

O BABIŠOVI
BEZ BABIŠE



14 ROZHovorů

Na vydání se podíleli (v abecedním pořadí):

Alexej Bílek

Petr Cingr

Jaroslav Faltýnek

Jiří Haspeklo

Jaroslav Kurčík

Josef Mráz

Libor Němeček

Petra Procházková

Zbyněk Průša

Simona Sokolová

© Andrej Babiš, 2016

Všechna práva jsou vyhrazena. Užití obsahu včetně dalšího publikování, převzetí či šíření podléhá souhlasu držitele práv.

© Text

Karel Hanzelka (rozhovory H. Aubrechtová, V. Jourová,

J. Postlerová, J. Samaras, J. Votava)

Kateřina Kuchařová (rozhovory V. Čáslavská, J. Joo, R. Krajčo,

I. Léko, Z. Průša, J. Váňa)

Vladimír Vořechovský (rozhovory M. Babišová, P. Kolář, M. Rottrová)

© Photo

AGROFERT, a.s. (cover, str. 4, 58, 82, 94), Herbert Slavík (str. 4, 8),

archiv M. Babišové (str. 4, 10), MAFRA a.s. (str. 4, 16, 22, 34, 40, 46,

52, 64, 78), archiv Ministerstva pro místní rozvoj (str. 4, 28),

Kofola a.s. (str. 4, 70), Věštitřna Květy Fialové (str. 4, 88)

ISBN 978-80-260-6639-2

O BABIŠOVI
BEZ BABIŠE

14 ROZHovorů



MILOŠ ZEMAN	8
MONIKA BABIŠOVÁ	10
VĚRA ČÁSLAVSKÁ	16
JAROMÍR JOO	22
VĚRA JOUROVÁ	28
PAVEL KOLÁŘ	34
RICHARD KRAJČO	40
ISTVÁN LÉKO	46
JANA POSTLEROVÁ	52
ZBYNĚK PRŮŠA	58
MARIE ROTTROVÁ	64
JANNIS SAMARAS	70
JOSEF VÁŇA	76
JOSEF VOTAVA	82
HANA AUBRECHTOVÁ	88
JIŘÍ HASPEKLO	94



Vážení čtenáři,

Andreje Babiše asi není potřeba dlouze představovat. Významný podnikatel, zakladatel a majitel Agrofertu, jedné z největších českých firem, dnes už také politik, lídr úspěšného politického hnutí, místopředseda vlády, ministr financí a poslanec, i když sám označení politik vytrvale odmítá.

2. září 2014 se Andrej Babiš dožívá významného životního jubilea, šedesátých narozenin. Tato kniha je pro něj narozeninovým darem a překvapením od kolegů z Agrofertu. Chtěli jsme ho obdarovat něčím, co bude nadčasové, co po nás zůstane a co ho, věříme, potěší. Vymysleli jsme a v utajení zrealizovali tento knižní sborník rozhovorů O Babišovi bez Babiše. V roce 2014 tak přinášíme celkem 14 interview s vybranými lidmi, kteří k němu mají nějakým způsobem blízko, ať už jde o jeho rodinu, osobnosti veřejného života, umělce, byznysmeny či kolegy z firmy nebo z politiky. Nabízíme 14 autentických, necenzurovaných pohledů na Andreje Babiše. Mají být reálným zachycením jeho osobnosti a života na přelomu šesté a sedmé dekády věku. Tato kniha nemá být politickou agitkou, byť politickým tématům nebylo možné se vyhnout, neboť jeho vstup do veřejného prostoru je v poslední době nepřehlédnutelný.

Děkujeme všem, kteří jakkoli přispěli k tomu, že tato publikace spatřila světlo světa. Andreji Babišovi přejeme do dalších let pevné zdraví, spokojenost v osobním i pracovním životě a hodně elánu. Vám, vážení čtenáři, přejeme příjemné chvíle strávené nad stránkami této knihy.

KOLEKTIV AUTORŮ



PŘEDMLUVA

Vážení čtenáři,

byl jsem požádán o předmluvu ke sborníku k 60. narozeninám Andreje Babiše.

Andreje Babiše jsem poznal již před mnoha lety, když jsem s ním jako předseda vlády jednal o privatizaci Unipetrolu. Zajímal mě jako úspěšný podnikatel a poněkud mě překvapil jeho vstup do politiky. Věřím, že byl vyvolán především nespokojeností se současným stavem naší politické scény, to jest rozhádaností politických stran a prorůstáním korupce do jejich struktury. Fandím mu v jeho úsilí tyto negativní jevy odstranit.

Do rukou ministra financí byl vložen nástroj, který se jmenuje zákon o prokázání původu příjmu a majetku, včetně možnosti zabavení výnosu z trestné, tedy nelegální činnosti.

Budu si přát, aby tento zákon byl co nejdříve předložen, projednán a schválen tak, aby naše země nebyla zemí kmotrů a úvěrových podvodníků, ale zemí poctivých podnikatelů a poctivých politiků.



MILOŠ ZEMAN
prezident republiky



MONIKA
BABIŠOVÁ

”

Z introverta se mi stal
před očima extrovert.

Monika Babišová oslavila před letošním létem kulaté narozeniny a zároveň s tím i dvacet let, co stojí po boku Andreje Babiše. Ideální čas na bilancování, asi by se slušelo říct. Možnost zeptat se na něco, co neví veřejnost a možná to netušil ani sám Andrej Babiš. Je ovšem vůbec něco takového?

”

Všichni se ho báli a já jsem nechápala, jak se můžou bát jednoho chlapa.

Dvacet let spolu, to už je docela doba...

Samozřejmě jsme si prodělali krušnější chvíle, ale každá taková nás asi posiluje, a možná i díky tomu jsme dopracovali náš vztah skoro k dokonalosti. Teda to úplně ne, ale je to lepší a lepší. Dneska po těch letech už víme, co můžeme od druhého čekat, sžili jsme se. Ale nebylo to zadarmo. Musíte na tom pracovat, ustojí to jen vytrvalci.

Vzpomenete si ještě na tu chvíli, když jste ho uviděla poprvé? Zasáhlo vás to do srdce?

To zase ne, ale když jsem ho zahlédla, řekla jsem si: „Hele, fešák, dobře oblečený, v kvalitním obleku.“ Brzy jsem navíc pochopila, že je chytrý a má autoritu. A to mi imponovalo. Pamatuju si, že když jsem nastoupila do Lovochemie, všichni se ho báli a já jsem nechápala, jak se můžou bát jednoho chlapa.

Vás neděsil? Říkalo se o něm, že uměl pořádně zařvat...

Nevím, proč by měl? Na mě nikdy nekřičel. Byla jsem navíc mladá, asi i trochu drzá, prostě jsem z něj nebyla vyklepaná a jemu se to líbilo. On nemá rád, když se ho lidi bojí.

Vaše výhoda určitě byla, že jste ho zaujala i jinak než jen pracovním nasazením.

Viděla jsem, že se mu líbím. Ale on není ten typ, co balí holky. Spíš se tak jako uculoval. No a pak přišel jasný signál. Můj obchodní ředitel jezdil na školení, tenkrát mu Andrej řekl, ať mě vezme s sebou. Přitom sekretářky na takhle školení nikdy nejezdily. Všichni byli překvapení, ale já samozřejmě tušila, co za tím je.

Na školeních se přes den pracuje a večer pije a tančí, dobře to měl vymyšlené...

Dobře, jenže on si mě hrozně dlouho ani tam vůbec nevsímal. Celý den pracoval a večer, když se teda popíjelo, seděl v křesle a nic. Vzpomínám si, že jsem se s tím moc nepárala, přišla jsem k němu, sedla si mu na opěrátko křesílka, pěkně nohu přes nohu a zeptala se ho, jak se má.

Zvládl tu situaci? Neutekl?

Ne. To už byl v pohodě. Nebo to na sobě aspoň nedal znát. Chvilku jsme tam tak zůstali a pak mě vytáhl na bar. Docela dlouho jsme si povídali. Byla sranda.

Vztah z toho ale hned nebyl?

To ještě dlouho ne. Naše první schůzka pak byla v Praze. Pozval mě na večeři a objednal mi krevetový koktejl a šneky. Dokážete si to představit? Mně, holce z vesnice?! Asi na mě chtěl udělat dojem. Nikdy nezapomenu, jak mi pak bylo špatně.

Vy jste ale v tu dobu byla vdaná...

Byla a vlastně je to tak trochu i jeho chyba. Věděli jsme o sobě navzájem ještě před svatbou s mým bývalým manželem. On se ale styděl mě oslovit. Pak mi vyprávěl, že když mu přišlo satební oznámení, rozhodl se, že mi to vymluví. Ale protože zrovna zakládal Agrofert, časově mu to nevyšlo. Prostě na mě zapomněl. Nechal mě, abych se vdala, a přišel až za rok. Alespoň takhle to rád vypráví mezi známými.

Jak na to reagovali rodiče, že se po roce budete rozvádět?

Ze začátku to nebylo úplně dobré. Nechápali to. Vadilo jim, že jsem si vybrala o tolik let staršího chlapa. Časem se to ale zlepšovalo a teď je to super. Dokonce když jedu s kamarádkami na dovolenou, jsou společně s mojí matkou a dětmi doma. A nikdy si nestěžoval.

Věříte mu, že to na vás nehraje, aby měl klid?

Věřím, on moc neumí lhát. Myslím, že nelže, ale občas se vykrucuje, a to zase poznám neomylně. Vždycky klopi oči a schovává je za brýle, které mu v tu chvíli sotva drží na špičce nosu.

A to dělá kdy?

Třeba když se mu se mnou nechce někam mezi lidi.

Soukromé společenské akce on nemusí, že?

Nemusí. Kdyby bylo po jeho, nechodí nikam. Není to jeho život. To mám já. Já mám kamarádky, já se s nimi

”

Ztrácí mi nádobí, jak si vozí snídaně s sebou do práce. A taky mi občas ukradne nabíječku.

scházím. Já ho vtahuju do takového normálního života. On má jen práci, nevydrží jen tak sedět u stolu a tlachat, jak stavíte dům nebo obnovujete zahradu. Musím ho do toho dotlačit. Občas to zvládne, ale jen kvůli mně, a právě když se mu nepovede se na něco vymluvit. Vždycky vidím, jak uvnitř trpí.

A když někdo přijde za vámi? Na návštěvu?

To je to samé. Zdrží se na pár minut a pak to hodí na mě. On si jde vyřizovat máily, textovky, pracuje. A když je opravdu unavený, jde si radši lehnout. Já jsem schopná s návštěvou sedět celé odpoledne a probrat všechno horem dolem. On to neumí a nikdy už jiný nebude.

Co na to říkají kamarádi?

Andrej jich moc nemá. Těch opravdových myslím. S lidmi se už roky potkává kvůli byznysu, nejde se bavit, to je pro něj vyhozený čas. Opravdu se uvolní tak dvakrát do roka. Třeba na vánočním večírku Agrofertu jsem docela koukala, když vydržel tančit dlouho do noci. Na rozdíl ode mě má pak ale klidně na rok vybráno.

A nevadí mu, když pak někam jdete vy?

Za ty roky už si zvyknul. Zná moje kamarádky, ví, kam chodíme. Neřeší to. Stejně umí být někdy v práci tak dlouho, že se stává, že domů přijdu dřív.

Obecně se ví, že ráno moc nevyspává. V kolik ho vždycky zaslechnete, jak se krade z postele?

Něco mezi pátou a šestou. Hned sahá po telefonu, kontroluje textovky a odpovídá. Pak vyběhne a slyším, jak se sprchuje. Bez toho by den nezačal.

Stejně jako bez jeho obligátní snídaně...

No jo, ta už je skoro slavná. Každý den to samé. Sice jí většinou nestihne sníst a nese si ji do auta, ale bílý jogurt Olma s pekanovými ořechy a borůvkami a někdy i krájeným ananášem, to je jeho malý ranní rituál.

Když už jsme u vás doma, jak mu to tam jde s úklidem?

Nepřetrhne se, ale občas se pokusí s něčím pomoci. Představte si, že on dodneška nevzal na milost myčku. Prostě pro něj neexistuje. Že by do ní dal nádobí, nebo ho vyložil ven? Nikdy. Na druhou stranu ho asi uklidňuje, když může nádobí sám umýt. V dřezu. O víkendu mě občas překvapí a dobrovolně se do toho pustí. A taky boty si leští sám.

Ale zas když po sobě nenechává nepořádek...

No, jak kdy. Třeba když přijde v noci domů, nezube se v předsíni, ale jde až do obývacího, zuje se tam a nechá kdekoliv boty i s ponožkami. Já potom ráno šlím! Nebo k tomu mytí nádobí. Je fajn, že ho opláchne, ale on ho pak nikdy neotře a neuklidí. Takže je to taková práce na nic, napůl. To bych byla raději, kdyby ho dal do myčky. Jenže on má rád všechno vystavené na očích, což mě hrozně irituje. Miluju, když je všechno uklizené a zastrkané v poličkách. Jo a ztrácí mi nádobí, jak si vozí snídaně s sebou do práce. A taky mi občas ukradne nabíječku a já si potom nemohu dobít.

Docela jste se rozjela kolem ztracení věci, to bude asi jeho velká přednost?

Ano, v tom je silný. Nejhorší jsou klíče. On prostě někdy vypouští pro něj zcela nepodstatné věci. Logicky pak ani nikdy neví, když mám večer někam jít. Řeknu mu to vždycky třikrát, řeknu mu to i ten den, co mám jít, a on mě stejně nakonec hledá, ptá se, kde jsem a proč nejsem doma.

A čím ho dokážete zaručeně vytočit vy?

Vždycky ho naštvete, když mu neberu telefon, nebo přijde domů a svítí se v jiné místnosti, než ve které jsme. Jde a všude zhasíná. Ale pozor: vtípné je to, že když je chvíli doma, já musím zhasínat zase po něm. Dříve ho vytáčely klíče v zámku, opravdu fest. Naštěstí dnes už zámky nemáme.

”

Rád třeba vypráví drby
o zajímavých lidech.**Když se rozčílí, je to asi ostré?**

On dobře ví, že když zakřičí, tak já zakřičím taky, v tomhle jsme si právě partneři. Proto si sami sebe vážíme. Jak jsem říkala, Andrej nemá rád, když z něj někdo má přehnaný respekt, takový člověk mu pak přijde neprůbojný a vedle něj by dlouho nevydržel. Ani pracovně, ani v osobním životě.

On je jakoby pořád jak na drátkách. Na chvíli vás nenechá vydechnout, vždy musíte být připravena rychle reagovat. Jak s ním vlastně doma komunikujete?

Poslouchejte, vy se asi budete smát, ale já jsem se s ním normálně naučila komunikovat v holých větách. Říct jen to podstatné, omáčku vynechat. Vážně. Občas se mi pak stane, že přijde a chtěl by vědět, co je nového, co si povídám s kamarádkami, co mě trápí... A já, jak jsem se to odnaučila, mám najednou pocit, že mu nemám vlastně co říct. Nic mě nenapadá.

To se člověk asi moc nevyovídá ze svých starostí, co?

Moc ne. Už je holt takový. Občas mu na to samozřejmě skočím, začnu vyprávět, ale on už je při druhé větě mimo, sahá po telefonu a v tu chvíli i mě přestane bavit něco vyprávět.

On sám ale přeci často rád vypráví nějaké historky...

Jasně, když se cítí dobře, má publikum, rozjede se. Rád třeba vypráví drby o zajímavých lidech. A víte, že je to v poslední době čím dál častější? Že Babiš baví lidi? I na oslavě mých narozenin mi to všichni říkali. Přišli s názorem, že od chvíle, co je v politice, se hodně změnil. Je takový uvolněnější a upovídanější. Dřív byl často hodně suchý a dneska se daleko víc zasměje.

Přítom po pobytu mezi politiky by člověk čekal opak...

Nevím, prostě se změnil. Vezměte si třeba to, jak se dřív vyhybal médiím. Každý, kdo ho zná více let, vám potvrdí, že je z něj úplně nový člověk. Já jsem už byla zvyklá na toho starého Babiše, který se nikde

nechtěl ukazovat, měl rád, když si nás nikdo nevyšmál. Když by někdo z jeho vrcholového managementu jen vystrčil z okna vlaječku Agrofertu, za rámeček by si to nedal. Měl rád klid na práci. Nepotřeboval ji nikomu prezentovat. A najednou jsme všude. Jako by si za ty roky nasbíral potřebu říct: „Jsem tady a něco jsem pro vás vybudoval, dávám lidem práci.“ Já to chápu, nechci mu to vyčítat, ale na tu publicitu si zvykám těžce.

Ale on byl z médií přeci taky hodně nervózní...

To je asi stále. Hlavně z televize. Vždycky ho slyším ze sprchy, jak si přeříkává, co tam bude povídat, a když odjíždí, stane se, že se ani nepříjde rozloučit, jak je zamyšlený a koncentrovaný. Necítí se tam prostě ve své kůži, ví, že ostatní politici před ním mají náskok několika let. Ale pozoruju, že se hodně zlepšil.

Koukáte na jeho vystoupení? Hodnotíte ho?

No jasně, že koukám, když to jen trochu jde, tak jsem přikovaná před televizí. A vždycky se strašně rozčílím na všechny, co na něj vytahují lži, proti kterým se skoro nedá bránit. Když to pak skončí, napíšu mu esemesku s pochvalou, ale jsem schopná ho i zkritizovat. On se stejně nemůže moc přechvalovat, protože mi potom nevěří. Často si myslí, že nebyl dost dobrý, že jeho čeština není taková, jak by chtěl, a to i přes to, že se jí vytrvale učí.

Takže média stále moc nemusí?

Média ne, tolik ne, ale změnil se v tom, že si to užívá mezi lidmi. Když ho potkávají na ulici nebo v nákupním centru, baví se s nimi, odpovídá na otázky a někdy pak i řeší jejich problémy. Ti lidé s ním kolikrát debatují déle než já doma. Občas mu to vyčtu, ale беру to jako fakt. Z introverta se mi před očima změnil v extroverta.

Takže jiný člověk? Dřív se říkalo, že je na korunu, teď rozhazuje, aby se před lidmi ukázal?

To zase ne, v tom je stále stejný. On pochopil, že média mu pomáhají v politice, a velmi rychle se s nimi učí pracovat. Jinak se ale neukazuje. Já si pamatuju, když se nám narodila Vivien a já si koupila pěkný kočárek,

”

Jméno Babiš si nechce
nechat pošpinit.

řekl mi, že jsem se zbláznila a že byl určitě drahý. Vadilo mu, že nás lidi pomluví. Neraď provokuje. Ale na korunu zase nebyl nikdy, vždy jsem si mohla koupit, co jsem chtěla, jen to má rád pod kontrolou.

I u Babišů doma vše řídí centrální nákup?

On není škudlil. Umí si dopřát, v poslední době hlavně na dovolených. Tam si ty peníze užije a zaplatí za luxus. Ani na nás nijak nešetří.

Jak vlastně tráví dovolenou?

Leží, čte si, občas sportuje, hlavně tenis. Syn Frederik, se kterým chce vždycky hrát, je ale vychytralý a říká si o peníze. Třeba jen o pět euro, ale vyhrožuje, že jinak hrát nepůjde. Když chce Andrej jít, zaplatí mu. A docela rád chodí i po památkách. Ale je to s ním spíš běh, neumí se procházet. Chodí moc rychle. My za ním většinou běháme, protože koukáme kolem, kdežto on se žene.

Na tom se podepisuje i to jeho tolikrát omílané pracovní tempo...

Asi ano. On si prostě neumí věci užívat, a to ani ty, které nám patří. Hrozně je, že mě tím za ty roky taky nakazil. Máme to tak, že něco uděláme, postavíme, a je to hezké... Pak zverme návštěvy, ať si to užijou, ale stejně jako na té dovolené se ženeme dál na jiný projekt.

Není to škoda?

Je, ale tak už to Andrej má. On by se nudil, kdyby nepracoval. Potřebuje mít mozek pořád zaměstnaný. Když si něco umane, má cíl a jde za ním. A byl by vnitřně nespokojený, kdyby to nedokázal.

Takže chce být premiérem nebo prezidentem, to by mělo logiku?

Doma mi několikrát řekl, že ne. Ale víte, jak to je. Já si myslím, že on ani tak nesní o funkci jako o vystoupání až na vrchol. Neumí se zastavit někde v půli.

Tak to by mohl být dobrý sportovec. Co nějaké bojové sporty, když je tak zarputilý?

Andrej? Tak to ani náhodou. Vůbec si to neumím představit. Já mu jenom sáhnou na ruku a jak mám prstýnek, tak on hned křičí, že ho mlátím. Mně přijde hrozně přecitlivělý.

Politika přitom není pro citlivky. Ještě chvíli po volbách se říkalo, že ho to brzy přestane bavit, sebere se, nikomu nic neřekne a uteče někam k moři na ohromnou jachtu. Je to reálné?

Taky jsem to slychávala, ale dnes už ne. Lidé vidí, jak pracuje, a pochopili, že je to totální hloupost. My tady máme rodinu, my tady máme náš domov, on by znemožnil sebe a všechny okolo nás. To by nikdy nedopustil. Jméno Babiš si nechce nechat pošpinit.



VĚRA
ČÁSLAVSKÁ

”

Mužům nad padesát obvykle už tak nefandím.
Ale udělala jsem výjimku!

Věra Čáslavská je nejuspěšnější česká olympionička, dlouholetá spolupracovnice prezidenta Václava Havla i členka Českého a Mezinárodního olympijského výboru. Ačkoliv sama říká, že se z Andreje Babiše nijak nerozplývá, při rozhovoru je jasné, že její sympatie si získal. Proč se rozhodla mu fandit a jak podle ní usměrňují jeho kroky andělé strážní?

”

Jeho závratná podnikatelská kariéra je podložena tvrdou řeholí a každodenní poctivou prací.

Vzpomenete si ještě na svoje první setkání s Andrejem Babišem?

Ale bude to trochu delší povídání! Bylo to v době, kdy se chystala přímá volba prezidenta. Fandila jsem panu Schwarzenbergovi. Stejně jako pan Babiš, tak i on má rád svou zemi a rozhodně by nedělal žádné harakiri, jen aby na sebe upozornil. Nemá to zapotřebí ani finančně, ani jinak. Navíc jsem Karla Schwarzenberga poznala osobně, když jsem pracovala na Hradě u Václava Havla a denně jsme se vídali. Zjistila jsem, že je férový, má smysl pro humor a že je velký gentleman – žena jako taková je pro něj vzácnou květinou a nedělá žádné rozdíly mezi anglickou královnou a třeba uklízečkou. I proto jsem mu fandila a věnovala jeho podpoře velké úsilí, psala zprávy na všechny světové strany, stálo mě to bezesné noci a tučné poplatky jistě telekomunikační společnosti. Ale věděla jsem, že dělám dobrou věc, protože naše republika potřebovala dobrého prezidenta. Bohužel jsem se potázala se zlou – pustili se do mě příznivci jeho protikandidáta a nenašla jsem na sobě nit suchou. Dostávala jsem fúru zlých dopisů, ale i směšných. Napsala jsem o tom takový malý článeček a poslala ho několika lidem, ve kterých jsem našla zalíbení. Ani už nevím proč, ale poslala jsem ho i panu Babišovi. Zareagoval dřív než kdokoliv jiný a napsal mi: „No, to byste se divila, jaké dostávám maily já. A jestli jste z toho nějaká špatná, zvu vás na oběd.“ Pozvání jsem přijala, a tak jsme se potkali v restauraci na Chodově.

A jak se vám Andrej Babiš zamlouval?

Víte, mužům nad padesát obvykle už tak moc nefandím. Ale udělala jsem výjimku! Nebudu vám pět ódy na radost, ale u pana Babiše jsem pochopila, že ovládá něco podobného jako sportovci – velmi dobře ví, že nemůže nikdy nic ošidit, protože se to záhy ukáže. Úspěchy nikdy nepřijdou zadarmo, vím to z vlastních zkušeností, a proto je nad slunce jasné, že jeho závratná podnikatelská kariéra je podložena tvrdou řeholí a každodenní poctivou prací. Ten pán ví, co dělá, má to v hlavě srovnané a umí tomu podřídit mnohé ve svém životě. A navíc si velice dobře vybral

životní partnerku, která je k němu tolerantní, takže může na úkor sebe sama i své rodiny pracovat s vysokým nasazením.

Krátce poté jste se stala kmotrou medvídat na Čapím hnízdě. Jak se to přihodilo?

Povídali jsme si i o farmě Čapí hnízdo a on se zmínil, že tam mají medvíďátka. A že se chystá slavnostní otevření a rád by pozval mě i Olgu Sommerovou. Volala jsem to Olze a ona: „No jasně, Věro, jedeme křtít medvědy!“ A tak jsme jely křtít medvědy. *(smích)* Prohlédla jsem si také celý areál farmy a poznala jsem i paní Babišovou. Musím říct, že to je velice šikovná dáma – dělala některé návrhy tavních interiérů, a to velice atraktivní. Myslím, že pan Babiš má dar prozíravosti, jak v podnikání, tak ve svém osobním životě!

Andrej Babiš také před pár lety podporoval dokument „Věra 68“, který o vás Olga Sommerová natočila...

Ale to vše domlouvala Olga sama. Tuším, že zrovna u těch medvědů. Pozvala ho na premiéru, a tak to vzniklo, skoro až v poslední chvíli.

Mluvili jste spolu také o sportu?

Ani ne, ale vím, že ledacos podporuje – tenisty, hokejisty, sportovce, umělce – tím si mě také hodně získal. Zrovna minulý týden jsme se potkali na premiéře nového filmu Olgy Sommerové, na který rovněž přispěl. Snaží se zvládat všechno. Podle mě není dobře, když někdo sedí na svém majetku a neumí ho zúročit ve prospěch druhých. Ale on to umí. Vezměte si třeba i tu nádhernou kliniku, kterou vybudoval s profesorem Kolářem. Vždyť to byl dar nám všem, kteří máme pochroumané klouby a bortí se nám záda – lapidárně řečeno. Pavel Kolář je můj kamarád, známé se z gymnastiky. Učila jsem ho salto s dvojitým vrutem a teď zase on učí mě, jak si hlídat páteř. Je neuvěřitelná kapacita, kterou nám závidí celý svět. A i to pan Babiš vystihl excelentně: věděl, že Pavel Kolář je člověk neuvěřitelných hodnot a velký odborník, angažoval se a postavili spolu kliniku. To centrum je skvost a má veškeré světové parametry – co do architektury,

”

Opravdu chce, abychom se dostali z ekonomické krize a korupčního marasmu.

interiéru, moderních přístrojů a vynikajících odborníků... Je to taková naše chloubka.

Spolupracovala jste s Andrejem Babišem někdy přímo?

Ne, a to přitom dokonce mám jeden velký projekt, který mi leží na srdci. Jedná se o základní školu v Černošicích, což je jediná škola v republice, která má přes osm set žáků a žádnou tělocvičnu. To je neuvěřitelné! Děti tam mají hodiny tělocviku na vedlejší komunikaci, na asfaltce, jezdí proti nim auta... V duchu jsem si říkala, že panu Babišovi řeknu, aby této škole pomohl, ale nakonec jsem ho neoslovila. Jsem toho názoru, že se nemá tlačit na pilu a jestli to má přijít, tak to přijde. Je totiž v zájmu nás všech, aby děti vyrůstaly v dobrých podmínkách – vždyť dnes často bohužel neumí ani základní tělovýchovné prvky, nemají žádné pohybové návyky. Účastním se různých soutěží, kde motivujeme děti ze základních škol pro sport, ale ony neumějí ani skákat přes švihadlo!

Už řadu let jste členkou Českého olympijského výboru, jehož je Agrofert partnerem. I to je náhoda?

Tak to šlo absolutně mimo mě! Úplně jsem zírала – pan Babiš podporuje Český olympijský výbor! Někde se setkal s předsedou panem Kejvalem a ejhle – už podporuje olympioniky. V tom jsem skutečně nesehrála ani minimální roli, jen jsem byla překvapená. Ale s potěšením jsem si řekla: „Tak to je dobré, jsme na stejné lodi!“

A co vaše podpora Andreje Babiše v parlamentních volbách. Jak ta vznikla?

Nejdřív si řada lidí myslela, že jsem se z pana Schwarzenberga překabátila na pana Babiše – ale to vůbec ne! Přece předtím se jednalo o hlavu státu, to byla volba prezidenta, a u pana Babiše mi šlo hlavně o to, aby se zvedla ekonomická situace v zemi. Ani jsem tak nepodporovala jeho hnutí, jako spíš jeho samotného. Teprve teď se seznamuji s jeho lidmi, za pochodu. Hodně lidí mě varovalo a říkalo: „Ale Věro, vždyť o tom Babišovi skoro nic nevíš.“ K tomu kdekdo říkal, že má někde nějaký škraloupek, a celý jeho život se

veřejně přetřásal, což mu asi nebylo příjemné... Já jsem si to ale promítla do jiné roviny – naše země je opravdu bolavá a nemocná. A rozhodovala jsem se podle selského rozumu; kdybych měla blízkého člověka vážně nemocného a musela se rozhodovat mezi skvělým lékařem, který má třeba někde malý škraloupek, a mezi špatným lékařem, který má čistý štít, tak bych neváhala a volila toho vynikajícího, třeba že i s kosmetickou vadou. A proto jsem se rozhodla pro špičkového experta v oboru. Ale s léty začínám být obezřetnější, a když se někomu upíšu, věřím mu a fandím mu, tak už s rezervou. Každopádně panu Babišovi věřím, že to myslí s naší republikou dobře, že opravdu chce, abychom se dostali z ekonomické krize a korupčního marasmu, a že pro to udělá maximum. Prostě, že to bude dělat se stejným nasazením, jak to dělal ve svém podnikání.

Proč myslíte, že se Andrej Babiš do politiky vůbec pouštěl? Mohl se místo toho věnovat třeba rodině a chodit na ryby...

Myslím, že to byl vývoj. Nenápadný, tajemně plíživý vývoj. Když viděl, že naše vládnoucí třída, ti naši zákonodárci jsou takoví nemastní neslaní, v horším případě mocní bezmocní či bezmezně mocní, tak za pochodu zjišťoval, že by mohl zemí pomoci. A že to v něm zráló, zráló, až dozráló. A pak do toho skočil střemhlav! To znám ze sportu moc dobře.

Proč podle vás našel tak široké zastání mezi veřejností?

V době, kdy ještě do politiky nevstoupil a jen s tím tak laškoval, si už většina lidí přála nějakou změnu. Bylo to totiž stále stejně stereotypní, stejně se rozkrádalo, byly tam stejné tváře – když nějaký ministr selhal, tak ho velice briskně přeřadili na další post, jiný, ale stejně významný a lukrativní, a aniž si problematiku jiného zaměření stačil probádat a naučit se ji, už nám zase vládnul. Hlavně, že měl to své postavení. Ve středověku by se řeklo, byl vyhozen dveřmi, vrátil se oknem. Už to byl hrozný Kocourkov. A pan Babiš přišel a řekl, že by se ke státu rád stavěl tak, jako když řídí svou firmu. Mnozí s ním polemizovali, ale hodně

”

Jeho anděl asi už dopředu věděl, že bude zastávat veřejný post.

lidí, i já, si myslí, že řízení ekonomické sféry státu má s podnikáním mnoho společného. Člověk také musí být pracovitý, důsledný, důmyslný, rozumět tomu, být nad věcí...

Čekala jste, že bude mít ve volbách takový úspěch?
Čekala.

To říkáte velice rozhodně. Kde jste brala jistotu?

Já jsem totiž taková čarodějka. *(smích)* Třeba když jsem byla na olympiádě v Londýně, tak jsem uměla prorokovat medaile našim olympionikům. Vybrala jsem si jen čtyři, čtyřlístek pro štěstí – oštěpařku Barboru Špotákovou, skifaře Ondřeje Synka, cyklistu Jaroslava Kulhavého a pětibojaře Davida Svobodu. No, a výsledek? Špotáková – zlato, Kulhavý – zlato, Svoboda – zlato a Synek o chlup „jen“ stříbro. Zajímavé je, že jsem si tehdy nevybrala tenistku Petru Kvitovou – ne že bych jí to nepřála, ale tak nějak jsem ten vyvolený čtyřlístek našich borců vnímala jako pokyn shora, a stalo se. Vždycky jsem těm „svým“ sportovcům napsala povzbuzující esemesku, například Davidovi Svobodovi „S olympijskou kuráží, David všechny poráží, medaili má taky pro mě, ukáže ji v Českém domě“ anebo Báře Špotákové „Milá Barunko, už jsem v Londýně a večer budu na tribuně držet palce a vysílat pozitivní energii“. Byly to takové legrační motivační říkanky, že kdyby byli snad i chromí a kulhaví, tak museli vyhrát zlato! *(Jéžiš, já říkám „kdyby byli kulhaví“ a on, Jaroslav, se jmenuje Kulhavý, to je blbý!)* Panu Babišovi jsem zase před volbami posílala zprávy, na co by si měl dát pozor, o čem se mluví, co si národ šeptá... A představte si, že vždy zareagoval. Třeba že děkuje, nebo jenom že zdraví... I to o něčem vypovídá.

A na co by si měl dát pozor teď, jako ministr a místopředseda vlády?

Přeci mu nebudu radit, on to ví sám moc dobře! Ale věřím, že všichni nad sebou máme nějakého anděla, který usměrňuje naše kroky. Velice mě zaujalo, že jeho anděl asi už dopředu věděl, že bude zastávat veřejný post, a připravoval ho na to – začal se poctivě učit češtinu, aby mohl bezchybně komunikovat.

Jak se vám Andrej Babiš líbí ve své nové roli politika?

Myslím, že zůstal svůj. Dnes jsem ho například viděla v televizi, řešilo se zvýšení platů zákonodárců o jedno procento. A on tak roztomile, moudře pronesl, že to snad ani nestojí za to! *(smích)* A že by administrativa s tím spojená vyšla draž než samotné navýšení. Ale řekl to moc hezky, nikoho nedegradoval, jen tak to konstatoval. Je dobře, líbí se mi i jeho racionální vystupování, nic si nenechá líbit, a to je dobře. Že je zdravě sebevědomý, je prima, aspoň ze sebe nemusí dělat víc, než je. Prostě ví, že už něco vlastní prací a pílí dokázal, je si vědom sám svých hodnot, zjednodušeně řečeno – ulejt si malou domů do kapsy nemá v náplni své práce, a o tom to je. Tak mu zatím fandím. A kdyby eventuálně selhal nikoliv ze zlého úmyslu, ale třeba z okolností, kdy mu leckdo přihodí klacek pod nohy a on by to neustál, tak mu budu fandit dál. Ale kdyby poctivost zaměnil za osobní prospěch, čemuž nevěřím, tak v mých očích je mrtvej muž.

Našla byste na něm i nějaká negativa?

Tak rozhodně má i slabiny, není žádný bůh, ale zase tak důvěrně ho neznám. Nicméně si myslím, že to se svou zemí myslí dobře a že neíše. Prostě zatím jsem žádnou chybu neodkryla – až ji najdu, tak mu to hned řeknu! Ale nemyslete si, vůbec se z něj nerozplývám! Protože jak jsem řekla, mužům nad padesát už dávno nefandím!

Máte pro něj závěrem nějaké narozeninové přání?

Přeji mu vytrvalost a hodně síly čelit blbosti a nepřizní počasí, a také aby se mu podařilo jeho záměr naší zemi trošičku povznést a zahojit. Prostě, aby to naše sportovní „Přišel, viděl a zvítězil“ zvládnul aspoň na třetí pokus. Tak to by se mi moc líbilo. No, a kromě zdraví bych mu přála i kapičku pokakaného štěstíčka, to je vždycky zapotřebí – v životě, ve sportu i na Titaniku. Tak šťastnej vítr do plachet, vážený Babišáčku, pozor, jsme na jedné lodi, neutopte nás!





”

Cirkusoví tygři ho mají rádi.

Rozhovor s Jaromírem Joo, majitelem českého národního cirkusu Jo Joo, jsme vedli na louce vedle šapitó, mezi klecemi s opicemi a papoušky. Exotické kulisy se k výstřednímu „principálovi“ více než hodily. S Andrejem Babišem spojila Jaromíra Joo spolupráce, ale také prakticky příbuzenský svazek – Andrej Babiš je totiž kmotrem jednoho ze zdejších tygrů, které u cirkusu berou jako součást rodiny. Jaké „tygří“ vlastnosti našel Jaromír Joo u Andreje Babiše a proč mu fandí v politice?

”

Nikdy se nechová nadřazeně, mluví s lidmi úplně normálně, a toho si u něj nesmírně vážím.

S Andrejem Babišem se znáte...

Od loňského roku, kdy křtil v Mladé Boleslavi Freda, našeho tygra.

Proč jste si vybrali za kmotra právě jeho?

To je náhodou moc prima historka! *(Kolem prochází Pavel Nováček, který má u cirkusu na starosti marketing, a bez zaváhání vstupuje do hovoru.)* P. Nováček: Navedla mě na to známá, která se angažuje v ANO v jihomoravském kraji. „Když sháníš kmotra, tak řekni Andreji Babišovi.“ Pověděl jsem to principálovi a ten říkal: „To víš, že jo! Pan Babiš, člověk s takovým postavením a pojedě někam do cirkusu!“ Ale oslovili jsme ho a hned druhý den jsme začali domlouvat detaily. Chtěli jsme totiž naše kmotry nějak obměnit... *(Jaromír Joo plynule navazuje na Pavla Nováčka.)* ...abychom neměli pořád jen herce a tak, ale i jinou osobnost – a to pan Babiš v té době ještě nebyl politik. Oslovili jsme ho, nápad se mu líbil, ale měl hrozně nabitý program. Domluvili jsme se na jediný den, kdy měl v diáři volno, na sobotu 14. září.

Měl Andrej Babiš z tygra respekt?

Naopak! Byl plný vtipu a suverenity.

A jak se on líbil tygrovi?

Asi hodně. Když jsme o pár týdnů později přijeli s Fredem do volebního štábu hnutí ANO, tak se k němu hned měl. A nejen k němu – i k paní Babišové. Je možné, že si ho pamatoval, ale spíš věřím, že mezi nimi zavládlo jakési souznění. K některým lidem mají zvířata úplný odpor – nebudou si s nimi hrát, ani se bavit, prostě nic. Ale s panem Babišem byl tygr úplně v pohodě.

Co vás na Andreji Babišovi zaujalo při prvním setkání?

Před cirkusovým stanem mám takovou malou restauraci, kde jsme seděli a povídali si. Vyprávěl jsem mu svoje historky z celého světa, kterým se pan Babiš opravdu upřímně smál, a nastínil jsem mu svůj život. Takže zřejmě hned poznal, že jsem blázen! *(smích)* Líbilo se mi, že je úplně normální, fajnový člověk. I když podle mé zkušenosti lidé, kteří něco dokázali

a něco znamenají, jsou obvykle právě takhle úplně normální. A jak pracuji řadu let se zvířaty, tak si k nim sám pro sebe přirovnávám lidi. Někdo je had, někdo krysa nebo třeba medvěd – mezi lidmi jsou velké rozdíly. Ale pan Babiš byl pro mě okamžitě tygr. Říká se, že slon je největší, lev je údajně králem zvířat, ale tygr, to je šlechta mezi zvířaty. A on mi svým chováním připomínal právě tygra.

Proč zrovna tygra?

Tygr vždycky udělá to, co sám chce, a nikdo ho nezastaví. Zároveň když do něčeho jde... *(Do hovoru vstupuje další kolemjdoucí, starší pán oblečený v kostýmu na představení: „Kterej jste myslel návěs, principále? Tenhle?“ Jaromír Joo v rychlosti oddiriguje své podřízené a mluví dál, jakoby k žádnému přerušení nedošlo.)* ...když se pro něco rozhodne, tak to vždycky dokáže. I kdyby ho měli zabít, tak si půjde za svým. Ale zároveň když tygr jde do neznámého prostředí, tak se napřed zastaví a všechno si zmapuje, aby věděl, do čeho kráčí. Nejde bezhlavě, že by skočil do neznámého. Třeba když v manéži přidám světla, tygr přijde, rozhlédne se a nejdřív si zjistí, jestli mu nehrozí nebezpečí. Je opatrný, ale přitom nesmírně silný.

A jak na vás působil Andrej Babiš z lidského úhlu pohledu?

Všichni lidé, kteří něco dokázali a něco umí – teď tedy mluví především o oblasti showbizny – jsou úplně normální, skromní a přirození. A takový je i pan Babiš. Nikdy se nechová nadřazeně, mluví s lidmi úplně normálně, a toho si u něj nesmírně vážím.

Navštívil Andrej Babiš někdy vaše představení?

Ano, byl se podívat – i když viděl jen asi třetinu a pak musel zase jet.

A bavilo ho to?

Zakládám si na tom, že můj program baví každého! *(smích)* S částí programu jsme vystupovali za poslední roky v Singapuru, v Hongkongu, třikrát v Americe v Las Vegas, točili jsme v Hollywoodu s Tomem Cruisem... Takže to asi určitou úroveň má, když nás

”

Ohromný boj, kterým prochází, vydrží jen nesmírně silní lidé.

chtějí po celém světě, ne? A co je pro mě nejpodstatnější: kdo natáčel s Bolkem Polívkou pětkrát Manéž? Já! (smích)

S Andrejem Babišem vás v loňském roce spojila ještě další aktivita – při předvolební kampani jste i se zvířaty podporoval hnutí ANO. Jak k tomu došlo?

Heleďte, já jsem zásadový člověk. A kdybych s ním naprosto nesouhlasil a nefandil mu, tak bych ANO nikdy nepodporoval. Můžu vám zodpovědně říct, že v dřívějších letech nás oslovovaly různé politické strany. Usilovaly o moji spolupráci, chtěly, abychom dělali show s tygry. Ale po dohodě s mým štábem a hlavně s mojí rodinou jsme dlouhá léta všechny s díky odmítali – a dobře jsme dělali! Až přišla tato nabídka. („Ale je to divný, že se principál vůbec nechal přesvědčit,“ připojuje o kus dál sedící Pavel Nováček, který očividně celou dobu dobře poslouchá.) Jsem velmi pyšný i na to, že jsme vedle cirkusu měli veliký transparent, asi pět na pět metrů, kde jsem stál s tygrem a u toho byl nápis „Joo volí ANO!“ A se zvířaty jsem jezdil i na volební mítinky. Myslím si, že každý normální člověk panu Babišovi fandí. Politika není pro chudé lidi, aby si mohli nakrást. Politiku mají dělat bohatí lidé, tak to funguje po celém světě.

Proč jste se ale nechal přesvědčit?

Osoba pana Babiše pro mě byla důvěryhodná. To v první řadě. Už na první dojem, kdy s někým prohodíte pár slov, podíváte se mu do očí, tak víte, o co jde.

V den vyhlášení výsledků jste přijel i s tygrem přímo do volebního štábu v Praze na Chodově...

To byl právě kmotřenec pana Babiše, Fred. Měli jsme představení v Pardubicích, a když skončilo, jeli jsme do Prahy. Média šílela! Volali mi pak známí až z Ameriky, že mě viděli s panem Babišem v novinách! (smích)

Čekal jste, že bude mít Andrej Babiš takový volební úspěch?

Čekal. Je to spolehlivý člověk a vše, co propagoval, mělo hlavu a patu – a má pořád. Ovšem bude to mít čím dál tím těžší. Úspěch se v naší republice totiž

neodpouští. Ale co vím, tak dnes mu už fandí skoro každý. I ti, co byli ze začátku proti němu, mění názor.

Proč se podle vás do politiky vůbec pouštěl?

A víte, že jsem o tom také přemýšlel? Od něj to je totiž velká oběť! Už by si mohl jen užívat a žít – a stejně do toho šel. Myslím, že jednou bude stát v čele tohoto státu. To říkám od začátku.

Vaši tygři se s Andrejem Babišem setkali opět letos na jaře...

Na dětském dni na Čapím hnízdě. Přijel jsem se dvěma tygříky, jednoho držel pan Babiš, jednoho já. Při zahájení jsme měli krátké povídání na pódiu, bylo to nesmírně příjemné. Chtěl jsem trochu zavtipkovat, a tak jsem říkal panu Babišovi, jak tygříky pojmenujeme: první že bude „ANO“ a druhý „Budelíp“. Ale jak ten se brání! (smích)

A jak na vás působí dnes už jako politik?

Když ho vidím, tak je mi ho líto. Ohromný boj, kterým prochází, vydrží jen nesmírně silní lidé. A to navíc on by se ani nepotřeboval někam probojovávat. Beru to tak, že to dělá doopravdy pro lidi, ne pro sebe, to nemá zapotřebí, dělá to pro nás všechny. A tak by to měl chápat a chápe každý normální člověk. A stejně jako tygroví, i panu Babišovi poznáte na očích, že je připravený na všechno, ale zároveň vidíte určitou opatrnost. Tygr přijde, změní si vás a stále si drží distanc. Až když vám začne věřit, jeho výraz se změní – ale pořád si zachovává lehký odstup. A platí to i na pana Babiše. („Principále, nesu nějaké fotky! Jen jestli nejsou moc extravagantní,“ přibíhá odněkud opět Pavel Nováček. Tváří v tvář živému principálovi jsou ale jeho portréty úplně krotké.)

Přirovnával jste ho k tygroví, ale tygr se také umí rozzuřit – co Andrej Babiš?

Když jsem loni viděl, jak ho média pomlouvala, já s mojí povahou bych šílel! Ale on věděl, co dělá, i proto je tam, kde je.

Co ještě spojuje Andreje Babiše a tygry?

Že dokáže to, co chce. Když se tygr – i pan Babiš

”

Když se vcítím do něj, tak bych mu přál, aby z politiky odešel a užíval si života.

– pro něco rozhodne, tak ho nedokáže nikdo a nic zastavit. Tygr když se naštvě a něco chce, tak nikdo nemá šanci mu zabránit, i když spousta naivních lidí si myslí, že silou na něm něco svedou. Nesvedou.

A jaké má tygří povaha slabiny?

Tygr, ať je jakkoliv silný, stále potřebuje zázemí a lásku. Každý můj tygr, přestože se postaví na zadní a dělá geroje, se rád přitulí, chce jistotu. Ale to asi potřebuje každý, nejen tygr. *(smích)*

Zažil jste s Andrejem Babišem a tygry nějakou zábavnou příhodu?

(Kolem jde muž s nalíčenou tváří a hned si přisedá a poslouchá. „To je můj syn Patrik,“ představuje Jaromír Joo. „Tati, tebe že by nenapadla nějaká historka? To bych se divil!“ vstupuje Patrik Joo do rozhovoru.)
Třeba když se mě ptal, co mají naši tygří nejraději. Nechtěl věřit, ale samozřejmě vodňanské kuře!
(smích) Kuřata opravdu milují! Dávají si je minimálně třikrát, čtyřikrát týdně.

Kde si představujete Andreje Babiše za dalších deset let?

Z pohledu obyčejného občana bych si přál, aby zůstal v politice. Je to jeden z mála lidí, který tam dokáže udělat pořádek, nebo pro to alespoň udělá cokoli. Ale když se vcítím do něj, tak bych mu přál, aby z politiky odešel a užíval si života. *(smích)*

Máte pro něj závěrem nějaké speciální cirkusové narozeninové přání?

Aby se uměl obklopit schopnými lidmi. A aby si i přes to, že dělá tu nejtěžší práci, plnil své sny. Na konci života lidé totiž nejvíce litují, že si nesplnili své sny. Tak že by neměl obětovat celý svůj život byznysu nebo politice, ale měl by si užívat, rodiny, dětí a vnoučat.





VĚRA
JOUROVÁ

”

Neuvěřitelná směska drsňáka
a sociálně citlivého člověka.

Dělat interview s Věrou Jourovou je docela legrace. Hodně jsme se nasmáli. Stejně přirozeně usměvavá a příjemná, jak ji znají diváci z televize, je i při osobním kontaktu. A to i přes to, že má za sebou těžkou životní zkušenost. V roce 2006 strávila nezákonně více než měsíc ve vyšetřovací vazbě kvůli tehdejší kauze Budišov. Dnes je první místopředsdkyní hnutí ANO 2011 a odcházející ministryní pro místní rozvoj. Brzy se stane novou českou eurokomisařkou.

”

Že mi miliardář bere a někam nese kafe s taškou, to jsem fakt žasla.

Kdy jste se s Andrejem Babišem potkali poprvé?

Bylo to v únoru 2012.

Jak jste k sobě přišli? Kdo koho oslovil?

Viděl mě v televizi, ale myslím, že o mně věděl už dřív. V televizi dávali reportáž o mém nezákonném stíhání a o tom, co se v mém životě následně odehrávalo. Tehdy za mnou poslal svou asistentku, aby se mě zeptala, jestli potřebuju pomoct. Vzkázala jsem mu, že ne, že se snažím pomáhat si sama. Každopádně to tehdy na mě udělalo dojem, protože neznámá ženská, která někde říká, že má problém, takových lidí jsou mraky... Překvapilo mě, že zrovna on, který by mohl mít úplně jiné záliby, se zajímá o osudy nějakého obyčejného člověka. Fakt mě to dojalo, ale tím to tehdy skončilo.

Co následovalo?

Jak je jeho zvykem, loví lidi, které vidí v televizi. Nakonec jsme se přece jen potkali. A potom jsme se viděli ještě asi třikrát.

Jaké bylo první setkání? Andrej Babiš říká, že každý je v šoku, když ho poprvé osobně vidí. Byla jste taky v šoku?

Ano, byla jsem v šoku. *(smích)*

Z čeho?

Z jeho rychlosti. Odněkud přiběhl, měnili jsme kancelář, kde jsme měli sedět. Zdvouřile mi bafnul kafe a tašku. To, že mi miliardář bere a někam nese kafe s taškou, to jsem fakt žasla. To samozřejmě s člověkem zamává. Navíc ta taška měla roztržené ucho, tak jsem se i trochu styděla. Vůbec se divím, že se mnou mluvil, protože ten den přišlo, jela jsem za ním na Chodov autobusem, protože jsem zrovna měla nepojízdné auto, takže za ním přijela zmoklá slepice v džínách. *(smích)* Opravdu jsem nevěnovala péči tomu, abych udělala dojem.

Přesto asi nějaký dojem vznikl, když jste se následně potkali ještě několikrát...

Hlavně jsem mu řekla, že je to nesmysl, abych s ním jakkoli spolupracovala, že mám spoustu jiných sta-

rostí, studuju vysokou školu, dodělávala jsem práva, a že živím děti na studiích. Řekla jsem mu, že mám fakt jiné starosti, než jít do nějakého obskurního politického projektu.

Co jste tehdy dělala? Byla jste bez práce?

Ne, ne, pracovala jsem jako konzultantka, jezdila jsem na východ Evropy, v té době hlavně do Moldávie. A k tomu jsem studovala práva, denní studium.

Vážně denní studium? Společně s dvacetiletými spolužáky?

Fakt. Strašný to bylo! Chodila jsem do školy s batůžkem. Spolužáci už na mě byli zvyklí, v té době už to byl pátý ročník. Už věděli, že ta zombie, to je Jourová. *(smích)* Vyskytovala jsem se tam víc, než bych chtěla, protože denní studium vyžaduje, aby člověk opravdu do školy chodil. Měla jsem v té době před státnicemi, psala jsem diplomku, takže nějaký Babiš, i když na mě udělal úžasný dojem, mě nemohl vykývnout z cesty, protože po pěti letech dřiny už jsem to vážně chtěla mít za sebou.

Přesto vám jeho nabídka na vstup do politiky vrtala v hlavě...

Já jsem příslušnice toho, čemu pan Babiš s despektem říká „pražská kavárna“ *(pozn.: komunita intelektuálů, scházející se v pražských kavárnách)*. V pražské kavárně se o něm říkalo, že je vidlák, že se neumí chovat, kdo ví, co chce v té politice dělat, že neumí česky a že má nějaké blbě úmysly. Hlavně mi každý říkal: „Prosím tě, zapomeň na Babiše! Jsi normální?! Po té kauze ses vyhrabala z průšvihů, máš vydobytý nějaký sociální kapitál, a ty ho teď chceš dát k nohám takového pochybného člověka?“ Opakovaně do mě hučel kdekdo.

Kdy se váš postoj zlomil?

Začalo se to lámat hned na první schůzce, protože jsem z něj naopak vůbec neměla pocit, že je člověk, který chce dělat pro Česko něco špatného. Už na první schůzce jsem pochopila, že co říká, to myslí vážně. Když řekne, že něco udělá, tak jde a udělá to. Hlavně jsem věděla, že nemá zapotřebí mně lakovat něco

”

Když řekne, že něco udělá, tak jde a udělá to.

narůžovo, že chce něco dělat, a mít přitom úplně jiné úmysly. Takový člověk nemá zapotřebí se unavovat tím, že mi bude lhát.

Jaký byl jeho motiv pro vstup do politiky?

Přesně ten, co říká – kradli z jeho daní. A už mu to začalo dělat potíže. Jemu to stálo v cestě v tom, co dělal. A všechny jiné nástroje, než byl vstup do politiky, už proti té síle selhaly. A všechny takové ty řeči – co tím ten Babiš sleduje, to jsou dnes pro mě už jen legrační spekulace.

Takže už na první schůzce jste byla nalomená?

Uvažovala jsem o tom, ale v té době jsem nemohla kývnout na spolupráci. Navíc v pražské kavárně jsem říkala: „No, ale co když by s tím opravdu dokázal pohnout? Vždyť ten režim je špatný! Buď tady budeme sedět v kavárně a nadávat, anebo s tím půjdeme něco udělat.“ Další schůzky byly podobné. Vždycky jsem za ním jela na Chodov s tím, že mu to odmítnu.

A vždycky vás ukecal...

Vždycky jsem odjížděla s tím, že si to ještě rozmyslím. Týden na to telefon od Babiše (*smích*): „Pojďme se nad tím ještě potkat.“ Všichni ho známe! Ta jeho úpornost a umanutost je strašná síla. Bylo to, jako když přijde myška za hadem. (*smích*)

Věřila jste tomu projektu? V době, kdy preference hnutí byly jedno procento...

Nenapadlo mě, že bychom to takhle vytáhli, ale věřila jsem. Hlavně tomu, že je něco potřeba dělat.

Nakonec byl volební výsledek téměř 19 procent.

Jak jste jej vnímala? Byl to šok?

Byla to samozřejmě radost, byla to euforie, ale byl to taky obrovský stres. Zatímco dole ve volebním štábu byla oslava, já jsem seděla nahoře v kanceláři v růžku a ronila jsem slzy. Dojetím. Věděla jsem, že jdeme do něčeho, na co jsme málo vybaveni a málo připraveni, že to bude obrovský boj a že jsme toho strašně moc slíbili.

Zdá se ale, že vše funguje. Je tři čtvrtě roku po volbách a hnutí vede předvolební průzkumy s třiceti procenty...

Každý nový, kdo vlezl do vlády, na tom vždy pohořel. A právě to mě napadlo po vyhlášení volebních výsledků. Následující den jsem měla jít do Otázek Václava Moravce. Seděli tam proti mně pan Kalousek a pan Pospíšil. To byl fakt hrozný stres. Říkala jsem si – teď řeknu špatně větu a bude se to všude opakovat a bude to mít vliv na politický vývoj v zemi. Ta odpovědnost na vás padne strašnou silou. Zatím se nám daří, klepu to. (*klepe prsty na stůl*) Je to otázka neuvěřitelného lídrovského náboje a charizmatu Andreje Babiše. Ačkoli nám mnohdy vadí, že má rychlé soudy, že věří na chiméry, které mu někdo nosí, tak mu všichni velmi věříme.

Jaká je vaše prognóza pro hnutí? Vydrží? Uspěje i v dalších sněmovních volbách?

Myslím, že vydrží. Poslanecký klub je velmi jednotný. Nenaplnily se prognózy, že jsou tam všelijací různé posbírání lidí. Zatím se vždy všechno podařilo vyřešit diskusí. Musíme držet naše heslo, že makáme. To, že lezou preference nahoru, to je tím, že lidé vidí, že se fakt nestaráme o nějaké zákulisní boje a že opravdu děláme to, kvůli čemu tam jsme, že plníme to, co jsme slíbili. Občas se něco nepodaří, občas je něco zdlouhavé, ale jde to nějakým směrem a má to svůj étos a vizi. A tu vizi Andrej Babiš neustále opakuje, pořád říká stejné základní myšlenky.

Co vy osobně? Když hnutí uspělo, cítila jste zadostiučinění, že se po letech vracíte do úřadu, odkud vás odvedli v poutech?

Před částí národa, která uvěřila, že moje stíhání bylo nezákonné, jsem se stala ublíženou chudinkou, obětí. To je ale pozice, která mi vůbec nesedí! Já nechci, aby mě někdo litoval. Věděla jsem, že to musím něčím překrýt, něčím přerazit, pokud možno něčím pozitivním. Mediálně je velmi těžké přerazit špatnou věc něčím dobrým. Tohle pro mě byla šance, že jsem u toho mohla být. Přerazit tu story, která ze mě udělala chudinku.

”

Jeho sdělení bez sprostého slova by nemělo ten správný náboj.

Jaký to byl pocit, když jste si poprvé sedla do ministerského křesla?

Bázeň a pokora. Vůbec nic takového, jako že bych v sobě cítila sílu.

Jaký je Andrej Babiš lidsky? Jak ho vnímáte?

On je neuvěřitelná směska drsného projevu a soft projevu. Nikdy mě nepřestane fascinovat. Navenek je drsný, jde si za svým a je nervózní, když mu lidi nestačí. Jemu stačit nejde, protože má sloní paměť a tah na branku. Než si někdo něco rozmyslí, tak on jde a udělá to. Jeho musí hrozivě znervózňovat, že jsou všichni pomalejší. Proto jsou u něj patrné projevy drsného zacházení s lidmi kolem něj. Na druhou stranu jsou v něm projevy, kdy fakt vnímá, že některým lidem v republice se žije blbě. Pomáhá spoustě lidí, a ani to nikdo neví. Má v hlavě sociální program. To je pro mě důležité.

Vážíte si ho? Lidsky?

Ano, vážím si ho.

Jaké jsou podle vás jeho slabé stránky?

Myslím si, že někdy věří věcem a lidem, které by si měl trochu přebrat. On se hrozně rychle nadchne. Pro někoho a pro něco. A my kolem si vždycky říkáme: „Proboha! Zase další star!“ A znalci říkají: „Dáváme tomu člověku dva měsíce.“ (smích) Neví, že ho kolikrát někdo chce jen zneužívat. Je velmi důvěřivý.

Pohádali jste se někdy? Měli jste nějaký konflikt?

Mockrát.

Jak to dopadlo? Vyhrál?

Většinou vyhrál hned. (smích) Když šlo o maličkosti, tak jsem ho nechala, ať si říká svůj názor, a udělala jsem to tak, jak chtěl. To bych musela vynaložit příliš mnoho energie, abych ho přesvědčila. V zásadních věcech jsem ho ale postupnými argumenty přesvědčila.

Andrej Babiš je známý tím, že z něj nezřídka vyletí sprosté slovo. Jak to jako dáma snášíte?

To k němu patří, já mu to odpouštím. (smích) Když

jsem začínala v hnutí, měla jsem pocit, že bych se měla podílet i na jeho kultivaci. Vydrželo mi to ale jen chvíli. Nakonec jsem si řekla, že nebudu plýtvat energií. (smích) Dokonce jsem začala sepisovat slovníček sprostých slov. Vždycky v něm byl sprostý výraz a k němu příslušný ekvivalent. Ale nechala jsem toho. Jeho sdělení bez sprostého slova by nemělo ten správný náboj. Neříká sprostá slova jen tak, má to obsahovitou roli. (smích)

Jak se Andrej Babiš chová ve sněmovně nebo na zasedání vlády? Uplatňuje své vyjednávací schopnosti, které má z byznysu?

V mnoha případech se tam řeší věc, která nemá ratio a je drahá. A on vždycky říká: „Já se omlouvám, ale teď se zeptám úplně banálně a selsky: k čemu to má sloužit? Potřebujeme to? Myslím si, že je to úplná blbost!“ To jsou přesně momenty, kdy se ptá jako běžný občan, k čemu to slouží a proč bychom to měli platit. Už mockrát zvrátil věc, která k ničemu nebyla a byla drahá.

Myslíte si, že se mu daří naplňovat jeho heslo, že lze stát řídit jako firmu?

Dnes říká, že řídí jako firmu aspoň své ministerstvo. Už asi sám pochopil, že to je trošku jiný typ organizmu, že jsou tam jiné typy lidí. Z nějakého důvodu jde někdo pracovat do úřadu, a ne do byznysu. Jsou to stejně kvalitní lidé, ale mají jiné založení.

Jaký je váš vztah? Je ryze profesionální? Nebo jste přátelé?

Je to profesionální vztah, pracovní. Myslím, že je tam vzájemný respekt.

Bulvár o vás kdysi lživě napsal, že jste jeho bývalá manželka. Řešili jste to nějak? Zasmáli jste se?

Moc jsme se teda nesmáli. On mi říkal: „Čítala ste to?“ A já: „Někdo mi to řekl.“ Rozčilleně křičel, že je to nepředstavitelné. A já na to: „No dovolte?!“ (smích) Uvědomil si, co řekl, tak to začal zamlouvat. (smích)

Stěžovali jste si tehdy v redakci?

Ne, ale kupodivu ten mýtus žije dál. Občas se mě na

”

Poslal mi esemesky do půlnoci a v půl páté ráno přišla další dávka.

to někdo zeptá. I mých dětí se ptají: „Co tatínek?“
(smích)

Z Andreje Babiše často padají různé úsměvné hlášky. Utkvěla vám nějaká v paměti?

Ano, byla jich spousta. Třeba nedávno jsme procházeli program na následující týden a on měl ve svém diáři napsáno: schůzka s ministrem financí. Díval se na to, přemýšlel a prohlásil: „Veď ja som minister! Nemôžem mať schôdzku sám so sebou.“ (smích) To jsme všichni odpadli smíchy. Těch hlášek už bylo! Škoda, že je nikdo nepíše.

Co je podle vás pro Andreje Babiše charakteristické?

Ten jeho šílený režim. Když jsem dělala manažerku hnutí, posílal mi esemesky do půlnoci a v půl páté ráno přišla další dávka. Když jsem slyšela, jak to pípá, tak jsem věděla, že někdo aktivoval krakena. (smích)

Jak jste se s tím srovnala? Jsou lidé, kteří jeho způsob řízení nezvládnou a odpadnou...

No, je to zátěžová věc, to bezesporu. Musím říct, že stálá pohotovost na telefonu mi nevádí. Kdyby mě ale ještě při tomto režimu navíc ponižoval před lidmi, tak bych šla pryč. Nikdy mi to ale neudělal. Víím, že mě měl v puse mockrát, když jsem u toho nebyla, lidé mi to donášeli. Dobře, je takový, ale nikdy mě před nikým nedrbal. A jakože to dělal vždycky všem manažerům hnutí, ale u mě asi nějakým šestým smyslem vycítil, že půjdu do politiky a že si mě nesmí tímhle způsobem oddělovat.

Jak to všechno Andrej Babiš zvládá? Řídit hnutí, ministerstvo...

On neustále hraje simultánně. O něčem jedná a do toho jede ty svoje esemesky. Jde po povrchu věcí, ale přitom to má efekt, protože on si pamatuje vše podstatné. Dnes už ví, že se musí na lidi spolehnout. Při přechodu do politiky to pro něj byla obrovská změna, protože vždycky si všechno řešil sám. Měl pár skalních „agrofertáků“, ale vždycky spoléhal jen na sebe, ale tady už to prostě nejde.

Nebojíte se ho? Je řada lidí, kteří před ním srazí paty a všechno mu odkývají...

Ne, já jsem se ho nikdy moc nebála. Teď kdosi nějakým novinám namluvil, že se mě chce Babiš zbavit, že mě chce poslat do Bruselu, protože jsem vzpurná. Nejsem vzpurná, jenom říkám, co si myslím. Rozhodně se ho ale nebojím. Takovou fázi už mám za sebou. Na začátku jsem se ho možná trochu bála, ale pak to opadlo. (odmlčí se) Je hrozné, když si člověk připustí, že na něm bude existenčně závislý. To je strašná uzda. Myslím si, že u takových lidí on to okamžitě pozná. To je hrozná slabost pro takového člověka, když zjistí, že bez Babiše by neměl tu životní úroveň, tu prestiž, a to je strašně svazující. Teď právě cítím, že moje nominace do Evropské komise je sice zásluha Babiše, že mě vytáhnul, ale nikdy, ani v pozici ministryně, jsem si nepřipustila, že jsem existenčně závislá na Babišovi. Protože jsem věděla, že jakmile si tohle připustím, tak mu na tu udičku naskočím.

Teď už na něm určitě nebudete závislá. Budete nejlépe placený český úředník ve veřejné funkci...

Teď přijde jiný typ závislosti. Teď je to neuvěřitelný stres, abych neudělala problém české vládě, když mě tam poslali.

Kde vidíte Andreje Babiše za deset let? Bude stále v politice? Vráti se do Agrofertu? Půjde do důchodu? Lehne si pod palmu na pláž?

Myslím si, že vymyslí něco úplně nového. Třeba nějakou monstrózní humanitární akci. Nevím. Politiku podle mě nemůže dělat dlouho.

Baví ho politika?

Baví ho, když může vidět rychlou koncovku. Třeba když říkal, že si „zavýjednával“ s OKD. Bylo vidět, že je to pro něj to pravé, ale takových momentů je v každodenní politice velmi málo.

Co byste mu přála k šedesátinám?

Aby mohl častěji vypnout a být se svou rodinou, kterou tolik miluje. Aby měl víc času a čistou hlavu, aby viděl svět pozitivněji.



”

V politice ho řada lidí
podcenila!

Mají mnoho společného, ale přitom jsou každý úplně jiný. Profesor Pavel Kolář, slavný fyzioterapeut, mluví rozvázně a tak tiše, že máte strach, aby diktafon jeho slova vůbec zaznamenal. „Nerad se někde ukazuju a prezentuju,“ vysvětluje Kolář, kterého uctívají celebrity, sportovci i obyčejní lidé. Je to kouzelník, shodují se. S Andrejem Babišem jsou už více než 15 let blízcí přátelé. Navíc přátelé, kteří dokonce rozjeli i společný byznys – Centrum pohybové medicíny na pražském Chodově.

”

On má ohromnou vůli udržet si životosprávu.

To byla odvaha vstoupit s Andrejem Babišem do společného podnikání, nemyslíte?

Také jsem to dlouho zvažoval, přemýšlel o tom, a když jsme se do projektu pustili, bylo to pro mě při spojení s prací v Motolské nemocnici a přednášením na fakultě hodně obtížné. Centrum pohybové medicíny jsme stavěli na zelené louce. Musel jsem nastavit kompletní logistiku, vybrat kvalitní lékaře, zkušené a speciálně vyškolené fyzioterapeuty... Nebudovali jsme běžný medicínský projekt, ale koncept, který neexistoval. Nevěděli jsme ani, zda dostaneme smluvní vztah s pojišťovnamy. Na rozdíl od jiných projektů v něm byla řada neznámých, a přesto jsme museli ekonomicky prosperovat.

Byla to podmínka investora?

Ano, já Andreje chápu. Ono nejde investovat, aniž by neměl jasno v ekonomice. Podle něj se dá i medicína dělat jako obchod. Já souhlasím. Dá. Ale dodávám, že je potřeba vnímat i další rozměry. Pořád jde o medicínu, o její sociální rozměr a také o pokřivená pravidla jejího financování. Tady se ukázalo, že máme trochu jiné zkušenosti a v této oblasti i myšlení. Některé věci vidíme a chápeme přeci jen trochu jinak.

Nepoškodilo podnikání vaše přátelství? Mezi lidmi se o tom spekulovalo...

No, nebylo to jednoduché, ale dokázali jsme to ustát. V určité době jsme si byli hodně blízko a myslím, že oba to obohatilo. Díky tomu ho znám také z jiné stránky, než je prezentován. Tím si ho vážím.

Ted'tedy váš přátelský vztah funguje, jak má?

Myslím, že ano, můžeme se na sebe spolehnout. Oba jsme také pochopili, že Centrum pohybové medicíny je pro nás dobrý projekt, a naučili jsme se s ním pracovat. Já jsem stále přednostou kliniky v Motole a zůstal jsem proděkanem na lékařské fakultě. Nikdy jsem odsud nechtěl úplně odejít, neboť mi to zajišťuje širší odborné a pedagogické zázemí. Moje specializace zasahuje do různých klinických oborů, takže nelze zůstat bez nejnovějších poznatků. Centrum mi umožnilo rozšířit záběr. Mám možnost pracovat

s více pacienty a někdy i delegovat práci na své výborné kolegy. I přes Andreje se na mě obrací mnoho lidí, kteří chtějí nějakou pomoc. Takto to zvládám lépe. Na druhou stranu mám ale více organizační práce. Dnes jsem rád, že ten projekt vznikl.

Možná i proto chtěl Andrej Babiš soukromou kliniku otevřít, lidem přeci pomáhá často.

Nějakou spojitost to určitě mělo. Lidem ale on pomáhal už dávno před vznikem Centra. Každou chvíli se na mě obrátil, abych někoho prohlédl. Je jedno, jestli to byl vrátný z jeho poslední firmy, v tom on rozdíl nedělá. On má srdce a já si to odpracuju. *(smích)* Víím, že mu ale roky chodí i dopisy s žádostmi o finanční pomoc, což on vždy bral vážně. Ty případy se mnou někdy konzultoval, aby neudělal chybu. A většinou pak i pomohl.

Jak se vlastně stalo, že se dva tak rozdílní lidé skamarádili?

Je to už hodně let, kdy ke mně začal chodit jako pacient. Často jsme diskutovali a také se potkávali na různých společenských a sportovních akcích. Brzy jsme zjistili, že si i přes rozdílné povahy v řadě věcí rozumíme. Máme i podobně staré děti, začali jsme spolu jezdit na dovolené a na hory. Fungovalo to fajn, rád na to vzpomínám.

V té době ještě kouřil a pil?

S kouřením přestával a pití on nikdy moc nedal. Dal si rád skleničku vína, ale to bylo maximum. A čím je starší, tím je to s ním horší. *(smích)* Sleduju, jak je asketičtější a důslednější. Nejen co se týče pití, ale i jídla. Žádné excesy, že by si dal pivo nebo tatarský biftek jako třeba já. On má ohromnou vůli udržet si životosprávu, i když je uvolněnější atmosféra a situace k tomu doslova vybízí, on se hlídá. To je jedna z jeho silných vlastností, i když ho někdy až moc svažuje. Občas hřeší tak, že si jídlo neobjedná, ale čeká, jestli zbudě po druhých, a pak to dojdí.

To s ním asi není moc velká legrace?

Legrace s ním je, ale přiznám se, že na můj vkus je ně-

”

I když je na dovolené, tak má tendenci stále řešit problémy a něco zařizovat.

kdy až moc svázaný disciplínou. Pak to zábavné není. Pořád pracuje. Rád dělá pět věcí najednou. Ale za ty roky už jsem si zvykl, stejně asi jako všichni lidé kolem něj.

Takže vysoké pracovní tempo je pro něj typické? Nepřišlo až s jeho vstupem do politiky?

Stejně to bylo i před politikou. On pořád rád něco řeší, od doby, co ho znám. Já někdy potřebuju chvílku pro sebe. Posadit se, zamyslet se, utřídit si myšlenky, koukat na moře. Kdežto on se neumí zastavit skoro nikdy. I když je na dovolené, tak má tendenci stále řešit problémy a něco zařizovat – klidně i s místním zahradníkem nebo v hotelu na recepci. Nejdříve jsem si říkal, že si vlastně vůbec neodpočine, ale nakonec jsem zjistil, že pro něj to je i způsob relaxace. On to musí mít. Být pořád v tempu, zařizovat, řešit, organizovat.

A to s vámi neodpočíval třeba na tenise? Oba jste hráli vrcholově, poměřili jste se někdy?

Ale ano, zrovna tenis jsme hráli docela často. Tedy kdysi, teď už dlouho ne, on má hodně práce, já taky... Občas jsme chodili plavat nebo jsme lyžovali.

A jaký je Andrej Babiš tenista?

Dobrá... jo, slušný...

Takže jinak – kdo vyhrával?

Většinou teda já, musím říct.

A nevztekal se po porážkách?

Ne, to se spíš vztekám já. Vypadám sice flegmaticky, ale jsem schopný i rozbít raketu. To Andrej byl vždycky klidný. Ví, že je silný jinde. Já zas nechodím cvičit. Nepřinutím se. My máme jinou povahu. Já nemám takovou sebekázeň v jídle, nepřinutím se jít běhat, cvičit v posilovně, radši si jdu zahrát tenis nebo fotbal.

Jeho ranní cvičení je pověstné...

A já ho v tom obdivuju. Skutečně každé ráno brzo vstane, i když by nemusel, protože na dovolené nebo

v době, kdy pracoval ve své firmě, by stačilo, aby dorazil do práce třeba až na devátou hodinu, ale on vstal mezi pátou šestou a šel. Sám vstane, aniž by musel, jde cvičit a hodinu cvičí. K tomu potřebujete silnou motivaci a vnitřní disciplínu.

Tím se asi dá vysvětlit i to, že je tak odolný, stále pracuje a nepotřebuje ani moc spát. Jak to vidíte vy jako lékař?

Znal jsem dobře jeho rodiče. Párkrát jsem potkal jako pacienta jeho tatínka, maminku jsem znal dokonce velmi dobře. On má dobré genetické predispozice. A to je velmi důležité. Druhá věc je, že když pracuje, tak má sice velkou emoční zátěž, ale moc ji nesomatizuje. Jen občas má v této souvislosti problémy se zádý. To je u každého jinak, někdo by při takovém nervovém zatížení umřel vyčerpáním, nebo by onemocněl.

Jinými slovy Andrej Babiš tolik problémy ne-prožívá.

Tolik mu nevadí konflikty. Nezasahují ho vnitřně. I když se hodně rozčiluje, tak si to tolik nepřenáší do své vnitřní chemie a imunity. Rád řeší hodně věcí najednou a všimnete si, že v tom není liknavý. Jde rovnou za řešením, ať je dobré nebo horší, a nezastaví se. Kontroluje každý detail. Já jsem v tom daleko komplikovanější než on, a proto mi všechno taky déle trvá. V očích Andreje jsem liknavým. Mám takovou povahu.

Říkáte stále, jak jste odlišní, ale přitom jste oba velmi pilní, ráno brzy vstáváte, v noci pozdě uléháte, jste úspěšní...

Myslím, že jsme oba hodně pracovití a na tomhle poli se absolutně respektujeme. I když to nevypadá, tak jsem stejně urputný jako on, pouze jinak. Když něco začnu, tak to vždy dotahuju. Já jsem ale zcela jinak nastavený uvnitř. Andrej má jinak strukturované myšlení, on potřebuje mít vše spočítané, exaktně vyjádřené, matematicky propočtené, má obrovskou paměť na čísla. Prostor, který je mimo tuto kategorii, ale často neumí uchopit. Byl by to dobrý chirurg, ale

”

Když se rozhodne, že do něčeho půjde, tak potom počítá s tím, že do toho půjdou všichni okolo něj na sto procent.

už ne internista. Neumí pracovat s tím, když je hodně proměnných. Ale i proto vlastně bylo fajn, že jsme se o životě mohli bavit z různých úhlů jako kamarádi a velice blízcí lidé.

I jako přátelé jste ale určitě někdy došli k tématům nebo situacím, které jste každý vnímal úplně jinak. Ano, takových bylo hodně. Opět vám dám takový příklad, abyste pochopil, jaký je on a jaký jsem já. Když přijdeme na trh v Marrákeši, tak já se tam budu cítit strašně a nic nekoupím výhodně, neumím obchodovat, vadí mi to. Budu spíš vnímat chování těch lidí, budu pozorovat, jak se pohybují, budu uvažovat o tom, jaké mají emoce, jak se jim žije, kde asi bydlí, jen ne o koupi. On se tam bude cítit jako ryba ve vodě, za chvíli bude odcházet obsypaný taškami a všechno koupí za polovic. Obojí je potřebné.

Ale pak by vám jednu z těch tašek daroval, nebo rovnou koupil i něco pro vás.

Určitě by mně něco z toho dal. Ale přesně takhle my fungovali. *(smích)* Snad jen jednou jsem zažil, že mě překvapil, protože byl podobně roztržitý jako já, což u něj neznám. Jednou jsme spolu byli nakupovat ve Francii maso a zeleninu, cestou zpátky jsme šli na pivo, a když jsme se vrátili, tak jsme zjistili, že jsme někde nechali ten nákup. On se tenkrát musel vrátit a mě potěšilo, že někdy dokáže být trochu jako já.

Prožili jste toho spolu hodně. Změnilo se mezi vámi něco, když vstoupil do politiky?

Povahově se nezměnil vůbec. Jeho nahlížení na svět je pořád velmi podobné době, kdy jsme se poznali. Jeho vlastně nikdy nic moc nezměnilo. Ani když jako majitel Agrofertu zbohatl, ani když teď působí v politice.

Vidáte se ještě?

Občas se zastaví, nebo jdeme na večeři, ale co je v politice, tak méně. Dřív jsme se potkávali skoro denně, to ještě seděl v Agrofertu.

Co jste říkal na jeho vstup do politiky?

V té době, když s tím přišel, jsem si myslel, že to není

dobré rozhodnutí. Bavili jsme se o tom a já mu to rozmlouval, ale zároveň respektoval, že to je čistě jeho věc. On když se však rozhodne, že do něčeho půjde, tak potom počítá s tím, že do toho půjdou všichni okolo něj na sto procent, a to včetně rodiny. Tak trochu to vidí ze svého pohledu, s menším respektem k lidem okolo sebe. Myslel jsem také, že bude mít problém v politice uspět. Báł jsem se, že tenhle svět není pro něj. Není to firma, vše jde daleko pomaleji a komplikovaněji. Znáám to z instituce, ve které pracuji. Na druhou stranu jsem věděl, že do politiky nevstupuje ziskně, ale myslí to vážně a opravdu chce některé věci změnit.

Vstoupil do ní nakonec razantně a hodně úspěšně.

Myslím, že tím hodně lidí překvapil. Na druhou stranu je celé hnutí postaveno hlavně na něm, což je vratké. Má to své výhody, ale v politice není možné uvažovat v krátkodobém horizontu. Pro dlouhodobější úspěch je třeba také ideové vymezení a osobnosti, které vyrostou vedle něho.

Kdy jste tedy začal věřit, že uspěje?

Dlouho jsem nevěřil, ale když mu preference vzrostly nad pět procent a změnil způsob prezentace, tak jsem věděl, že uspěje.

Co myslíte, že bylo tou hlavní motivací, že se rok před šedesátými narozeninami, když už několikrát prohlásil, že se chystá na důchod, opřel do politiky?

To je o něm. Já nevím. Potkalo se víc motivů, ale rozhodně v tom nebyl byznys. Myslím si, že to rozhodnutí vzniklo spíš náhle, než dlouhodobě a nějak koncepčně. Víím ale, že si vše od určité doby připravoval.

Řada lidí a především novinářů říká, že hnutí ANO může zopakovat neúspěch Věcí veřejných, že brzy skončí, protože to není strana s demokratickými principy. Jak to vidíte vy?

Já si myslím, že v současné době je velká šance, aby hnutí úspěšně pokračovalo a etablovalo se v naší politice jako stabilní politická strana. Srovnání s Věcmi veřejnými je chybné. K tomu, aby strana měla dlouhodobý úspěch, ale musí naplnit některé před-

”

Díky němu se na svět často dokážu podívat i optikou, která by mě samotného nikdy ani nenapadla.

poklady. Jak už jsem říkal, je třeba stranu více ideově ukotvit. Dnes sdružuje hodně lidí s ideově zcela odlišnými názory. Dále vytvořit a stabilizovat regiony. A konečně se připravit i na dobu, kdy Babiš odejde. Prostě dát prostor pro kvalitní nástupce. Na tom je třeba začít pracovat už teď. Já se snažím o to samé. Vychovávám si mladé, aby moje práce neskončila v den, kdy mě srazí auto. Ty myšlenky se musí i po mně dostávat dál. Jenže problém je v tom, že v Česku je ohromná krize osobností. Myslím si, že v hnutí musí vzniknout prostor, aby někdo další byl schopen to vzít po Andreji Babišovi.

Mluvíte o možném konci Andreje Babiše. Jak dlouho myslíte, že v politice vydrží? Často prohlašuje, že to zabalí a nechá politiku na jiných.

Tomu bych moc nevěřil. Andrej má obrovskou vůli, vytrvalost. A nevzdává se. Kdysi říkal, že skončí v roce 2013, pak 2014, ale já vím, že když bude zdravý, tak neskončí ani v roce 2020.

A co vy? Jako uznávaný fyzioterapeut máte mezi lidmi skvělé jméno – neuvažujete o vstupu do politiky?

Zatím ne, i když do budoucna to nevylučuji. Jen nevím, zda mám pro politiku ty nejlepší povahové vlastnosti. I když třeba hodně přednáším, tak nerad vystupuji a je to pro mě stres. Jsem stydlivý člověk, plachý. Život mě sice donutil mít větší sebevědomí, ale i tak chodím do médií nerad, nerad vystupuji před hodně lidmi. Když to jen trochu jde, tak odmítám i rozhovory.

Byl za vámi někdy Andrej Babiš, aby vás zkusil přemluvit?

Bavili jsme se o tom ze začátku. Přemlouval mě hlavně k větší angažovanosti. Chtěl veřejnou podporu. Ale já mám svou medicínu, dělám, co považuju za důležité. Kdybych šel do politiky, tak musím opustit svou profesi. V oboru, který jsem si vybral, cítím ten dar a talent. A politika by mi brala spousty energie.

Několik let jste léčil i Václava Havla, také jste si byli blízcí. Myslíte si, že by si tihle dva lidé dokázali porozumět?

Bylo období, a já byl u toho, kdy se Havel a Babiš potkali, a myslím, že v určitých věcech si rozuměli. Ale to myšlení, pohled na svět, emocionalita jsou u obou hodně odlišné.

Podporoval by dnes Václav Havel Andreje Babiše?

To nevím. Spíš ne. Je něco jiného potkat se lidsky a něco jiného je reálná politika.

Václav Havel kdysi říkal, že jste ho hodně obohatil nejen jako lékař, ale i jako přítel. Dá se takto mluvit i o vašem vztahu s Andrejem Babišem?

Samozřejmě, Andrej Babiš mě hodně obohatil. Hodně. Naučil mě spousty věcí, díky němu se na svět často dokážu podívat i optikou, která by mě samotného nikdy ani nenapadla. Nechci mluvit za něj, ale myslím si, že jsme se ovlivnili vzájemně.

Když ho dnes sledujete v politice, chybí vám na něm něco? Něco, co by měl zlepšit a ještě jste mu to neřekl?

Myslím si, že by bylo fajn, kdyby do té politiky vnesl trochu humoru a nadsázky. Ve společnosti je hodně napětí a vidět věci s nadhledem je také potřeba. Andrej se umí učit. Asi by to zvládl.

Myslíte, že pak by byl mezi lidmi ještě populárnější?

Určitě. Má charisma, vystupuje důvěryhodně, autenticky a lidé se s ním umí ztotožnit. Mluví jejich řečí. Kdyby přidal trochu humoru a nadsázky, určitě by to pomohlo. Ty vlastnosti, které má, ho nenechají to jen tak skončit. Není to jen o funkci, o tom, jestli bude premiérem, ale ta disciplína, vytrvalost, strukturovanost i odolnost jsou pro něj zárukou úspěchu.



”

Nekličkuje a pojmenovává věci
jasně a pochopitelně.

Herec a zpěvák Richard Krajčo souhlasil s rozhovorem bez zaváhání. S Andrejem Babišem spojil v posledních letech řadu aktivit své skupiny Kryštof a při volbách do parlamentu na podzim 2013 byl také jedním z nevýznamnějších představitelů kulturní scény, kteří veřejně podporovali hnutí ANO. Proč vložil svoji důvěru právě do Andreje Babiše, jaké má očekávání od jeho politického angažmá a co ho na něm nejvíce fascinuje?

”

Vyzařovala z něj taková klidná velikost. A kupodivu lidskost, což mě překvapilo.

Jak dlouho se s Andrejem Babišem znáte? A jak k tomu došlo?

Známe se asi tři roky. Že jsme se vůbec setkali, vzniklo na základě prezentace turné k našemu CD „Inzerát“, kterou jsem poslal do Agrofertu. Dovolal jsem se do marketingu, kde mi řekli, že partnerství s hudebními akcemi nedělají a že dostat se na schůzku s panem Babišem je prakticky nemožné. Tím jsem to bral za uzavřené. Pár dnů poté jsem šel do České televize jako host debatního pořadu „Před půlnocí“. Točilo se v ostravském studiu, kde jsem dlouho pracoval, moderátoři mě znají a vědí, že se zajímám i o politiku. Tehdy zrovna začínalo hnutí ANO, které mě zaujalo, protože jsem také už byl značně rozmrzelý ze všeho, co se v politice děje. Debata se stočila na nové strany a nové lidi. Řekl jsem, že po Věcech veřejných to budou mít hodně těžké a že jsem osobně velmi zvědavý na Andreje Babiše. Že je mi jeho hnutí sympatické, ale lidé už se mockrát spálili. Asi dva týdny na to mi přišla zpráva z Agrofertu, že by se pan Babiš se mnou rád setkal. Potkali jsme se na Chodově v Centru pohybové medicíny, ale o turné jsme se vůbec nebavili. Ptal se mě, jak žiju, jak funguje kapela, a říkal mi, jak je naštvaný z politiky. Až úplně nakonec mě odkázal na marketingové oddělení, ať se domluvíme na podmínkách spolupráce na Inzerát tour.

Jaký jste z něj měl první dojem?

S takovými lidmi se moc často nesetkáte. Jedna z mých úloh manažera je shánět peníze na projekty, takže jsem absolvoval nespočet schůzek, ale podobnou jsem do té chvíle nezažil. Prostě on byl ten hlavní šéf a mohl si dovolit na místě rozhodnout. Obvykle když jdu do jakékoliv firmy, tak musím absolvovat předkolo s marketingovou radou, pak další jednání s vedením a všichni se vyptávají, co tedy vlastně budeme dělat, co jim to přinese, co můžeme nabídnout atd., ale přitom nemají představu, jak takové turné kapely ve skutečnosti vypadá. Pan Babiš měl jasno a od chvíle, kdy jsme si řekli ano, vše platilo, vše fungovalo a nikdo se do toho nepletl. Bylo vidět, že on je lídr, že jeho slovo platí. Vyzařovala z něj taková klidná velikost. A kupodivu lidskost, což mě překvapilo.

Myslíte si, že Andrej Babiš hudbě rozumí a má k ní vztah?

Když jsme hráli na vánočním večírku Agrofertu, říkal mi, že tam zatím vždy účinkovaly jen slovenské kapely. „No Name tu hráli asi čtyřikrát,“ povidal. „Já ani vlastně nevím, co hraje. Ale lidé z mého okolí říkají, že je to super.“ Líbilo se mi, že ze sebe v tu chvíli nedělal znalce naší tvorby. Jestli nějakou hudbu poslouchá, pokud má vůbec čas, tak to budou spíš věci, které zná z dřívějšíka a které ho provázejí. Ale že by se zajímal o nové kapely, to snad ani ne... (smích)

Byl někdy na vašem koncertě?

Přijel na první koncert Inzerát tour do ostravské haly. Mě potěšilo, že skutečně dorazil, normálně si sedl mezi lidi a poslechl si koncert. Z pódia jsem mu poděkoval, protože je pravda, že bez něj bychom si turné nemohli dovolit. Po koncertu mi napsal hezkou zprávu a tím vlastně mezi námi věci kolem Inzerátu skončily. Byl jsem rád, že přijel – mohl se na to vykašlat, nemusel tam vůbec být.

Vnímal jste ho tedy v té době především jako sponzora kapely?

Spojení Kryštofa a Andreje Babiše jsem nikdy nebral jako klasické sponzorství – on se k tomu totiž staví spíš jako mecenáš než sponzor. Moc lidí s tímto přístupem v Česku není. Samozřejmě nás mohl napoprvé podpořit i proto, aby značka Agrofert byla vidět mezi určitým okruhem lidí v době, kdy se rozhodoval o vstupu do politiky. Myslím, že důvody pro partnerství s námi byly oba dva, ale přijde mi to logické a nevidím v tom problém.

Sám Andrej Babiš o sobě v rozhovorech prohlašuje, že je introvert a asketa. Viděl jste ho někdy se opravdu bavit?

I tak jsem ho zažil. Na večírku Agrofertu tančil pod pódium, když jsme hráli. Líbilo se mi to a bylo vidět, že tato neobvyklá poloha baví i jeho okolí. Díky svému postavení má samozřejmě obrovský respekt a řada lidí se ho bojí. A právě takové okamžiky jsou pak pro jeho kolegy hrozně okysličující. Také jsem s ním zažil

”

Moje děti, které se s cizími lidmi vůbec nekamarádí, s ním šly jako s dědou.

několikahodinový super pokec, když jsem ho navštívil na Čapím hnízdě. Váže se k tomu i hezká historka. Uprostřed procházky byly moje děti už docela rozdo-
váděné a on jim stále opakoval, že až se vrátíme zpátky, dostanou čokoládu. Děti už to ale nemohly vydržet. Pan Babiš je tedy vzal za ruce, mně řekl „tak si to dojděte“ a odvedl je zpátky na čokoládu. A moje děti, které se s cizími lidmi vůbec nekamarádí, s ním šly jako s dědou. Bylo to moc fajn a takové roztomilé – že mi najednou přišel jako náš děda. *(smích)*

Bavili jste se spolu někdy i o vašich hereckých aktivitách? Zná vás jako herce?

Víte, že ani nevím? Jeho žena má v tomto směru určitě větší přehled. On je workoholik a myslím, že je výrazně upnutý na věci, které ho zajímají. A v tom si jede. Aby si užil divadlo, muziku nebo jinou zábavu... od toho má partnerku. Ta ho buď dokoje, nebo se k tomu jinak ani nedostane.

Monika Babišová, o které jste se právě zmínil, je mj. členkou správní rady Nadace Agrofert. Vy jste v loňském roce s touto nadací také spolupracovali. Jak to vzniklo?

Na začátku stálo naše rozhodnutí věnovat fanouškům dárek – DVD ke stažení zdarma. Zároveň jsme je požádali, aby za stažení posílali libovolné příspěvky a že všechny vybrané peníze věnujeme dětským onkologickým centrům. Ale bylo by divné, kdyby lidé posílali peníze nám na účet – a tak jsme hledali nadaci, se kterou bychom se mohli spojit. Turné jsme jeli s Agrofertem, o kterém jsem věděl, že nadaci má, proto jsem je oslovil s návrhem, aby příspěvky chodily na jejich konto a abychom pak přes ně i peníze rozdělili. Nadace Agrofert se navíc v roce 2013 věnovala právě onkologickým tématům, což bylo super spojení. Vytipovali pro nás konkrétní potřebná zařízení a měli i kontakty na primáře z různých nemocnic, se kterými jsme se pak domluvili, zavezli do nemocnic šeky a uspořádali koncerty pro děti a rodiče. Díky spolupráci to byla taková bezstarostná jízda.

Jaký máte názor na charitativní aktivity Andreje Babiše?

Myslím, že každý z nás by měl veškerou charitativní činnost brát s vděkem. Když vidím fungování státu a na co vše nejsou peníze, tak bohatí lidé jsou často jedinou možností, jak se věci mohou změnit nebo jak se dá pomoci. Jinde ty peníze prostě nejsou a vždycky někde chybí. Fakt, že si někdo dokáže ukrojit ze svého vlastního krajíce, ať už jen kůrku, nebo třeba půlkrajíc, a někomu cizímu to dá, je záslužný. Obecně se moc neví, jak funguje Nadace Agrofert a co Andrej Babiš všechno dělá. O to mi jeho aktivity přišly sympatičtější. Bohužel teď je v hrozně blbě pozici. Cokoliv udělá, ať bude jeho motivace jakákoliv, tak lidé stejně budou říkat, že se jen snaží co nejlíc uchopit moc, zacpat pusu davu a charitativními akcemi oblnout lidi. Domnívám se, že to je většinový názor všech, kdo se těžko smiřují s jeho kroky v poslední době. Ale o tom, že Nadace Agrofert dělala charitu ještě dřív, než do politiky vstoupil, se už tolik nemluví.

A co si myslíte o jeho politických aktivitách? Fandíte mu?

Když jsme se setkali poprvé, bavili jsme se o politice dlouho. Řekl jsem mu, že má moje sympatie a že mu přeju, aby se dostal do parlamentu a začaly se konečně dít nějaké změny. Ale také že si nejsem jistý, zda náhodou není ze všech lidí v ANO on ten jediný člověk, který má nějakou vizi a myšlenku, a jestli opravdu všichni z hnutí sdílejí stejný názor. Navíc politika je natolik atraktivní vší tou mocí, penězi a možnostmi, které se za ní skrývají a často nejsou obyčejným lidem ani viditelné, že domluvit se musí být hodně komplikované. Nás je v kapele jen sedm, ale rozhodně nemáme vždy stejný pohled na věc. Přesto, že jsme dvacet let nejlepší kamarádi, musíme někdy o věcech hlasovat a ve výsledku jsme třeba čtyři proti třem – našťásti hudební prostředí rozhodně není tak lákavé, aby dokázalo kapelu rozložit.

”

Jestli lidi zklame, tak si to odnese mnohem šeredněji než kdokoliv, kdo je zklamal kdy předtím.

Podporoval jste ho ve volbách? Případně jak to vzniklo?

K volbám se váže jedna situace, při které jsem osobnost Andreje Babiše skutečně ocenil. Při rozhovoru se mě zeptal, jestli ANO veřejně podpoříme – a já mu řekl, že ANO veřejně nepodpoříme, protože už jsem se jednou spálil a nemůžu kapelu tahat do politického „byznysu“. Za sebe že udělám, co mohu – když se mě před volbami lidé a novináři budou ptát, tak jako soukromá osoba, jako Richard Krajčo, mu svou podporu vyjádřím, ale kapelu zapojovat nebudu. V ten moment jsem tak trochu očekával ukončení spolupráce – všude jinde by to nastalo. Ale on jen klidně odvětil: „Jo, dobře, mně se líbí, že mi to řeknete takhle na rovinu.“ A víc jsme to už nikdy neřešili. Rada lidí v jeho postavení by se asi takto nezachovala. A já jsem dnes stejně v pozici, že podporuju ANO a je mi vyčítáno, že si mě Babiš koupil. Je to proto, že strašně málo lidí dělá věci upřímně.

Čekali jste, že bude mít v loňských parlamentních volbách až takový úspěch?

Doufal jsem! I když díky situaci kolem Věcí veřejných mnoho politologů říkalo, že nový subjekt nemá šanci uspět, a v předvolebních debatách se ozývalo, že politika má být dělaná klasickými politickými stranami s určitou tradicí, od kterých člověk ví, co má očekávat. A navíc ANO bylo často vnímáno jako subjekt nějakého podnikatele, od kterého se nedá předpokládat vůbec nic dobrého, a všechny jeho kroky v politice budou směřovat jen k jeho byznysu. Ale voliči, kteří došli už do určitého bodu zoufalství a skepse, se přesto nenechali odradit a svoji důvěru mu dali. Po zveřejnění výsledků voleb jsem mu napsal, že jestli lidi zklame, tak si to odnese mnohem šeredněji než kdokoliv, kdo je zklamal kdy předtím.

Jak na vás působí v pozici vrcholného politika, ministra a místopředsedy vlády?

Mám rád svérázné a rázné lidi. Mně se třeba vážně líbilo, když Dáša Havlová zapískala v parlamentu. Občas je prostě nutné bouchnout do stolu. Navíc Andrej se už hodně zklidnil v porovnání s jeho prvními

vystoupeními v televizi, kdy byl hodně erupivní a výbušný. Ale razanci, otevřenost a přímost v sobě stále má. A lidi to oceňují – že nekličkuje, nazývá věci úplně jasně a pochopitelně pro každého čtenáře nebo diváka. I pro mě je to důležité, protože chci vědět, co se opravdu děje. Andrej umí věci pojmenovat a zatím to tak dělá.

Může podle vás Andrej Babiš reálně změnit veřejný prostor?

Ted' to má hrozně těžké. ANO je momentálně nejsilnější stranou, která ale nemá šanci sama rozhodovat a je součástí koalice. Dovedu si představit, že názory vládních stran se mnohdy odlišují a komunikace musí být hrozně těžká. Navíc Andrej má kolem sebe řadu nových lidí, od kterých neví, zda může očekávat naplnění svých vizí – často u nich totiž jde o individuální ambice. A také dost lidí v politice má za svůj hlavní cíl ANO rozložit. Jeho momentální situaci mu nezavidím. Podle našeho posledního rozhovoru si myslím, že to také cítí a že ho to trápí. Uvidíme, jak jeho donkichotský boj bude pokračovat dál, jestli to ustojí, jestli se skutečně dokáže obklopit lidmi, kteří uvěří jeho vizí a ne svým touhám, a jestli se ANO nerozklídí.

Mluvíte o něm často jako o Andrejovi. Tykáte si, nebo vykáte?

Vykáme si. Ani by mě nenapadlo si s ním tykat, na to mám moc velký respekt. Ale nechce se mi v rozhovoru stále opakovat „pan Babiš“. (smích)

Radil se s vámi někdy?

Přímo ne, spíše se se mnou radili jeho podřízení. Ale jednou se zmínil, že za ním přišli nějakí lidé s nabídkou, aby sponzoroval jejich film, a chtěli 30 milionů korun. Docela dlouho jsme pak rozebírali, kolik vlastně stojí film, kolik turné, kolik festival... Nikdy dřív se o tuto branži nezajímal, takže řada informací ho docela překvapila, mile i nemile. Mně zase přišla zářející nestoudnost lidí, o kterých mi vyprávěl. Kterí za ním jdou s představou, že Andrej Babiš je bohatý člověk, filmovému nebo hudebnímu světu vůbec

”

Je hodně ctížádostivý a cílevědomý, a myslím, že touží po důležitějším postu.

nerozumí, tak jim dá, o co si řeknou. A jsem rád, že to v řadě případů, které jsme spolu diskutovali, neudělal. Že se nenechal obalamutit.

Určitě se vás na Andreje Babiše vyptává vaše okolí – jak reagujete?

Když je mi někdo sympatický, stojím za ním. Takže třeba politických debat s kamarády u piva jsem zažil nespočet – ne všechny končily pro mě (a Andreje Babiše) vítězně a ne všechny končily tím, že jsme ta piva spolu dopili. Politika je velmi ožehavé téma a dokáže lidi opravdu rozdělit. Například jeden můj dlouholetý kamarád z Ostravy je velký zastávce Václava Klause. Jeho názor jsem vždy respektoval, ale on nerespektoval ty mé, když jsem se proti Klausovi veřejně vyjadřoval. To se pak na půl roku urazil a vůbec jsme spolu nepromluvili. A jedna z našich politických debat na téma Andreje Babiše skončila velmi podobně. Ale nejsem zaslepený, ve všech diskuzích připouštím, že může být pravda, že jeho hlavním politickým motivem je byznys. Říkám záměrně „může být“. Stejně tak třeba celá bible „může být“ vymyšlená – ale když se zeptáte křesťana, nebude to považovat za vůbec možné. A tak přestože připouštím, že vše „může být“ byznysový kalkul, Andrejovi věřím. Věřím, že existují lidé, kterým náš stát není jedno. A na jeho místě bych udělal úplně totéž. Mít tolik prostředků, využil bych je ke vstupu do politiky a chtěl bych vést stát jako fungující firmu. Mimochodem, toto jeho úsloví řada lidí nemá ráda – a mně se strašně líbí. I proto mu stále věřím a obhajuji ho. Ale jestli mě zklame, tak mě naseř! (smích)

Kde vidíte Andreje Babiše za deset let? V politice, v byznysu, nebo v důchodu...?

V důchodu už ale mohl být dávno! Má tuhý kořínek, a když se do něčeho zakousne, tak za tím jde, dokud není s výsledkem spokojený. Pokud mu politika půjde a lidé kolem ho nezradí, mohl by v ní ještě chvíli vydržet. Přinejmenším dokud sám nebude znechucený. Ale je hodně ctížádostivý a cílevědomý, a myslím, že touží po důležitějším postu. Samozřejmě ministr financí je významná pozice, ale domnívám se, že není

koncem jeho politické kariéry. Je to pro něj důležitý přestupní můstek, který si přál, ale který je skutečně jen přestupní.

Co byste mu popřál do budoucnosti?

Určitě takové ty klišoidní věci, které jsou ale v životě podstatné – třeba zdraví. Aby si mohl dál jít, za čím chce, s tou svou buldočí zarputilostí, tak zdraví bude určitě potřebovat. Přál bych mu také, aby mu to fungovalo doma, protože když nemáte partáka schopného snést věci, které se kolem vás dějí, je to hrozně těžké. Takže mu přeji, aby měl doma klid a pochopení. A ještě dobré lidi kolem sebe. Dohromady to jsou tři nejdůležitější věci, které když bude mít, tak se mu bude mnohem snáze plnit všechno další, čeho bude chtít dosáhnout a kam bude chtít jít.



”

Když ho něco začne bavit,
tak je to pro jeho protivníky moc špatné.

Politického a byznysového novináře a šéfredaktora Lidových novin Istvána Léka pojí s Andrejem Babišem dlouholeté přátelství a v posledních letech také společné aktivity v oblasti médií. Souznění mezi nimi má ale i další dimenze: oba dva si museli sami prošlapat cestu na výsluní v cizí zemi, jsou podobně impulzivní a mají i podobný styl vyjadřování. Proč István Léko říká o Andrejovi Babišovi, že je přírodní úkaz, a jak spolu řeší obsah médií?

”

Andrej je docela hypochondr, bojí se nemocí.

S Andrejem Babišem se znáte dlouho, ale kde jste na sebe vůbec přišli?

Známe se určitě dvacet let, ale vlastně už ani nevím, jak jsme se poprvé potkali. Bylo to v době, kdy Agrofert ještě nebyl žádná velká firma a sídlil v Roháčově ulici na Žižkově. Pracoval jsem jako novinář v Lidových novinách a zajímal se o energetiku, chemii, petrochemii a další strategická odvětví. Začal jsem si tedy všimnout Andreje a jeho firmy – a tak jsem se k němu dostal. Tehdy ještě kouřil červená Marlboro a občas jsme si u něj v kanceláři dali cigaretu, ale on na rozdíl ode mě později přestal. Pak jsme se tu a tam scházeli, po čase jsme se sblížili víc a nabídnul mi tykáni.

Jak na vás tehdy působil?

Už tenkrát byl svůj. Od rány, ostrý, kritický... Občas i trochu sprostý, ale mezi chlapy to tak prostě chodí. Na můj vkus byl možná až příliš přímočarý a tvrdý. Byl mi sympatický, myslím, že chemie mezi námi fungovala. A postupem času jsme se začali bavit i o jiných věcech než o byznysu a novinářině.

Jste si ještě v něčem podobní?

Máme hodně společného. Tak třeba Andrej je docela hypochondr, bojí se nemocí – a já jsem strašný hypochondr. Mám maďarské kořeny, on napůl také. Jsme stejně impulzivní. Oba pocházíme ze Slovenska, ani jeden z nás to tu neměl jednoduché. Andrej je celkem osamocенý, nemá moc kamarády, a já také prakticky nemám nikoho – přátelé, které jsem měl ze školy, už jsou většinou v zahraničí. A oba jsme introverti.

Umí Andrej Babiš maďarsky?

Ne, říká, že ho maminka nenaučila. Možná zná pár slov. *(smích)*

Před lety jste založil a dlouho vedl ekonomický týdeník Euro a následně jste s Andrejem Babišem jako investorem vybudoval zpravodajský server Česká pozice. Proč jste začali spolupracovat?

Po Lidových novinách jsem pracoval v Týdnu a pak v roce 1998 zakládal Euro. Redakci jsem opustil až po

třinácti letech, což je strašně dlouhá doba. Několikrát jsem chtěl odejít, ale vždy jsem se nechal přemluvit. Už asi čtyři pět let předtím, když jsem si stěžoval, jak je to v Euru hrozné, mi Andrej celkem logicky říkal: „Tak proč tam jsi? Proč neuděláš něco vlastního?“ A že mi nějaký nový projekt zafinancuje, i kdyby byl třeba ztrátový, hlavně když bude kvalitní. Moji práci znal a věděl, že mě v branži považují za dobrého novináře. Ale já jsem stále váhal. Když už to bylo opravdu nesnesitelné, v Euru jsem to zabalil a šel za ním. Navíc jsem časopis neopouštěl jen já – to bych za Andrejem ani nešel, protože sám bych si práci našel – ale chtěl se mnou odejít celý tým. Ten potom tvořil základ České pozice a řada lidí je se mnou i dnes v Lidových novinách. Z Eura jsem odešel v červenci 2010 a už v prosinci jsme rozjeli Českou pozici – i díky tomu, že nám Andrej zafinancoval začátek.

Mluvil z pozice investora do obsahu České pozice?

Vůbec. Především – on nás skoro nečetl. S internetem se začal sblížovat až před asi rokem a půl, když se chystal do politiky a založil si účty na Twitteru a Facebooku, předtím internet skoro nepoužíval. Českou pozici tedy prakticky neznal, jen občas mu nějaký článek v kanceláři vytiskli. A obsah vůbec neovlivňoval. Navíc po zkušenostech z Eura byl ten můj tým tak alergický na jakékoliv, i minimální zásahy ze strany vedení, ať už v tom, co psát, nebo co nepsat, že by mi to hned hrozně vrátili. Do nového projektu jsme všichni šli s tím, že nám do práce nebude nikdo mluvit. Kdo to nikdy nepoznal, asi nepochopí. Ale novinář, který ovlivňování ze strany vedení zažil, je citlivý a ti naši byli až extrémně citliví – mnohem víc než kolegové, kteří to z praxe neznají. Naši novináři nadskakují hned, jak vidí i jen letmý náznak zasahování do obsahu. Z tohoto pohledu jsme to měli dobré, a proto také Česká pozice byla ve své době hodně populární – ačkoliv i dnes máme dost čtenářů. Myslím, že lidé nás četli rádi a kvitovali, že je mezi českými médii konečně někdo nezávislý. Andrej se k České pozici krátce po rozjezdu i veřejně přihlásil.

”

Chtěl, aby si ho lidé pamatovali i jinak než jako dravého, nemilosrdného podnikatele.

Jaký byl rozdíl mezi prací v Euru a v České pozici?

Co se týká kvantity, v Euru i v České pozici jsem pracoval, jak jsem mohl, svědomitě a poctivě. Co se týká svobody, bylo to nesrovnatelné. Andrej byl mnohem velkorysejší, spousta věcí mu je prostě jedno.

Co si myslíte o jeho politických aktivitách?

Nejdřív mi přišlo, že je to nějaká legrace. Pak jsem mu to dlouho vylouval, politika je peklo. Ale každý má svůj den D, zlomový bod, kdy se pro něco pevně rozhodne. Třeba Jarda Kuchař, který založil sdružení „Vyměňte politiku“, jednou jel autem do Brna a uviděl u dálnice obrovský billboard s Jiřím Paroubkem, který hlásal, že vyřeší naše problémy. Říkal, že se v tu chvíli na místě otočil, jel zpátky do Prahy a založil sdružení, ve své době celkem populární. Na Karla Janečka to přišlo, když před dvěma lety vznikla v Praze velká koalice ČSSD s ODS. A Andrej se rozhodl nějaký čas poté, když po něm lidé z okolí prezidenta Václava Klause chtěli milion eur za to, že zařídí změnu nějakého zákona. Považoval takové jednání za úplnou katastrofu a začal přemýšlet, že změnit to může jen vlastním vstupem do politiky. Určitě pomohl i fakt, že Agrofert už měl prakticky vybudovaný tak, jak si to před lety představoval. Rozhodně neříkám, že by se nudil – ve firmě měl stále hodně práce. Ale chtěl něco jiného, nový velký projekt, a rozhodl se pro politiku. Zkusil to a jak vidíme, vyšlo mu to.

Takže jeho hlavní motivací podle vás byla naštvanost na poměry v politice?

Samozřejmě. Navíc Andrej jako velkopodnikatel na rozdíl od většiny českých miliardářů platí u nás ročně stamilionové daně, zaměstnává v České republice desítky tisíc lidí, má velké firmy i v jiných zemích a musí se dívat, jak se společnost vyvíjí. Umí jazyky a čte cizí noviny a weby, takže má obrovský přehled, co a proč se děje i mimo Českou republiku. V době krize viděl, jak ohromná je nespokojenost lidí s politikou a že stačí jen málo, aby národ vyšel do ulic a vypukly veřejné nepokoje. A jako podnikatel si samozřejmě nepřeje, aby v Česku vládlo takové napětí. Chce

stabilitu a vypočitatelnou budoucnost. I to byl jeden z důvodů, proč šel do politiky. A měl podle mě ještě další motivaci: už mu není ani dvacet, ani třicet, vydělává strašně moc peněz, a tak – vedle charity, kterou už dělá delší dobu – potřeboval mít nějaký pomník, potvrzení, že dokázal ještě něco kromě byznysu. Každý chlap si potřebuje takový pomník postavit. Andrej chtěl, aby si ho lidé pamatovali i jinak než jako dravého, nemilosrdného podnikatele.

Volil jste ho?

Samozřejmě! Je můj kamarád, tak jsem ho jednoduše musel volit. Ale myslím, že na mém hlase až tak nezáleželo. *(smích)*

Čekal jste, že se s hnutím ANO dostane do parlamentu a že dokonce usedne ve vládě?

Andrej do politiky vkročil ve velice dobrém období, vše mu šlo na ruku. Navíc je hrozně pracovitý a urputný – když si něco vezme do hlavy, tak to udělá. Ale v až tak velký úspěch jsem nevěřil, přestože sám jsem ho podporoval v době, kdy ANO stavěl a kolikrát klesal na mysl. Říkal jsem mu, že se nesmí zastavit. Teď už povzbuzovat nepotřebuje, myslím, že ho politika začala opravdu bavit. A když Andreje něco začne bavit, tak je to pro jeho protivníky moc špatné. Jde pak do věcí dopodrobna, chce všechno pochopit a rozjede se jako německý fotbalový tým – Němci když dají v zápase gól, tak chtějí dát druhý, pak třetí a jsou velmi urputní a systematictí. A málokdo je stejně tak motivovaný úspěchem jako Andrej. Po prvním vítězství chce další a další. Je jako Němci ve fotbale.

Změnila ho politika?

Podle mě ne. Ale když se s někým potkáváte velmi často, tak obecně změny moc nevidíte. Třeba žena, se kterou žijete, vám i po deseti dvaceti letech připadá stále stejně hezká, ačkoliv určitě není. A jelikož znám Andreje dlouho a celou dobu jsme se s většími i menšími přestávkami stýkali, tak případné změny ani moc nevnímám.

”

Občas si myslím, že je přírodní úkaz – protože pracovat tolik, jako on, jinak ani není možné.

Uměl byste Andreje Babiše popsat jedním slovem či jednou větou?

Když slavil padesátiny v klubu Duplex, koupil jsem mu v jednom antikvariátu obraz znázorňující japonského bojovníka s mečem. Tak ho vidím: jako urputného, šikovního a vytrvalého bojovníka. (*smích*)

Přišel si někdy v průběhu let za vámi pro radu?

Andrej je dospělý člověk a má spoustu zkušeností. Dokážete si představit chlapa v jeho pozici, že by nevěděl, co má dělat? Já ne, to by byla skutečná tragédie. Naštěstí ví, co chce, a také to tak udělá, už je takový. Samozřejmě v dílčích věcech si nechá poradit nebo se zeptá na názor. Když je vám dvacet, víte všechno nejlíp a na každou otázku máte okamžitě odpověď, ale když je vám padesát jako mně, nebo šedesát jako Andrejovi, máte už zkušenost, že ne vždycky je úsudek na první dobrou správný. Takže občas se musí zeptat a třeba i svůj původní názor zkorigovat. Ale jak ho znám, kritiku vnímá, ale v zásadě se moc ovlivnit nenechá. Samozřejmě také dělá chyby, jako každý, ale velké strategické omyly ne, spíš nějaké taktické. Není přeci robot. I když občas si myslím, že je přírodní úkaz – protože pracovat tolik jako on jinak ani není možné.

A co třeba v oblasti médií? Neradil jste mu například, jak mluvit s novináři?

Nemá to smysl, stejně bude komunikovat po svém. A kdyby mluvil jinak, bylo by to pro novináře i veřejnost zklamáním. Lidé ho chtějí takového, jaký skutečně je. Ze začátku jsem mu doporučoval, co by měl dělat jinak, ale když jsem o tom později přemýšlel, uvědomil jsem si, proč vlastně? Vždyť říká pravdu. Bohužel už sám zjistil, že to tak v politice nefunguje. Že zatímco on po jednání poví médiím popravdě, jak to bylo, tak jeho protivníci často vyprávějí úplný opak. A z toho je Andrej úplně zoufalý.

Rozešli jste se někdy ve svých názorech?

Určitě, ale nepamatuji si, že by šlo o něco zásadního. Žádné silené otázky života a smrti neřešíme! (*smích*) A i když se pohádáme nebo neshodneme, tak se za pět minut už bavíme úplně normálně. Samozřejmě

občas mi řekne něco ostřejšího, to si asi dokážete představit, ale já si to nijak neberu. Třeba má pravdu, třeba ne.

Překvapil vás někdy svým rozhodnutím?

Vymlouval jsem mu, aby kupoval noviny – a on je stejně nakonec koupil. Tím mě překvapil. Možná mu to někdo poradil, nevím... Ale jestli to byla dobrá, nebo špatná volba, ukáže čas.

Proč myslíte, že se pustil do mediálního byznysu? Kvůli vlivu?

Už jsem to říkal několikrát, ale klidně to zopakuji. Andrej dlouhodobě sledoval, o čem noviny píšou, a často jsme se o tom bavili. Faktem je, že je nesmírně informovaný člověk, dokonce jeden z nejlépe informovaných lidí u nás – a to nemyslím teď, ale třeba v posledních deseti letech. Díky tomu samozřejmě znal řadu kauz a témat, ale když četl noviny nebo se díval na televizi, tak tam se ty kauzy neobjevovaly. A ptal se proč, když novináři o nich věděli také. To byl jeho prvotní impulz – chtěl mít noviny, které by informovaly o kauzách, o kterých se jinde z politických nebo ekonomických důvodů nepsalo. Na České pozici se přesvědčil, že když má novinář svobodu, jde psát i o „zakázaných“ tématech a lidé to oceňují. Určitě kalkuloval také s tím, aby se jeho protivníci báli, že na ně může v krajním případě přes svoje média zaútočit – ale to jsou poziciční hry, ne realita. Protože, jak jsem už říkal, nemůže se zvednout a jít říkat novinářům „napište tohle, nepište tamto“, to je vážně nesmysl.

Mluvil vám někdy do vaší práce?

V České pozici vůbec. Teď v Lidovkách mi občas zavolá a říká, co to píšeme za blbosti. (*smích*) Nebo se zeptá, proč o něčem konkrétním nepíšeme – a já mu odpovím, že to není zajímavé téma, nebo je to spíš pro bulvár, nebo třeba také, že na danou oblast zrovna nemám novináře. Ale je to vždycky v dobrém. Sám chce, aby noviny šly dál, motivuje ho, aby byly lepší, a ne aby něco nepsaly – ví, že když noviny nebudou svobodné, tak o ně nebude zájem. Pro něj jsou média investice jako každá jiná.

”

Obrovská důvěra v lidi je jeho největší problém.

Zažil jste někdy Andreje Babiše křičet?

Jasně, ten na mě kolikrát řve! (*smích*) Ale po pár minutách je už úplně v pohodě. Když někoho znáte dobře, tak občas něco řeknete ostřeji nebo v afektu, což je normální, lidské a přirozené. Navíc Andrej je hodně impulzivní a má málo času. Svůj den měří na minuty a každou chce využít efektivně. A k tomu všemu je strašně chytrý, běžně mluví ve zkratce, skáče z jednoho vrcholku na druhý a spojuje věci tak, že je někdy v daný okamžik nedokážu hned pochopit. To se mě pak ptá, jestli jsem úplně blbě! (*smích*) A musí mi to vysvětlit podrobněji. Snažím se, ale někdy vážně není jednoduché následovat všechny jeho myšlenky nebo hned pochopit složité kombinace.

Ceníte si zvláště některých jeho vlastností? A měl by v něčem naopak přidat?

Já se na lidi takto nedívám. Ale mezi Andrejovy předností určitě patří, a to říká i Miroslav Kalousek (i když ten to myslí vyloženě jako urážku), že je extrémně pracovitý. Říkal mi, že když byl mladý, vydělal si na první hodinky v přístavu u nákladních vagónů. Měl správnou, tvrdou výchovu a odmala ho učili, aby pracoval, a ne někde parazitoval. Vše, co má, vybudoval sám, nikdy nebyl na nikoho odkázaný. Andrej i dnes strašně moc pracuje, denně má patnáct, dvacet schůzek. Včetně soboty a neděle. Proto říkám, že je přírodní úkaz – neznám člověka v jeho věku, který by tolik pracoval. Je spíš typem našich tatínků, taková ta stará škola. A když neustále pracuje, tak tím zároveň svým způsobem medituje, proto ho práce nabíjí. Stále chce tvořit nové věci, a když jednu dodělá, když má hotovo, tak ho přestane bavit a chce něco dalšího. Dává si cíle, je jako horolezec, vyleze sem, pak vyleze o kus dál... Také má extrémní sociální citění a je ohromně velkorysý k potřebným, k nadacím a charitám. Velmi pozitivně hodnotím i jeho vztah k ženám, které chová ve velké úctě. Často ho lidé připodobňují k Berlusconi – což je ale obrovský omyl. Oproti němu totiž nezneužívá svoje média a k ženám se chová moc hezky, ne jako Berlusconi, který je bere jako věc tím nejprimitivnějším machistickým přístupem. Andrej jim možná i důvěřuje více než chlapům, a pro-

to dává tolik žen do politiky. Jeho slabinou naopak je, že občas naletí lidem, kteří chtějí jeho peníze, nebo chtějí díky jeho vlivu, po jeho zádech vyšplhat do vysokých pozic a nakonec se na něj vykašlou. Ale on to pak stejně hodí za hlavu, řekne si „udělal jsem chybu“ a jde dál. Ta obrovská důvěra v lidi je jeho největší problém.

Napadne vás nějaká společná vtipná historka? Za dvacet let jich máte určitě víc než dost...

Zrovna mě nenapadá žádná publikovatelná. (*smích*) Ale má úžasné hlášky, naprosto přesné zkratky. Umí situaci pojmenovat dvěma třemi slovy a má ohromný talent nejen pro analýzu, ale i pro syntézu, což takto dohromady jsem zažil jen výjimečně.

Kde vidíte Andreje Babiše za deset let?

V politice asi ne. Spíš ho vidím jako byznysmena, který polovinu času tráví v Česku a polovinu v zahraničí, třeba ve Francii, a věnuje se vnučatům. Myslím, že Agrofert bude mít v hlavně stále, je to přece jen jeho dítě, ale už bude spíš jen zúročovat své zkušenosti a věnovat se pouze velkým dealům. Každopádně určitě nepřestane pracovat. On stále přemýšlí, pořád mu v hlavě něco šrotuje.

Máte pro něj nějaké osobní narozeninové přání?

Snad jen, aby na sebe dával pozor – ale to on dává, zdravě jí, sportuje, a jak se bojí nemoci, tak na sebe dbá. A určitě aby si našel více času na sebe a svoji rodinu, protože tu má jen jednu. A aby se trochu zklidnil. Ale on to všechno ví a určitě si to i sám přeje.



JANA
POSTLEROVÁ

”

Breptej, potvoro!

Když se potkáte s Janou Postlerovou, maminkou známější Simony Postlerové, máte dojem, že kolem vás proletělo tornádo. Tolik energie a optimismu se u jednoho člověka jen tak nevidí. Jana Postlerová je herečka, dabérka, rozhlasová hlasatelka a také hlasová poradkyně – učila správně mluvit moderátory všech významných českých televizí. A učí také Andreje Babiše.

”

Už jen to jméno Babiš mi evokovalo něco tak děsivého, že to byl snad démon právě vypuštěný z pralesa.

Vzpomínáte si na své první setkání s Andrejem Babišem?

Ano. *(říká herecky pročitěně)* Velice silně, protože moje první věta byla: „Pane Babiši, buďte tak laskav a usmějte se na ty lidičky, ke kterým budete mluvit.“ A vyletěla z něj taková velmi ostrá reakce: „Čo som kokot, aby som sa furt smial?!“ To byla voda na můj mlýn. Říkám mu: „Ne, vy se prostě smát budete! Je to potřeba!“ V tu ránu se na mě pan Babiš podíval a já jsem věděla, že jsme si porozuměli. Najal si mě proto, abych ho naučila něco, o čem on nemá ahnung. Já zas nemám ahnung o jeho práci, ale stojím si za svým. On to pochopil a od té doby jde všechno na-prosto hladce.

Jak jako dáma snášíte fakt, že nezřídka z Andreje Babiše vyletí sprosté slovo?

Nevadí mi to. Jsem na to z divadelního prostředí zvyklá. Občas s panem Babišem mluvíme sprostě. Vždycky říkám, že jsme si spolu „zasprostáčili“. *(smích)* Neskutečně to uvolňuje atmosféru.

Jak jste se k Andreji Babišovi dostala?

Oslovili mě lidé z jeho týmu, se kterými se znám z dřívějšíka z médií, zda bych ho nechtěla učit mluvit správně česky.

Jaká byla vaše první reakce, když po vás chtěli, abyste učila Andreje Babiše?

Nejprve jsem se šíleně lekla. Ježíši Kriste, Babiši! Fackovací panák! Hrozně se mi tehdy nelíbil v televizi u paní Jílkové, jak se neskutečně rozčiloval a byl protivný. A nebylo to jen tohle. Novináři tehdy vytvářeli dojem, že ten člověk je něco tak strašného, že bychom ho snad ani neměli pustit do republiky! Už jen to jméno Babiš mi evokovalo něco tak děsivého, že to byl snad démon právě vypuštěný z pralesa, se kterým bych se nikdy nechtěla setkat a ani jedním očkem na něj pohlédnout. *(smích)*

A přesto jste se setkala a pohlédla...

Ano. Řekli mi: „Zkuste to. Buď si do oka padnete oba, nebo ne a půjdete každý svou cestou.“ To mě uklidnilo. Řekla jsem si: „Ano, proč ne?“

Evidentně jste si do oka padli...

Každý člověk, kterého učím, tak ho de facto mučím. Dokonce se o mně říká, že jsem pes. Ovšem pes, za kterým jeho žáci jdou! Vždycky všem říkám: „Vy jste masochisti! Vždyť vás mlátím!“ Odpověď je: „Ano, ale my se těšíme.“ A to zřejmě vycítil na našem prvním setkání i pan Babiš.

Jaká byla vaše první společná hodina češtiny?

U každého žáka okamžitě vím, co je dobře a co je špatně. Pochopila jsem, že s panem Babišem musím pracovat malinko jinak, protože on není profesionální moderátor. Musela jsem z něj ten jeho hlas dostat ven. On říkal: „Dobrý den.“ *(nesrozumitelně šeptá)* Ne! Musí pořádně nahlas říkat: „Dobrý den!“ *(rázně křičí)* Na tom dodneška pracujeme, aby nekuňkal. On trošičku kuňká, protože je introvert. Nesmírně jemný, nesmírně citlivý. To mně vzalo dech, když mně na prvním setkání onen démon z pralesa gentlemansky vzal tašku a pomohl mi obléci si kabát.

Vážíte si ho?

Ano. Neskutečně. Čím dál, tím víc. Bylo to osudové setkání. Já jsem ženská. A většina žen, které znám, chce mít muže, ke kterému může vzhlížet a obdivovat ho. A to je pan Babiš. I když není můj muž, ale je to muž, ke kterému mohu vzhlížet. Je to něco, co se vznáší. Taková ta naprostá jistota, že mu věřím a že o tom vůbec nemusím přemýšlet. A to je nejkrásnější.

Jaký je váš vztah? Je to přátelství?

Tohle nechci komentovat, protože pan Babiš je pro mě něco tak velkého, že bych se neodvážila říct cokoli o přátelství. Je tam ale taková, myslím si, docela vzájemná úcta člověka k člověku. On mě snad bere. Já jeho absolutně! Když někoho učím, říkám o svých žácích, že jsou to moje děti. I on je svým způsobem moje dítě.

Co si myslíte o jeho vstupu do politiky?

Líbí se mi Husovo „Chraň pravdu, braň pravdu“. A pan Babiš je pro mě pravda. Vidím to u něj pořád. Chce bránit a chránit republiku, stát, lidi. Snaží se myslet při svých mediálních výstupech neustále na lidi, což

”

Ujedou mu nervy a skočí do nějaké „záhoráčtiny“, které už nerozumí vůbec nikdo.

ostatní politici nedělají, ti jenom exhibují sami sebe. Když pan Babiš lidem vysvětluje ekonomická čísla, tak je trpělivý. Vysvětluje to tak, aby to pochopila i ta poslední babička, abych to pochopila i já, bába od plotny, která málem měla pětku z matematiky. Já a čísla? Vůbec! (smích)

Věříte, že v politice setrvá a bude úspěšný?

Tento stát, to jsou odpadky, skládka. Lidi se v ničem nevyznají, nic moc nechtějí. Prostě 40 let bývalého režimu, potom 25 let toho marasmu. Lidé jsou v tom zamotaní a bojí se věřit. Už jsme byli mnohokrát zklamáni, mnohokrát! Věřím mu. Kdo panu Babišovi uvěřil, tak je svým způsobem šťastný, že se aspoň na chvíli něco podařilo. (zváží a pomalu pokračuje) Vím, že je možné, připustíme na okamžik, že to nedojde tam, kam si pan Babiš představuje, protože není na tom světě sám. Ani v té vládě. Ale jsem ráda, že část toho jeho snažení mohu vnímat a že mám vnitřní pocit radosti.

Jak vypadá vaše společná hodina češtiny? Co se tam odehrává?

Je to mravenčí práce. Vždycky si něco čteme a já ho opravuju. Musí pocítit češtinu tak, aby v ní mohl myslet. Jde o temporytmus české věty, aby se mu dostal do podvědomí a nemusel na něj myslet. Slovenská věta má jiné složení. Jinam se dává sloveso, jinam se dává podstatné jméno... A mám radost, když ho vidím v televizi. Sednu si, koukám, poslouchám a říkám si: „Dobře. Jde mu to.“ A kolegové mi pak říkají: „Dobře ho učíš.“ A já jim říkám: „Ne, to je jeho zásluha, protože to, co mu říkám, chytá.“ Pak se ale stane, že ho někdo namíchne, ujedou mu nervy a skočí do nějaké „záhoráčtiny“, které už nerozumí vůbec nikdo.

Naučí se někdy přemýšlet v češtině?

Ano, naučí. To je to memorování, logika jazyka, důrazy, akcenty... Vezměte si, že máme základ v bříšku u maminky. Tam slyšíme rázy a tam slyšíme tóny. Narodíme se a už máme předpoklad, že nebudeme mluvit jinak, třeba s anglickým přízvukem na konci slov. A on se narodil jinde. Čili to má od maminky jinak nasazeno. A dvacet let nemluvil. Zoufale mi říkal: „Já

jsem dvacet let nemluvil. Psal jsem jen esemesky.“ Ale je čas. Nespěcháme. Dávám tomu ještě tak rok, než se naučí mluvit bezchybně česky. Je ale možné, že to přijde dřív, že se mu to najednou otevře, přepne.

Jaké jsou jeho nejčastější chyby v češtině?

Na začátku to bylo takové to Husákovo „zemedělec“, bez háčku, ale to už jsme zlikvidovali. Pak třeba „zákazky“ místo českého „zakázky“. Ale neustále bojujeme se slovenským „t“ na konci infinitivu místo českého „t“, třeba slovo pracovat. Vždycky na něj řvu: „To!“ A on na mě s úsměvem křičí zpět: „To!“ (smích) Nebo slovo kůň, to je jeho oblíbené. Říkáme spolu říkanky na rozmluvení. Jsou staré asi 85 let. Byly vytvořeny pro potřeby tehdejších hlasatelů Československého rozhlasu. Začínáme samohláskami „u“ a „o“. To jsou naše základní stavební kameny, o které se musíme opřít. Když někdo nemá přesné „u“ a „o“, tak se mu mluva totálně rozpadne. A jedna z říkanek je: „Kůň, kůň spadl v tůň. Zvoň, zvoň, běž proň!“ Tu má pan Babiš rád.

Je učenlivý? Snaží se při výuce?

Naprostu. On mi na rozdíl od ostatních mých žáků nikdy neřekl ne. Okamžitě pochopil – tohle neumím, tak tady ta paní mě to naučí. Věřím mi, že výsledek přijde, a já zas věřím jemu, že to dokáže. Jinak by to nemělo smysl. Není „jájista“, kterého když kritizujete, tak okamžitě střílí. On je pokorný, a to je znak velké síly. Navíc se nebere úplně vážně.

Která tři slova ho podle vás vystihují?

Hlava, srdce, pohlaví. On má hlavu na svém místě, naprostu jasnou. Srdce má, je otevřený k lidem. Ví, má srdíčko a je – nemám to slovo ráda, ale použiju ho – je sexy. Já mu říkám (Barack) Obama. Jak je štíhlý, jak jde v tom přesně padnoucím obleku... Nevyvaluje pupek jako ostatní politici a netváří se důležité. Dbá na to, aby působil na své diváky čistě, hodnověrně, přjmemně a aby bojoval za pravdu. Plno ministrů tohle vůbec nemá. Kdybychom je měli hodnotit, tak je všechno špatně.

”

Nepotřebuje si v politice nakrást. Má peněz tolik, že by je mohl házet vidlemi.

Vy jste zmínila jiné ministry...

Pozor! Opravím vás. Pokládáte tu otázku špatně. Sloveso zmínit se je zvrátné. Je chyba ho používat s jiným pádem než se šestým. V češtině se můžeme zmínit o někom, nikoli zmínit někoho. Konzultovala jsem to nedávno s dámami z Ústavu pro jazyk český.

Tak tedy: vy jste se zmínila o jiných ministrech. Jaký je Andrej Babiš ve srovnání s ostatními?

On se vůbec nedá zařadit. Nikam. Není politik.

To o sobě s oblibou říkává taky.

Vždyť ano! Není politik, on je člověk, který to myslí dobře. Politici jsou lidé, kteří jsou důležití, namyšlení a v životě nic neudělali. Dovedou jen mluvit, mluvit, mluvit, a vůbec tomu nerozumíte, co říkají. Snažím se jim rozumět, ale nejde to. A jemu rozumím. Jednu větu, druhou, a nepotřebuju víc. On je člověk, dobrý hospodář, který to myslí dobře. A bohatý. Nepotřebuje si v politice nakrást. Má peněz tolik, že by je mohl házet vidlemi. Říkala jsem mu: „Pane Babiši, kdybyste měl jenom milióny, tak to ještě pochopím, ale miliardy, to mi hlava nebere!“ *(smích)*

Podle vás tedy vicepremiér, ministr financí a poslanec není politik?

Ne. Není! Říkám, že je dobrý hospodář. Já bych si ho dokázala představit jako osvíceného panovníka. On pokorně slouží lidem. Opravdu to chce. Politici neslouží. Oni to jenom říkají, že slouží.

Osvícený panovník? Král?

Ano. I s osvícenou královnou. Vždy, když nevím, co si mám o muži myslet, podívám se na jeho ženu a jeho rodinu. A hned vím! U něj je to pro mě jednoznačné potvrzení kladu. Jestliže žije dvacet let s paní Monikou, která je nesmírně pohledná, nesmírně milá, žádná Marfuša jako ženy jiných politiků, jestliže jsem měla možnost setkat se s jejich dětmi, nesmírně milými, nesmírně příjemnými, tak si říkám – ano, to je ono. Ta rodina drží. Tady je to v dobrých rukou. Já bych byla hrozně šťastná, kdyby se vzali.

Myslíte si, že bude svatba? Není pozdě?

Určitě! Jasně! Nikdy není pozdě! Věkový rozdíl tam není takový, aby se nad tím člověk pozastavil.

Jak dlouho ho podle vás bude politika bavit? I když ve vaší optice není politikem.

(odmlčí se) Jeho to bude bavit tak dlouho, dokud... To nemůžu říct! Víte, co myslím? Dokud ho někdo nezastaví jiným způsobem, tak tam bude pořád. Dokud se nespiknou ti zlí. Já ty zlé nechci jmenovat. Vzpomínám si na Helenku Růžičkovou, jak říkávala: „Když se vysloví zlo, ten satan, tak hned zatukejte, protože tu sílu rozvlníte.“ Zlo je okolo nás. Okolo nás je ďábel. A zlo má navrch, nemá navrch dobro. Zlo je strašně silné. Bojím se, aby se toto zlo nezhmotnilo proti panu Babišovi.

Jak to myslíte?

Nemohu říct. Nežlobte se. Zlo se nesmí vyslovit.

Změnil vám Andrej Babiš váš život?

Naprosto. Ve svých letech se cítím ne jako bába s chrastím, ale naopak velice silně. Když si řeknu, že už je mi tolik, že bych měla sedět doma a štrikovat, a ono nic. Ono to nejde, on mě nabíjí.

To říká on o vás taky, že ho nabíjíte...

Tak se asi nabíjíme navzájem. Uklidňuji ho. Víím to. Před jeho posledním televizním vystoupením jsem ho zlehka nakopla kolenem do zadku a řekla: „Tfuj, tfuj, tfuj! Breptej, potvoro!“ To je zvyk z divadla před premiérou. On tak nadskočil a usmál se. Najednou jsem věděla, že proletěl adrenalin, že se uvolnil. A po mně málem skočili kluci z ochranky. *(smích)* Pan Babiš potřebuje trochu něhy, úsměvu a uklidnění. A já to dělám ráda. Nedělám to z žádného kalkulu. Já po něm nic nechci, protože já už ve svém věku netoužím být žádnou ministryní. Jsem ráda, že jemu je se mnou dobře.

Málokdo má na něj takový vliv jako vy...

Nesmíte mi takové věci říkat! Já to nezvládám. Nechci, aby se to o mně říkalo.

”

Nikdy v životě jsem se s takovým člověkem nesetkala a jsem za to osudu vděčná.

Sám Andrej Babiš o vás často veřejně mluví.

Vím. Je o mně známé, že ho učím, lidé to vědí. Nedávno mě potkal jeden politik a říkal mi: „To jste si teda vybrala! Komunistu a estébáka!“ Mě to ale vůbec nezajímá! Já tomu prostě nevěřím. Moje přesvědčení a to, jak jsem ho poznala, je prostě dané. Nikdy v životě jsem se s takovým člověkem nesetkala a jsem za to osudu vděčná.

Nepochybujete tedy o jeho minulosti?

Vůbec ne! Když vyšly Cibulkovy seznamy, jeden můj herecký kolega tam našel svoji maminku, která tam samozřejmě nepatřila. A co teď? I kdyby tam patřila, tak nemůžete zahrnout svoji maminku. Víte, mně se jako mladé holce stalo něco podobného. Byla jsem asi ve třetím měsíci těhotenství a měli jsme jet s divadlem do Západního Německa. A přišli za námi nějakí pánové a říkali: „Když byste se tam s někým stýkali, tak nám to budete hlásit. Tady nám to podepište.“ Mně to docvaklo, co to vlastně po mně chtějí, a začala jsem na ně strašně rvát: „Dejte mi pokoj, nebo potratím!“ Šíleně se mě lekli a nechali mě být. Bezpečně vím, že i kdyby soud řekl, že pan Babiš byl estébák, já tomu prostě neuvěřím. Že to, co je tam napsané, je pravda. Dobře vím, jak to tehdy chodilo. Mě to nezajímá. Vůbec!

Má smysl řešit to ještě dnes, 25 let po listopadu?

Ne, ne, pryč s tím! Vůbec mě to nezajímá! Letí to jako vítr okolo mě pryč.

Proč si myslíte, že na tom někteří kritici Andreje Babiše tak moc lpějí?

Protože nemají vizi, nemají program, nemají budoucnost, tak lpějí na takových blbostech. Chudáci jsou ve vředu, tak na něj útočí. Klepe se jim prdelka. Oni to viděli, když to pan Babiš údajně podepisoval?! Oni u toho byli?!

Vy jste sama o sobě řekla, že jste bába od plotny, ale necítíte se jako bába s chrastím. Co vás žene dopředu? Prozradte recept na svoji vitalitu.

Je to dané. Já už jsem taková. Je to věc nabídky

a poptávky. Kdyby mě v dabingu nechtěli, tak bych seděla doma. Dabing mně hrozně vyhovuje a nabíjí mě. Dělán ho od dětství. Divadlo už mi stačilo, hrála jsem přes třicet let. Ono to perpetuum mobile pořád jede dál. Někdo mě pořád táhne do práce. Zazvoní telefon a já neumím říct ne. A vedle toho učím moderátory a dnes už i politiky. *(smích)* Je u mě zvláštní, že čtvrtá část mého života, nebo kolikátá, je takhle nabitá. Myslela jsem si, že strávím důchod na chalupě, a najednou to takhle začalo bouchat. Ve snu by mě nenapadlo, že skončím až u pana Babiše. Panebože, kde jsem se to já, holka z Vršovic, ocitla?! *(smích)*



”

Na čem jsme se dohodli,
vždy platilo.

Zbyněk Průša, generální ředitel chemičky DEZA ve Valašském Meziříčí a od ledna 2014 předseda představenstva Agrofertu, se s Andrejem Babišem zná více než dvacet let. Z čistě pracovního vztahu se postupně vyvinulo i osobní přátelství – je také jedním z mála kolegů, který si se „šéfem“ tyká. Jaký je Andrej Babiš očima blízkého kolegy a zároveň přítele?

”

Po celou dobu naší spolupráce máme rozdílné názory na personální politiku.

Kým pro vás Andrej Babiš dnes je – šéfem, kolegou...?

Především přítelem. Známe se dlouho a myslím si, že to mezi námi docela dobře funguje.

Vzpomenete si ještě, kdy jste se poprvé potkali?

Myslím, že to bylo v roce 1994. Pracoval jsem tehdy jako obchodní ředitel v DEZE. Andrej Babiš v té době už rozjížděl Agrofert a měl zájem o dodávky benzenu pro slovenskou chemičku CHEMKO ve Strážském. Setkali jsme se v Prostějově a společně probírali možnosti spolupráce. Z tohoto obchodu nakonec nic nebylo, ale od té doby jsme o sobě vzájemně věděli.

Jaký jste z něj měl dojem?

Docela dobrý. Ale teď mě napadá, že jsem ho vlastně jednou viděl už dřív, když se moje dcera v roce 1993 zúčastnila v Bratislavě tenisového turnaje Petrimex Cup a prohrála až ve finále. Byl jsem u toho, když jí Andrej předával ceny.

Potkali jste se jako obchodní partneři. Změnil se Andrej Babiš ve chvíli, kdy se pro vás stal „šéfem“?

Nezměnil. Chovali jsme se k sobě korektně a na čem jsme se dohodli, vždy platilo.

Rozešli jste se někdy zásadně ve svých názorech?

Po celou dobu naší spolupráce máme rozdílné názory na personální politiku. Rozdíl mezi námi spočívá v tom, že Andrej pochází z prostředí mezinárodního obchodu a lidi spíše posuzoval podle toho, jak tvrdě dokázali vyjednat. Toho využívaly personální agentury, které mu dohazovaly manažery, kteří uměli dobře prezentovat hlavně sami sebe. Andrej pak takové experty na všechno ihned nominoval do vrcholových funkcí a zavalil prací. Mnohokrát se pak ve velmi krátké době ukázalo, že tito lidé nejsou schopni splnit jeho očekávání. Já jsem poněkud konzervativnější a určitě na to má vliv má více než třicetiletá praxe v chemických s tisíci zaměstnanci. Než jsme někým obsadili vrcholovou manažerskou pozici, tak jsme si tohoto člověka otestovali po dobu mnoha měsíců na různých pozicích. Každý se většinou zařadil tam,

kam patří. A s těmi, co toho víc namluvili, než udělali, a kteří neměli trpělivost tento postup absolvovat, jsme se brzy rozloučili. Stále se musíte starat, aby byl kolektiv funkční, aby byl jako sehraný orchestr. Ale personální politika je skutečně jediná oblast, ve které se zásadněji názorově odlišujeme.

Takže zatímco vy preferujete orchestr, Andrej Babiš dává přednost sólistům?

To není úplně přesné. Problém vidím hlavně v tom, že někteří jím vybraní manažeři u nás moc dlouho nevydrží. Z chemie jsem zvyklý vytvářet stabilitu a nejsem zastánce častých personálních změn. Náš chemický byznys nemá rád změny, což je vidět i u konkurence. U hlavních produktů jednáte třeba i desítky let s tím samým nákupčím, dlouho budujete důvěru, partner si musí být jistý, že se na vaše dodávky může spolehnout. Ale je možné, že v jiných oborech je to jinak. Co platí v chemii, nefunguje v médiích nebo třeba v potravinářství.

Chodí si k vám Andrej Babiš někdy pro radu?

Málokdy, ale vždy se to točilo kolem byznysu. Často jsme probírali podporu sportu a dalších mimopracovních aktivit, které ale nějak souvisely s naším byznysem. V chemii jsme spolu řešili, zda spustíme ten či onen projekt, ve které oblasti se budeme angažovat – to jsme diskutovali skutečně mnohokrát.

A v oblastech mimo byznys?

Jsmo vrstevníci, dělí nás necelý rok, takže jsme se občas bavili o rodinných záležitostech i o některých osobních věcech.

Jaká vlastnost podle vás Andreje Babiše nejlépe charakterizuje?

Určitě tah na branku a neuvěřitelná pracovitost. Drive, který má, když něco začne dělat. Má intuici a úžasný dar zjednodušení a nalezení podstaty problému. Jinak by ani nemohl vybudovat Agrofert a nebyl by tak úspěšný v politice.

”

Někdy si vyměníme i dvacet esemesek namísto jednoho minutového hovoru.

Politika je nyní ve spojení s Andrejem Babišem téma číslo jedna. Jak se k těmto jeho aktivitám stavíte vy?

Fandím mu. Ze začátku jsem ho od vstupu do politiky zrazil, přeci jen to je úplně jiný svět než byznys. Každopádně Andrej se rozhodl, jak se rozhodl, a s loňskou parlamentní kampaní jsem se mu tady u nás na Moravě nakonec snažil pomoci. Objevují se i názory, že si politikou zničil život nebo že se zbláznil, jít z úspěšného byznysu do politiky... Takový pocit nemám. Politickou ambici v sobě měl už dlouho. Navíc jsem přesvědčený, že náš stát vyžadoval změnu a potřeboval někoho, jako je Andrej, aby do politiky přinesl něco nového.

Má Andrej Babiš i nějaké slabé stránky?

Jak už jsem se zmiňoval, jeho prakticky jedinou slabinu vidím ve výběru některých lidí. Ačkoliv řadu jiných věcí umí nechat dokonale dozrát, umí si trpělivě počkat do posledního správného okamžiku, tak při angažování kolegů jednal dle mého názoru někdy unáhleně.

Myslíte v byznysu nebo v politice?

Oboje. A v politice to má ještě složitější, protože musí brát ohled na řadu vnějších faktorů, na koaliční partnery, na názory řady dalších lidí...

Překvapil vás někdy Andrej Babiš zásadně svým chováním?

Neuvědomuji si, že bych zažil takovou situaci. Jedná čitelně a docela transparentně. Navíc se známe tak dlouho, že už umím docela předvídat, jak se zachová nebo jaký bude mít na danou věc pohled. A nikdy jsem nezažil, že by najednou bezdůvodně úplně změnil názor.

Máte za ta léta vypracovanou nějakou metodu nebo techniku, jak na něj?

Tohle není můj styl, já jdu na věc vždy přímo. V tomto jsme založeni stejně. Když mám nějaký problém, chci ho řešit, ale nikdy mu neservíruji věci podle jeho aktuální nálady.

Víte o něčem, co dokáže Andreje Babiše spolehlivě naštvat?

V posledním roce či dvou ho často rozhodí média a kauzy, které proti němu konstruují. A ještě víc ho pak naštvě, když jeho tým nedokáže rychle a adekvátně reagovat. Osobně jsem to zažil několikrát. Jinak je ale velmi pragmatický a v byznysu jsem takovou situaci prakticky nikdy nezažil.

Stalo se, že by vám mluvil do vaší práce víc, než je zdrávo?

Nemyslím si to. Samozřejmě když jsme v minulosti přebírali velké chemičky, třeba pardubickou Synthesii nebo Fatru v Napajedlech, tak jsme se potřebovali zorientovat a problémy jsme do hloubky rozebírali. Navíc jsme tehdy měli i podstatně víc prostoru a času. A do mojí práce v Deze nijak zásadně nezasahoval. Možná také díky tomu, že až na pár krátkých obdobích se nám docela dařilo. Deza je poměrně jednoduchý a transparentní byznys a měli jsme jeho důvěru.

Pokud jsou tedy lidé schopní, Andrej Babiš jim do práce „nekecá“?

Přesně tak. Andrej v minulosti řešil hlavně problémy a zasahoval ve firmách, kde měl obavu, že management úplně dobře nefungoval. V oblasti chemie to nikdy větší problém nebyl, chemičky máme manažersky velmi dobře obsazené. A díky tomu, že drtivá většina současných ředitelů jsou čtyřicátníci, máme vedení chemiček zajištěné prakticky na celou další generaci.

Jak spolu nejčastěji komunikujete?

V poslední době minimálně a pracovní prakticky vůbec. Teď asi nejvíc řešíme severomoravskou a zlínskou politiku. Někdy si voláme a někdy si vyměníme i dvacet esemesek namísto jednoho minutového hovoru. Nebo dostávám e-maily, i když většinou jen preposílané. Abych byl stále na mailu, musel jsem si pořídit dokonce i chytrý telefon. Každopádně esemesky vedou.

”

A teď má nový cíl, dát dohromady tento stát.

Andrej Babiš je docela sportovně založený. Ladi vám to spolu i v tomto ohledu?

Dřív jsme spolu hodně hrávali tenis, dokonce jsme jako tým nastupovali do čtyřhry na turnajích. Ještě tak šest let nazpět, když jsme měli firemní mítinky, chodili jsme si zahrát i dvouhry. Já už tenis ale moc nehraju a Andrej také ne. Na posledním golfovém turnaji Agrofertu, kde jsme hráli, Andrej nevypadal jako úplný golfový začátečník. Podle toho, jak odpaloval, bylo jasné, že někde občas musí trénovat. Netuším kde, ovšem bylo vidět, že se snaží a že ho golf zajímá. Ale na jeho povahu je to sport příliš časově náročný. Tenisový zápas odehrajete za hodinu a půl, kdežto když se účastníte golfového turnaje, tak máte celou sobotu nebo neděli pryč. Myslím, že právě z časového důvodu Andrej golf hrát nikdy nebude.

Stýkáte se i v rámci rodin? Průšovi a Babišovi?

Samozřejmě se dobře známe. Občas nás Babišovi pozvou, ale v posledních měsících stejně skoro nemají čas. To víte, i o víkendech je hlavní náplní politika.

Ovlivnil Andrej Babiš nějak váš život? A vy jeho?

Nemyslím si, že bych ho právě já nějak příliš ovlivnil. Ale je pravda, že hlavně v posledních měsících, kdy Andrej žije v pro mě podivném světě obklopený vší tou politikou, mám pocit, že je skutečně rád, když se někde potkáme a pobavíme se o úplně běžných, obyčejných věcech. Mluvíme spolu zcela normálně a myslím si, že právě teď to opravdu potřebuje a pomáhá mu to. Jinak od něj prakticky všichni v jeho okolí stále něco chtějí. Proto, když se dnes občas potkáme, bavíme se spíš o osobních věcech.

Kde vidíte Andreje Babiše za deset let?

Tak v houpacím křesle na verandě to určitě nebude. Za uplynulých dvacet let vybudoval Agrofert, který díky tomu, jak ho nastavil a uspořádal, funguje velmi dobře. A teď má nový cíl, dát dohromady tento stát. Já ho vidím na pozici premiéra. Funkce předsedy vlády by mohla naplnit jeho ambice, které má mimo byznysový život.

Co byste závěrem Andreji Babišovi popřál do dalších let?

Pevné zdraví a hodně štěstí. Vzájemně to navíc spolu velmi úzce souvisí.





MARIE
ROTTROVÁ

”

Pro politiky teď zpívat nechci.

Když ladným krokem na vysokých podpatcích s moderně střiženými vlasy kráčela k místu smluveného rozhovoru, shodli jsme se s kolegou, že se k nám blíží nádherná mladá žena a dál vyhlíželi zpěvačku Marii Rottrovou. Ale byla to ona! Což bylo jasné během pár vteřin. V první chvíli si nás prohlédla nevěřičně, dokonce se hned v úvodní větě omlouvala, že Andreje Babiše zas tolik nezná. Jenže během pár odpovědí bylo jasné, že názor si udělala a jen máloco by ho dokázalo změnit.

”

Když už začne něco povídat, mluví rozvážně, zřetelně, každá věta je jasná a něco znamená.

Nedávno se Andrej Babiš omluvil voličům, že musí být u toho, co se děje ve sněmovně, a že se za to stydí. Zaslechla jste to?

Priznám se, že ne, ale jestli to udělal, tak je to dobře. Já s ním totiž často soucítím, doslova s ním trpím.

Proč? Také máte dojem, že jsou hodiny strávené v parlamentu promarněné?

Ano, je to často hrozná tluchubárna. Opravdu ho obdivuju a všechny jemu podobné, že to můžou vydržet. Ty bláboly a divadýlka pro televizní kamery. Já bych to nevydržela ani dvě hodiny.

Přítom vy jste také zvažovala vstup do politiky...

Zvažovala a dost reálně. Oslovila mě Lidová strana, abych za ně kandidovala do Senátu v Moravskoslezském kraji. Měla jsem tam mnoho podporovatelů. Ale rozmyslela jsem si to, protože jsem si řekla, že lepší je být oblíbenou zpěvačkou než neoblíbeným politikem. Všichni se do vás začnou strefovat, hledat chyby. Já jsem spokojená na jevišti.

A chápete, proč vůbec do politiky vstupoval Andrej Babiš? On byl přeci také úspěšný v tom, co dělá?

Je to aktivní člověk, který chce pořád měnit věci. A to je správné. Jen takoví lidé mohou měnit svět a hýbat s dějinami. Nemyslím to až tak fatálně, že by on musel být nutně ten hybatel, ale když jsou lidé pozitivní a umí to s ostatními, tak mohou vytvářet skvělé věci.

Takhle ho vnímáte, i když jste se potkali v životě jen párkrát?

Ano, mám na lidi odhad a jsem si jistá, že ani tentokrát mě ten můj nos na lidi nezklame.

Jak a kdy jste se vlastně setkali poprvé?

Bylo to při příležitosti spolupráce s Nadací Agrofert. Pan Babiš přijel za mnou domů s dotazem, jestli bych měla zájem ji podpořit, a hned na mě udělal dojem. Víte proč? Protože moc nemluví. A když už začne něco povídat, mluví rozvážně, zřetelně, každá věta je jasná a něco znamená.

Žádný šok z prvního setkání jako mívají jiní?

Ne, vůbec. Já jsem ho tak nějak odhadla. I když jsem ho neznala, protože v politice ještě nebyl, neobjevoval se na obrazovce, ani v novinách. Vzala jsem ho, jaký je, neměla jsem nějakou zvláštní představu a bylo to sympatické setkání. Působil na mě dojmem obyčejného člověka.

Tak jste celý život na fanoušky působila i vy. K označení sympatická ale patřilo i usměvavá, pozitivní, vždy dobře naladěná, tak trochu jako většina vašich písniček...

Asi se vyplatilo, že jsem to dělala srdcem, když mám stále své fancluby a teď opět chystám šňůru na podzim a vánoční svátky.

A to už jste se přitom před třemi roky rozhodla, že s kariérou definitivně skončíte...

Byla jsem o tom přesvědčená, protože poslední roky jsem zpívala se třemi kapelami a každá po mně chtěla koncerty. Pochopitelně, museli se nějak uživit. Já neuměla říkat ne, ale byla jsem hrozně unavená z cestování, života na hotelích a věčného sezení v autě. A tak jsem si řekla dost. To nemám zapotřebí. Je mi sedmdesát, skončím. Jenomže ono je to hrozně těžké. Člověka nabijí to, že chodí mezi lidmi, že zpívá, že ta energie proudí od kapely a od fanoušků a vy stojíte mezi nimi a jen si berete. Mně to začalo strašně chybět. Já prostě ještě nemůžu být bez zpívání a koncertů. Jsem aktivní, zdravá a nabitá energií. *(smích)*

Jak dlouho už jste vlastně na scéně?

Já jsem začala pozdě, až ve 29 letech profesionálně.

Nebyla to tenkrát ohromná změna? Z úřednice najednou do televize jako slavná zpěvačka?

Nebyla. Vůbec ne. Já byla úřednicí, protože tatínkův kamarád mi našel místo v bance, když jsem se nedostala na vysokou školu. Ale jinak jsem odmala zpívala v tatínkově sboru. Od pěti jsem chodila na klavír, tatínek byl varhaník, jeden jeho bratr zpíval, druhý byl klavírista, maminka taky zpívala... Prostě celá naše rodina je muzikantská. Tím ale nechci říct nic proti

”

Byl podle mě zaskočený, že měl tolik hlasů, do politiky se mu nechťelo.

práci ve spořitelně. Ta mě tenkrát hrozně bavila. Já dokonce věřím, že kdybych se jí věnovala, taky bych to dotáhla daleko. Ale příšly i děti a už jsem se do práce nevrátila.

„Práce mě bavila,“ říkáte s takovým nadšením. Četli jsme někde v bulváru, že jste workoholik, je to pravda?

Mě totiž baví každá práce, kterou dělám. Žehlení, práce na zahradě, jízda autem, uklízení, vaření... A jéééé, jak mě baví vařit!

Co ráda vaříte?

Všechno, třeba orientální kuchyni. Teď jsem dělala hummus a indické kuře. Miluju ale i italskou kuchyni, nejen těstoviny samozřejmě, všechno možné, ale to by bylo na dlouhé povídání. No a pak českou, asijskou a řeckou. Nedávno jsme měli celý řecký oběd. Hlavně tam musí být spousta zeleniny a dobrého masa.

Celebrita, která miluje vaření. Jak to, že jsme vás ještě neviděli v nějakém pořadu o vaření?

To úplně ignoruju. Byla jsem mockrát pozvaná do pořadu VIP Prostřeno!, ale to bych asi nevydýchala. Na druhou stranu to ale ráda doma sleduju v televizi a bavím se u toho. Muž mi to vyčítá. Nechápe, co mě na tom baví, když ti lidi ani neumí vařit. Marně mu vysvětluju, že to je právě to nejzábavnější. *(smích)* Ale sama bych tam nešla.

A co pořady, ve kterých se zpívá? Sledujete hledání českých talentů a superstar?

Někdy ano, docela jsme se s mužem dívali, když jsme byli doma. Za mých mladých let tu byly taky pěvecké soutěže, ale bylo to přeci jen jiné. Dnes jsou to reality show. Děti jsou zavřené někde na hotelu, za jednu noc se musí naučit písničku, je na ně hrozný tlak. Zvládnou to jen silní jedinci. Jsem ráda, že jsem to nikdy nemusela absolvovat.

Sedla byste si alespoň do poroty?

I tohle asi bude dost vysilující a časově náročné. Nevím, záleží, jak by to celé mělo vypadat. Ale možná, že bych to zkusila.

Byla byste asi přísná porotkyně?

Řekla bych, co si myslím, ale laskavě, abych je neodradila.

Těší vás, když vidíte další a další pěvecké talenty?

Je to fajn, těší mě to, ale podle mě by porotci a promotéři těch dětí měli tlačit na to, aby zpívaly česky. Všichni mladí kopírují zahraniční vzory a často je to až úsměvné. Já vždy zpívala podle sebe, musela jsem si najít vlastní cestu, být svá. Teď každá holka v soutěžích zpívá jako Beyoncé nebo Lady Gaga. Když pak ale mají dělat vlastní věci, nastartovat svou kariéru, jsou bezradné.

Znáte současné americké hvězdy, evidentně se v té moderní hudbě pořad orientujete. Co ještě posloucháte?

Já miluju Buty, to je jasné. Ale jinak poslouchám skoro všechno. Funk, latinskoamerické rytmy a s manželem zase něco tvrdšího. Když spolu jedeme v autě, musí tam vždycky hrát Rádio Beat. Už jsem párkrát byla i na heavymetalovém koncertu a díky mým synům, kteří jsou hudebníci, se docela vyznám i v punku.

Svého času jste byla také úspěšná moderátorka. Pořad „Divadélko pod věží“ diváci milovali. Nešla byste do toho dnes znovu?

Nabídky byly, ale já nechci. Už je toho hodně. Každý pořad má svou dobu a tohle už je pryč. I tenkrát jsem já iniciovala to, aby Divadélko skončilo. Už bylo „pře-rottrováno“. Dělalí sice jeden díl jednou za čtvrt roku, ale celé to trvalo pět let a já už pak neměla co říct.

Zvala jste si tam tenkrát ty nejlepší české umělce...

Ano, zpěváky, herce, výtvarníky, spisovatele, třeba Jarek Nohavica se tam poprvé objevil v televizi.

Dnes už jsou takové pořady více propojené s politikou. Třeba i Andrej Babiš byl u Jana Krause. Kdyby přišel k vám, víte, na co byste se ptala? Většinou chtějí lidi vědět, jestli to myslí vážně a za půl roku to nezabali...

Na to bych se neptala, protože vím, co je jeho záměrem. On byl podle mě zaskočený, že měl tolik hlasů,

”

Pan Babiš je sympatický, přímý, má zdravé názory.

do politiky se mu nechtělo. A to, jak říká, že by se to tady mělo vést jako firma? Spoustu lidí to dráždí, ale já s ním v něčem vlastně souhlasím. Alespoň po stránce financí, dohledu nad finančními toky. A navíc, lidé by měli za svou práci nést zodpovědnost, neschovávat se za stát, nevézt se jen s ostatními. V tom by se to celé mělo řídit jako firma.

Pokládat otázky v talk show už mu tedy nebudete. Ale co zpívání? V devadesátých letech slavné kapely a interpreti často podporovali politické strany.

Víte co, já jsem v tom také byla. V roce 1992 jsem jezdila s ODS s Václavem Klausem. To byla kampaň pro první volby. ODS tenkrát čerstvě vznikla a já s nimi byla párkrát na severní Moravě. Jezdila jsem sama, platila si benzín, nadšeně jsem je podporovala. No a taky jsem se nakonec v roce 1996 odklonila, když jsem viděla, že to není tak, jak by to mělo být.

Co konkrétně vám vadilo?

Přesně si pamatuju, jak jsem jednou seděla v autě s tehdejším ministrem spravedlnosti Novákem a s Miroslavem Mackem. Už tenkrát jsem jim kladla na srdce, že je strašně důležité, aby se strana od každého darebáka okamžitě distancovala a držela se čistá. A víte, co mi řekli? Že to nejde, straníci prý k sobě musí být loajální! Bylo mi jasné, že jestli to takhle bude opravdu fungovat, je to malér. A vidíte, fungovalo a malér to byl! Přesně na tomto byla založená už i komunistická strana. Komunisti se také obklopovali lidmi, kteří jim jen pochlebovali, toužili po moci a penězích.

To je to, co vás na za těch posledních 25 let nejvíc zklamalo?

Je to jedno s druhým. Obecně tu dobu vnímám jako trochu promarněnou šanci, protože... Víte, já měla takovou představu, že se po převratu podíváme na zákony v zahraničí, že se budeme více učit a že si nebudeme dělat vlastní píseček a vymýšlet věci, které nevíme, jestli a jak budou fungovat. Nečekala jsem, že se až tolik bude naslouchat hlasu takzvaných lobbistů. Tím spíš, že někteří z nich s lobbisty ani nemají nic

společného. Šlo spíše o mocenské zájmy, v celé zemi, ale i malých městech.

Co se mělo udělat jinak?

Přijmout pravidla, zákony a pak teprve privatizovat. Myslím si, že právě ta privatizace byla základem zmatku, co potom nastal. Toho bezskrupulózního rozkrádání a jednání. Nebyl tu nastaven právní stát. Ale byli tu lidé, jací tu byli. Vychovaní v totalitě. Těžko se mi o tom mluví.

Dá se to podle vás ještě nějak napravit?

Nedávno jsem slyšela takový názor, že jak dlouho se to kazí, těch čtyřicet let od války, tak dlouho se to bude napravovat. A já už tomu dneska věřím. Dokonce si myslím, že i déle. Protože vlivy předchozí generací přetrvávají. Myslím si, že až nová generace těch úplně mladých, kteří jsou na gymnáziu a jezdí studovat do zahraničí, má šanci něco podstatného změnit. Nějaký čas to ale ještě potrvá.

Takže momentálně si nedokážete představit, že byste nějakého politika podpořila svým koncertem?

Ne. Teď ne. Jednou jsem se spálila, takže teď si budu vybírat a počkám si, jestli mě opravdu ještě někdo tak chytne za srdce, abych mu veřejně vyjádřila podporu.

Na Moravě by vám za to jistě každý politik utrhл ruce. Historicky tam vyhrávají levicovější strany, je to přeci jen chudší region. Myslíte si, že tam má Andrej Babiš šanci výrazně uspět, i když mu tedy nezaspíváte?

Já si už dávno myslím, že to není o pravici a levici. Pan Babiš je sympatický, přímý, má zdravé názory. Ostraváci jsou podobně jako on málomluvní, mluví jen, když mají co říct, a jdou rovnou k věci bez slovního plevele. Raz, dva, tři. To by mohlo fungovat dohromady.

Ale není na to sám. Teď třeba skládá kandidátky pro komunální volby a má z toho těžkou hlavu.

”

Moc toho nenapovídá, nevtipkuje, ale prostě je to sympaták.

Jak jste sama říkala, vybrat lidi, kteří by neměli nějaký škraloup, to není vůbec snadné...

To je strašný, to mu nepřeju vůbec a nezávidím. Hrůza. Já získávám dojem, že tady nejsou lidi, že do politiky přichází hodně nekompetentních lidí, kteří nejsou schopni dělat zodpovědně svoji práci a osobně za ni odpovídat. Tady je to všechno takové jakoby v mlze, takové rozplízlé. Doufám, že právě on je ten kompetentní člověk, který to začne alespoň trochu měnit.

Má právě on podle vás to správné charisma a tah na bránu?

Víte, já si kdysi myslela, že ty takzvané charizmatiky moc nepotřebujeme. Podle mě byl svého času úžasným premiérem Vladimír Špidla. Byl pracovitý, takový ten pravý úředník. Charizma samozřejmě neměl žádné, ale vždyť on byl hlavou nejvyššího státního úřadu. U nás ale všichni chtějí ty charizmatiky, což může být a bývá ošidné. Ten, kdo to nemyslí dobře, toho lehce zneužije. Naštěstí jsou tu i případy, kdy člověk se silným charizmatem má i dobré úmysly.

A jak tedy vnímáte Andreje Babiše v té plejádě politiků za poslední roky?

Jako velmi charizmatického, samozřejmě. To ani jinak nejde, když má tolik fanoušků, voličů, lidé mu věří a rozumí. Má charisma. I když... takové zvláštní. Já vlastně ani nevím jaké... On je prostě normální, obyčejný člověk, který se občas i dost mračí a moc toho nenapovídá, nevtipkuje, ale prostě je to sympaták.

Sympaták, který ale občas k smrti nemá rád média a televizní kamery. Přitom k dnešní politice to patří skoro stejně jako k populární hudbě.

Já s tím nikdy problémy neměla. V televizi jsem vystupovala ráda. Někdo si na to ale musí zvyknout a pan Babiš je zrovna takový. Ti ostřílení politici vědí o všem trochu, ale nic do detailu. To se asi taky bude muset naučit. A on se naučí. Sleduju, jak se zlepšuje. I když novináři mu nedali moc času.

Jak to myslíte?

Jdou po něm docela ostře. Ono je tedy potřeba říct, že v jeho osobě přišlo do politiky úplně něco nového. Nový fenomén. Ani novináři nevědí, co s tím, a tak se proti tomu vymezují. Co kdyby náhodou... Překvapilo mě ale, že proti němu jdou tolik, a to i ti jeho, z jeho vlastních novin. On to ale musí ustát, nezasahovat do toho a oni mu třeba časem uvěří. Stejně jako já.

I proto jste ještě o rok prodloužila spolupráci s jeho Nadací Agrofert a pracujete tak vlastně i s jeho ženou?

Ano, ano. To celé mi dává velký smysl. Byli jste na vánočním koncertu v Lucerně? Předávala jsem tam šek paní Monice Babišové. To byla velká legrace. *(smích)*

Co se při předávání šeku může přihodit vtipného?

Já jsem předávala šek na pódiu a paní Babišová seděla pode mnou v hledišti. Řekla jsem do mikrofonu, že vítám paní Moniku a z ničeho nic mi do hlavy naskočila ta zpěvačka Bagárová. Znáte jí? Ta mladá holka. Zasekla jsem se, nevyšlo to, ale pořád jsem jí měla v hlavě. Bagárová, nešlo to ven. Stojím tam a říkám pořád: „Monika, Monika...“ A nevzpomněla jsem si... Hrůza! *(smích)*

Jak to Monika Babišová vzala?

Nejdřív koukala, co se to jako děje, ale vzala to v pohodě. Předaly jsme šek na 200 tisíc korun a já jí to v zákulisi vysvětlila, nakonec jsme se tomu ještě zasmály.

Takže koncert pro Babišovy jste vlastně už udělala...

Ano, to ano, ale zatím jen ve spojení s charitou. Na politiku je ještě čas...



JANNIS
SAMARAS

”

Férový buldok
a tak trochu blázen.

Jannis Samaras je potomkem řeckých emigrantů, kteří se usadili v Československu koncem čtyřicátých let minulého století, v době řecké občanské války. Patří k jedněm z nejvýznamnějších podnikatelů v České republice. V ostravské centrále jeho firmy Kofola, kde se náš rozhovor odehrával, nepotkáte nikoho v obleku. I Jannis Samaras přišel v džínách a triku. Freestyle je v jeho firmě všudypřítomný. Na dveřích kanceláře má nápis: „Neřeš to! I neřešení je řešení.“

”

Slováci se dělí na grófy a jadrné horaly. Andrej je takový ten festovní jadrný.

Vzpomenete si na své první setkání s Andrejem Babišem?

Není to dávno, mohlo to být někdy v roce 2010. Andrejovi se velmi líbily naše reklamy na Kofolu, tak nás pozval na farmu Čapí hnízdo. Seděli jsme, obědvali jsme a pamatuju si, že mě už tehdy zaujal jeho vyhraněný názor na Václava Klause. Velmi vyhraněný názor. Překvapilo mě, že je tak otevřený a tohle mi říká, i když mě vidí poprvé.

Jeho negativní postoj k bývalému prezidentovi není žádným tajemstvím. Proč myslíte, že ho má?

Jak jsem pochopil, tak ho urážely Klausovy morální standardy, z čehož byl velmi naštvaný. Konkrétní být nechci.

A váš osobní názor na bývalého prezidenta?

Už jsem se k tomu veřejně vyjadřoval v období prezidentské volby v roce 2013. Bohužel je to ale z bláta do louže.

Andrej Babiš často říká: „Lidé, kteří mě poprvé vidí, jsou ze mě v šoku.“ Byl jste taky v šoku?

Ne, nebyl. Jsem na Slováky zvyklý. Na to, že jsou jadrní. Pár jadrných Slováků máme i u nás ve firmě. Slováci se dělí na grófy a jadrné horaly. Andrej je takový ten festovní jadrný. *(smích)*

Myslíte, že jadrnost je atributem Slováků, že nejdou daleko pro sprosté slovo, že je to u nich běžné?

Rozhodně jsou emocionálnější než Češi. Vždy říkám, že rozdělením Československa jako by se rozdělil jin a jang jednoho národa. Češi jsou ve své charakteristice přece jen víc racionální, což je dobré, ale když chybí emoce, tak chybí motivace a dynamika, což Slovákům zase neschází.

Začala tehdy na Čapím hnízdě doba vašeho častějšího setkávání s Andrejem Babišem?

Ano, párkrát jsme se od té doby potkali. Vlastně tehdy začala doba jeho vstupu do politiky. Úplně tím vyhrožoval, že to udělá. A pak to udělal.

Věřil jste mu?

Tehdy jsem to ještě nehodnotil, ale říkal jsem si, že je blázen, jestli to udělá. Chvilí jsem si říkal, že to pro něj není to pravé, že by třeba mohl někoho podpořit, ale ne jít sám přímo do politiky. Pak zase přišlo období, kdy říkal, že on není ten správný lídr, a hledal někoho místo sebe. S tím jsem zase ale nesouhlasil. Když už, tak on. Když jsem ho pak viděl v televizi, věděl jsem, že se vydal správnou cestou. Nemohl do politiky jít a nejt současně.

Jaký byl podle vás jeho hlavní motiv pro vstup do politiky?

Tak našťvaného člověka politikou, jako byl před pár lety Andrej, jsem dlouho neviděl. To byl jeho hlavní motiv. Říkal, že politici jsou prospěcháři a diletanti a ke všemu ještě morálně zkažení diletanti. Kdyby byli jen morálně zkažení, ale dobří, tak by to možná nebyla taková katastrofa. A nebylo to jen kvůli Václavu Klausovi. Existují jenom dvě verze reality. Buď to uděláte, anebo neuděláte. Buď se jenom díváte a nadáváte, anebo to jdete změnit. A on se svou povahou a zkušenostmi se rozhodl to změnit. Kdyby tehdy věděl, do čeho jde, tak by si to možná rozmyslel.

To už dnes říká taky...

Ale myslím si, že toho nebude litovat, že udělal dobré rozhodnutí.

Čekal jste, že bude mít až takový úspěch v předčasných sněmovních volbách?

Asi jo. Nevěděl jsem, jestli bude mít až takový úspěch, ale že bude úspěšný, to bylo jasné. Je to tím, že je buldok. Má buldočí povahu.

Byl úspěch dán jeho osobností? Programem hnutí ANO? Nebo znechucením lidí z politiky?

Je to mix všeho, nelze nic izolovat. Byl ve správný čas na správném místě. Intuitivně vystihl správný moment. Je to jeho karma. Kdyby měl stejný úmysl vstoupit do politiky někdo jiný, tak by to asi nedokázal. Neměl by výdrž, neměl by motivaci, možná by neměl peníze... Kdyby Andrej vstoupil do politiky

”

Dokázal se naučit tolik věcí, které je potřeba umět.

v jinou dobu, tak by taky třeba nebyl úspěšný. Kdo ví. Těch kdyby je mnoho.

Vy jste byl jedním z prvních významných podnikatelů, kteří ho veřejně podpořili. Jaký jste měl pro to důvod?

Andrej ve mně vzbuzuje důvěru. Do politiky vás může hnát osobní ambice, nebo touha po penězích, ale u Andreje je to vize pozitivního budování něčeho, tvoření, realizování. Pro mě byl uvěřitelný. Není za tím žádný negativní úmysl. Rozhodování pak bylo jednoduché. Když se pak podíváte na výběr mezi ostatními politiky, tam Andrej vyčníval velmi.

Nelákal vás do politiky taky?

Ne, ne.

A šel byste?

Možná ze mě vyzařuje, že ne. Já uvažuji, že si koupím ovce a půjdu do Beskyd, ale že bych šel do politiky, to rozhodně ne.

Proč ovce v horách? Máte všeho plné zuby? Únava? Manažerské vyhoření?

To snad ani ne. Mám prostě takové období života, že bych se radši díval na zelené údolí a poslouchal bečení ovcí. Třeba bych toho po roce měl dost, ale teď bych se radši na svět díval z jiného úhlu. Život má mnoho tváří. Když zvolníte tempo, usadíte se v jiném prostoru, najednou vidíte úplně jiné věci, které můžou mít úplně jinou hodnotu než to, co si myslíte, že je ve vašem životě zrovna důležité. Stojí za to to vyzkoušet.

Uděláte to? Půjдете na čas k ovcím?

Začal jsem to krok za krokem realizovat. Uvidíme, na kterém kroku se zastavím. *(smích)* Zatím jen víkendy. Postavil jsem si malou roubenku v horách. Ještě ji musím oplotit a postavit stodolu, ať si můžu koupit ty ovce. Něco podobného vlastně udělal i Andrej. Sedl si do jiného prostoru a vidí jiné věci, než vídal dvacet let. Musí to být pro něj obrovská zkušenost.

Jak na vás působí dnes už jako vrcholný politik, místopředseda vlády, ministr, poslanec?

Pro mě je frajer. Já bych to nedokázal. Zvládá to špičkově. Dokázal se naučit tolik věcí, které je potřeba umět. Například vystupování v médiích. V tom se velmi zlepšil. Dokázal zkrotit i netrpělivost, kterou každý byznysmen má a která v politice nefunguje, protože vás tam skoro nikdo nechce poslouchat. Všechno má jiná pravidla. Zatím musím zaklepat na dřevo *(klepe prsty na stůl)*, že mu to jde. Z toho jsem měl největší obavu. Ne z toho, jestli uspěje, ale z toho, co bude pak.

Jak dlouho ho podle vás bude politika bavit? Sám často říkává, že si politikou zkazil život...

Jo, jo, to mi taky říkal: „Já jsem takový blbec!“ *(smích)* Víte, když se vám práce daří, tak vás baví. Ten pozitivní feedback vás nabíjí. Když se mu bude v politice dařit, tak ho to bude bavit. Když se mu bude dařit i přes veškeré komplikace naplňovat svoje předsevzetí a bude mít pozitivní ohlasy od lidí, tak v politice vydrží. Jakou jinou by měl mít motivaci než ohlasy od lidí?!

Myslíte si, že někdy půjde do důchodu?

Ne, je to typ člověka, který pořád musí pracovat a něco tvořit. Ve chvíli, kdy přestane tvořit, tak umře.

Leckdo říká, že hnutí ANO není standardní politikou stranou a že nebude mít dlouhou životnost...

To je dobře, že není standardní politickou stranou. Standardní politické strany jsou v pěkném průseru. Co je standard? Kdysi to byla Škoda 100, dnes je standard úplně něco jiného. To platí i v politice. Přišel čas pro někoho, kdo má modernější přístup.

Co podle vás může Andrej Babiš ve veřejném prostoru změnit?

To není úkol pro jednoho člověka, to je úkol pro každého, kdo tady žije. Myslím, že se svět mění k lepšímu. My furt nadáváme na Česko, ale Česko je dobrý příklad, že se svět zlepšuje.

Myslíte? Žije se vám tu dobře?

Skvěle.

Neměnil byste?

Ne, ne. Je mnoho zemí, kde se žije hůř, ale jen málo

”

Připomíná mi v mnohém mého tátu. V umanutých konzervativních věcech.

zemí, kde se žije lépe. A to lépe má ke všemu svoje definice. Každý má to svoje lépe nějak jinak.

Vraťme se k Andreji Babišovi. Jak často se vidáte po jeho vstupu do politiky?

Nedávno jsme se potkali na festivalu Colours of Ostrava. Občas mě s rodinou pozve na farmu, ale já společenské akce moc nevyhledávám. To jsou ty ovce, o kterých jsem mluvil. Mám čtyři děti, je to náročné. Sbalit se a někam přijet, to není jednoduché, to je horor. *(smích)*

Jak byste definoval váš vztah? Jste známí? Kamarádi? Přátelé?

To je dobrá otázka. Nechci posuzovat, jak to vnímá on, mohu jen říct, jak to vnímám já. Je pro mě o téměř 20 let, o generaci starší. Z toho mám přirozeně obrovský respekt, z jeho zkušeností. Vnímám to jako vztah přátelský.

Otcovský?

Ne, to je moc. Zas tak dobře se neznáme, ale je pro mě vzorem. Připomíná mi v mnohém mého tátu. V umanutých konzervativních věcech. Třeba ten jeho slavný papírový kalendář, co pořád nosí s sebou. Můj táta má taky takové zvyky.

Jak se díváte na to, že si Andrej Babiš vede sám diář, domlouvá si schůzky přes SMS zprávy, bez asistentky?

Já to taky tak mám, ale už se mi párkrát stalo, že mi něco z diáře vypadlo, že jsem někam nepřišel na schůzku. *(smích)* Ale líbí se mi to, je to takový bezprostřední přístup k řízení.

Vy si vedete papírový diář, nebo elektronický?

Aj tak, aj tak. Do telefonu si píšu schůzky a do diáře úkoly. Už jsem měl asi padesát pokusů to sjednotit do elektronické podoby, ale furt jsem v papíře. *(smích)*

Neustále Andreje Babiše nazýváte křestním jménem. Tykáte si?

Jo, tykáme.

To jste jeden z mála...

Jo? Víím, že si s kolegy v Agrofertu vyká. Pořád je šéf, že jo. Kdysi mi tykání nabídl. Při té jeho jadrné řeči je vykání těžké. *(smích)*

O čem si povídáte, když se potkáte?

Začalo to marketingem a skončili jsme u politiky. A taky o dětech. Já mám dceru Miu a on má vnučku Miu. To nás spojuje. Je to zvláštní. I když se známe poměrně krátce, mám k němu vybudovanou důvěru. Je to spíše intuitivní než racionální.

Kdybyste měl vlastnosti Andreje Babiše definovat třemi slovy, která tři slova vás napadají?

(dlouze přemýšlí) Je buldok, je férový a je tak trochu blázen. V tom smyslu, že jde realizovat věci, o kterých si jiní myslí, že jsou odsouzené k neúspěchu.

Myslíte si, že má nějakou slabou stránku?

Jasně, každý má. Každý má svoje demony. Nevím jaké, a i kdybych to věděl, tak vám to nebudu říkat.

Chtěl po vás někdy, abyste mu prodal svoji firmu? Kofolu?

Ne. Nikdy nikdo. Ani on. Asi to z nás vyzařuje, že bychom ji ani neprodali. Potenciální kupce asi odrazují naše pozitivní emoce, které pouštíme mezi lidi.

Podařilo se vám vybudovat jednu z nejuznávanějších českých firem a značek. Prozradíte svůj recept na úspěch?

Právě to říkám – pozitivní emoce. Naším posláním není jenom vydělávat peníze. Snažíme se dělat věci pozitivně. A jsme velmi vidět. Přes produkt, přes Kofolu, nás všichni vnímají mnohem víc, než bychom si teoreticky podle velikosti našeho byznysu zasloužili. Co je firma? Firma je energie lidí, kteří v ní pracují a kteří tady dělali a zanechali za sebou nějaké stopy. A to nějak z produktů jde ven. Produkt nevznikne sám.

Spolupracuje nějak Kofola s Agrofertem?

Ne, nemám s Andrejem vztah založený na byznysu. Ale vlastně jo. Prosadili jsme vám náš pitný režim ve vaší závodní jídelně. *(smích)*





”

Je to úplně normální chlap,
který každé ráno cvičí.

Malého muže s velkým srdcem, legendárního žokeje Josefa Váňu spojily s Andrejem Babišem původně dostihy. Osminásobný vítěz Velké Pardubické se také stal jednou z osobností českého sportu, které Andreje Babiše veřejně podpořily v parlamentních volbách na podzim 2013. V průběhu rozhovoru na jeho statku v Chyži na Karlovarsku se ukázalo, že si Josef Váňa s Andrejem Babišem porozuměl i po lidské stránce a mají mnoho společného.

”

Během tří měsíců se mu podařilo shodit osm kilo!

Jak dlouho se s Andrejem Babišem znáte?

Už to budou dva roky. S Jaroslavem Boučkem (*pozn.: filmový producent a chovatel koní*) jsme tehdy vymysleli takový projekt – chtěli jsme pod názvem „Pohár Josefa Váni“ uspořádat tři velké překážkové dostihy, každý s hlavní cenou jeden milion korun. A začali jsme shánět peníze. Nejdříve jsme se rozjeli za těmi nejvíc nahore, na vládu. Trochu jsem se znal s tehdejšími ministrem zemědělství Petrem Bendlem, sešli jsme se a dostali jsme příslib podpory ministerstva, celkem na milion a půl. Takže jsme potřebovali někde sehnat ještě jednu tolik. Zkoušeli jsme oslovit řadu podnikatelů, méně i více známých, žádali jsme banky a podařilo se nám pomalu peníze poskládat. Samozřejmě se jako možný partner nabízel i pan Babiš. Sice chvílku trvalo, než jsme si s ním dojednali schůzku, ale nakonec jsme se potkali na Chodově ve středisku, které postavil panu doktoru Kolářovi.

A jak vaše první setkání probíhalo?

Seděli jsme v restauraci, čekali a najednou pan Babiš odněkud přiletěl. Určitě už tenkrát měl práce dost a dost. Zasedl k nám a vyslechl, co máme na srdci. Chvilíčku o našem návrhu přemýšlel a pak jsme si jen tak povídali. Už tenkrát, před dvěma lety, mě překvapilo, jaký měl přehled o tom, co se dělo v politickém podsvětí. Třeba že věděl o vztazích mezi nynější paní Nečasovou a významným pražským lobbistou Rittigem. Vyprávěli jsme si a on se rozčiloval, jak je vůbec možné, že se v politice dějí takové hrozné věci, a že takhle naše země nemůže fungovat dál.

Zaujalo vás něco na Andreji Babišovi na první pohled?

Třeba když jsem z našeho hovoru zjistil, že je to úplně normální chlap, který stejně jako já každé ráno cvičí, aby byl fit. A že drží dietu! Vyprávěl mi, že během tří měsíců se mu podařilo shodit osm kilo! (*smích*) Tím mi připomínal mě samotného, protože sám vím, jak je tvrdé a těžké tyto věci zvládat. Říkal jsem si: „Je to bohatý člověk a ještě se dovede takhle držet fit. Klobouk dolů!“

A jak vaše první schůzka dopadla?

Nakonec jsme se domluvili, že nás nějakou tou korunou podpoří. Což i dodržel, i když jsme nakonec uspořádali jen dva dostihy. Než jsme totiž stačili odjet třetí, vyměnila se vláda, pan ministr Bendl byl odvolaný a nastoupili tam ti kamarádi Miloše Zemana. A nový ministr Toman nám nakonec poslední slíbený díl peněz nedal. Takže bohužel třetí část Poháru Josefa Váni jsme neudělali, za což jsem se docela styděl, ale bez peněz to bylo těžké.

Na Pohár Josefa Váni navázala loňská Velká Pardubická...

To bylo v době, kdy se začaly připravovat nové parlamentní volby. Byl jsem v šatně a už jsem se oblékal na dostih, že na to hupnu. Právě přišel pan Babiš a pozvali mě, jestli bych s ním venku neprohodil pár slov. Tak jsem s ním pár slov prohodil. (*smích*) Už tenkrát jsem přemýšlel, že bych měl volit hnutí ANO. A pak se stala ta „krásná“ věc a já spadl na posledním skoku. Tak jsem si holt po pádu vylil zlost a řekl rovnou do kamery, že když jsem to já podělal, tak aspoň aby to ANO vyhrálo volby nebo přinejmenším dobře obstálo. A jelikož televizní přenos sledovala celá republika, myslím, že jsem mohl pár lidí ovlivnit, aby se přiklonili na stranu pana Babiše – který pak dopadl ve volbách tak úspěšně.

Vaše podpora ANO v přímém přenosu z Velké Pardubické se stala všeobecně diskutovaným tématem. Mluvil jste o této situaci s Andrejem Babišem ještě někdy potom?

Viděli jsme se pak až po volbách. Byl jsem na dalších dostizích a vrátil se přes Prahu domů. ANO zrovna oslavovalo volební úspěch na Chodově, tak jsem se za nimi stavil pográtulovat. Ale nakonec jsme v debatě zase skončili u koní... (*smích*)

Má Andrej Babiš ke koním vztah?

Řekl mi jednou takovou krásnou větu, jsou to jeho vlastní slova: „Pane Váňa, vy si nedovedete představit, jak se mi uleví, když přijdu na farmu k ohradě s koňmi, dívám se jim do očí a povídám si s nimi.“

”

U koní si krásně odpočine a vyčistí si hlavu.

Ale já si to dovedu docela jasně představit. Pan Babiš se každý den potkává s tolika blbci, s lidmi, kteří jsou hloupí, lžou, třeba i kradou. Ale u koní si krásně odpočine a vyčistí si hlavu. Takže koně má určitě rád. Navíc jinak by je ani neměl.

Byl se někdy podívat u vás v Chyši?

Nebyl. *(smích)* Je tak zaneprázdněný, že k tomu se zatím nedostal. I když na Karlovarsko jezdil třeba při předvolební kampani, objížděl hlavně větší města a firmy a neměl čas se přijet podívat na koně. Ale myslím si, že ještě neumíráme a že se tu třeba někdy objeví. Protože proč by se pan Babiš nemohl přijít podívat na naše koně? Určitě mu to chci v nejbližší době navrhnout.

Chová Andrej Babiš i závodní koně?

Ty nemá, má jen pár malých haflingů.

A umí vůbec na koni jezdit?

Vlastně ani nevím, jestli jsme se o tom bavili a jestli to vůbec někdy zkoušel. Což ale nic neznamená – víte, potkávám se s tolika lidmi, že v tom mám občas hokej. Třeba když jsem byl teď na chvíli ve Světlé Hoře *(pozn.: Josef Váňa zde žil v 80. a 90. letech)*, kde jsem prakticky už dvacet let nebyl. Všichni ti lidé mě znají a zdraví, ale už jsme přece jen všichni zestárlí a já už neumím devadesát procent z nich ani pojmenovat.

Když ještě zůstaneme u koní, víte, že Agrofert Andreje Babiše mimo jiné vyrábí i krmiva pro koně?

To samozřejmě vím, má řadu zemědělských společností, vyrábějí všechna krmiva a tedy i ta pro koně. Aktuálně sice dlouhodobě spolupracuji s jinou firmou, ale už mi také proběhly hlavou myšlenky, jestli bych neměl jednu stáj zkusit na zkoušku krmit něčím jiným. Prostuduju si na internetu, jaká krmiva pan Babiš míchá, a pokud budou mít v kile třeba osmnáct devatenáct megajoulů a koně je budou dobře žrát, tak proč bych to nezměnil.

Proč myslíte, že se Andrej Babiš rozhodl vstoupit do politiky?

Nešel mu pod vousy zdejší bordel, ten zprofanovaný systém, který tu fungoval. Chtěl ho rozbít a přivést ke skutečné demokracii, jak má opravdu vypadat, ne jak se o tom jen mluvilo.

Čekal jste, že bude mít se svými aktivitami takový úspěch?

Věřil jsem, že to tak dopadne, a byl jsem přesvědčený, že budou po volbách jednou ze tří nejsilnějších stran.

A čím si to vysvětluje?

Před volbami byla situace v ODS a dalších stranách taková, že to zákonitě nemohlo jinak skončit. Změna už byla ve vzduchu, jak se říká. Atmosféra mezi obyvateli byla tak nastavená.

Jak vnímáte Andreje Babiše dnes, jako politika?

Na rovinu, když třeba vidím, jak ho napadá bývalý ministr financí, tak se musím divit, že je schopný vše brát s takovým nadhledem. Já bych asi dotyčnému kolikrát už jednu vrazil! Určitě to v něm musí hrozně vřít, ale prostě je borec, který je možná i díky každodennímu rannímu cvičení v pohodě a zvládá to. Já se svou impulzivní povahou bych to těžko dal. I to se mi na něm hrozně líbí, že je v klidu a jde si za svým cílem.

Věříte, že může se svým postojem něco skutečně změnit?

Už mění, ne jen, že by mohl! A je to vidět – jako třeba ta jeho „kobra“ *(pozn.: speciální tým pro potírání daňové kriminality)*. Navíc pan Babiš by ve svém postavení mohl celou politiku hodit za hlavu. Ale myslím si, že v tomhle jsme si podobní – když se rozhodneme, že budeme něco dělat, tak to budeme dělat pořádně a hotovo.

Podpora sportu je také nedílnou součástí politiky. Řešili jste spolu někdy koně i z tohoto úhlu?

Shodou okolností jsme přesně o tomto tématu mluvili před pár dny na jedné kulturní akci v Praze, kde byl i s rodinou. Vlády na západ od nás koně aktivně pod-

”

Věřím, že je schopný republiku po ekonomické stránce dát pomaloučku dohromady.

porují. Česká republika dává do plnokrevníků ročně sedm milionů, což je směšná částka. Bavili jsme se o tom, že navýšení na dvacet milionů by všem lidem, co se dnes kolem koní trápí, umožnilo důstojně žít a hodně by jim pomohlo.

Kolem dostihového sportu se točí také sázky, které jsou přímo v gesci ministerstva financí...

Právě tohle všechno bohužel zničil předchozí ministr Kalousek. Škoda o tom mluvit. Veškeré peníze, které se vydělají na sázkách, jdou dnes obcím – které ale vrací do sportu kulové. A finance, které jdou obcím přímo na podporu sportu, se většinou do sportu také nikdy nedostanou. Jak vůbec dnes funguje mládežnický sport, to je hrůza hrůz! Právě tam by měly jít prostředky ze sázek a ne že si za ně starostové staví chodníky. To je ale na skutečně dlouhou debatu s panem Babišem někdy v budoucnu.

Vy sám máte k politice docela blízko – angažujete se například v místní samosprávě.

Už dvanáctý rok jsem místostarosta.

Neuvažoval jste někdy, že byste se v politice rozmáchl trochu více a kandidoval třeba za ANO?

Víte, po prezidentských volbách na začátku roku 2013 jsem si řekl, že už s politikou seknu. Angažoval jsem se v kampani, celá vesnice slíbila, že bude volit Karla Schwarzenberga. Ale nakonec z osmdesáti procent volili jinak. Tehdy jsem prohlásil, že s politikou končím, protože i když všichni říkali, jak jsou s námi, vše dopadlo úplně jinak. A s tím už nechci mít nic společného.

Ptají se vás na Andreje Babiše vaši známí? Případně co jim o něm říkáte?

Že je to bojovník, ale to, myslím, musí každý sám vidět.

Zeptám se na něco úplně jiného: jaké by měl mít vlastnosti dobrý žokej?

Hlavně by měl být lehký. Čím je lehčí a menší, tím to má v životě jednodušší. To je hlavní předpoklad.

Takže Andreje Babiše by z dostihů rovnou diskvalifikovala jeho výška?

To určitě ne! Třeba můj syn má 182 cm. A existují překážkové běhy, kde jezdí žokejové od šedesáti kilo výš. Ale ať je rád, že není žokej – to by těch osm kilo, co shodil, určitě nestačilo! (smích)

Vy sám nejdete pro ostřejší slovo daleko, podobně jako Andrej Babiš. Zažil jste ho někdy takzvaně „v ráži“?

Tu příležitost jsem ještě neměl, ale věřím, že v tomto může být stejný jako já: dovedu být mírumilovný, ale mě jak někdo naštvě, tak jsem schopný opravdu nevybíravě vystartovat. Ale pravdou je, že za dvě tři minuty už o tom nevím. A tak žiju celý život – už dopředu jsem zapomněl na to zlé a vzpomínám jen na dobré, pozitivní věci.

V čem vidíte jeho hlavní sílu, ať už v byznysu, nebo v politice?

V byznysu oceňuji, že je schopný posoudit situaci, koupit třeba firmu, která je totálně ve srabu, a udělat z ní znovu výdělečný podnik. V tomto směru je podle mě bezkonkurenční. A v politice? Uvidíme za čtyři roky, až budeme rekapitulovat. Ale věřím, že je schopný republiku po ekonomické stránce dát pomaloučku dohromady.

Co považujete za klíčové pro jeho úspěch?

Je to stejné jako u koní. Když i sebelepší žokej jezdí mrzáky, tak nevyhrává. A bez dobrého mančaftu zase nemůžete být dobrý trenér. Lidé, kteří pro vás pracují, musí být spolehliví, erudovaní... I proto skoro všichni žokejové jezdí rádi naše koně – jsou připravení, protože máme dobrý silný kolektiv, který to umí. A stejné je to i v politice. Když člověk kolem sebe má samé rádce lotry, jako mívají králové v pohádkách, kteří myslí jen na sebe a ne na to, co a proč dělají, tak to nemůže dobře dopadnout.

Kde vidíte Andreje Babiše za deset let? Zůstane u politiky?

Pevně věřím, že když se dal do boje, tak vydrží, dokud

”

Je pravda, že stádo volů ho může umlátit.

nebude s výsledkem sám spokojený. I když je pravda, že stádo volů ho může umlátit. Nebo že třeba uzná, že hlavou zeď neprorazí, a vykašle se na to. Ale tomu nevěřím. Myslím, že půjde tvrdě za svým cílem a ukáže všem předchozím vládám, že to nedělaly dobře.

Shodnete se s Andrejem Babišem i názorově?

Určitě, souhlasím s ním ve většině věcí. A vím, že když se mu podaří, aby se u nás nekradlo, tak, jak se kradlo dřív, a aby se daně vybraly, jak mají, tak zákonitě musí být u nás tak dobře, jako se mají lidé ve Švédsku nebo dalších severských zemích. Průšvih je ten balast, který tu stačil za uplynulých dvacet let zakořenit a který bude problém vymýtit. Ale postupnými krůčky by to panu Babišovi mělo jít.

Měl byste pro něj na závěr nějaké narozeninové přání?

Zaprvé bych mu chtěl popřát hodně zdraví. Zadruhé pak hodně pevné nervy. A zatřetí, ať těm koním trochu pomůže, pokud bude moct! (*smích*)



JOSEF
VOTAVA

”

Vedle něj není místo pro slabochy.

Málokdo zná Andreje Babiše tak dobře jako jeho dlouholetý osobní řidič. Josef Votava je veselý chlapík. V Agrofertu ho všichni mají rádi a familiárně ho oslovují Pepo. O Andreji Babišovi Pepa nemluví jinak než jako o „šéfovi“. Z rukávu o něm sype jednu neuvěřitelnou historku za druhou. Nezřídka při jeho vyprávění padne i sprosté slovo. Všechna sprostá slova necháváme na svých místech. Bez nich by rozhovor nebyl autentický. Citlivější povahy nechtě následující interview raději nečtou.

”

Ptal se mě i ochranky, jaké máme boty, že by si je půjčil.

Jak dlouho se znáte s Andrejem Babišem?

Jednadacet let. Nastoupil jsem k němu v devadesátém třetím v prosinci.

Kolik vám tehdy bylo let?

Jednadacet.

Tykáte si?

Ne, já si s ním netykám. On tyká mně a já mu vykám. Mně to tak vyhovuje. Mám ho rád. Je super člověk, je sice ostrý, ale má i tu druhou stránku, sociální citění. Je kamarádský, je normální. Kdybych mu tykal, tak by se moje chování k němu vůbec nezměnilo. Je to člověk, kterého si vážím.

Za ty roky určitě máte nějakou společnou veselou historku?

Jejda, těch byly miliony! Třeba jednou jsme jeli na nějaký večírek na Slovensko a cestou jsme se domlouvali, kdo bude řídit zpět. Tak jsme si stříhli (*pozn.: kámen, nůžky, papír*) a vyhrál jsem já. Ráno jsme měli odjízďet už v pět, ale šel jsem spát až ve čtyři. A on druhý den všude rozhlašoval: „Vyzvedl jsem si v pět ráno svého ožralého řidiče a odvezl jsem ho domů.“ (*smích*)

A nějaká další historka, když jich je tolik?

Když jedeme na nějakou delší cestu, šéf ráno nastoupí v garáži do auta sice už v obleku, ale ještě v pantoflích. A společenské boty si vezme s sebou do auta. Jednou si je zapomněl vzít. Přijeli jsme do Olomouce a šéf říká: „Kurva, kde mám boty?!“ Ptal se mě i ochranky, jaké máme boty, že by si je půjčil. K obleku se ale nehodily, tak jsme v osm ráno v Olomouci sháněli společenskou obuv. Šéf přišel v papučích do jakéhosi malého vietnamského krámků a říká, že by chtěl nějaké kvalitní boty. Prodávačka mu na to říká: „To my máme, pane, ale ty jsou drahé, stojí dvanáct stovek.“ Když jsme večer přijeli domů, tak hned dal nové boty na popelnici, aby si je někdo vzal. (*smích*)

Jezdíte často bez bot?

V poslední době už moc ne, protože už tak často nejezdíme dlouhé cesty. Ale od události s botami jsme

na všechno nachystaní. Vozíme i náhradní tkaničky. (*smích*) K oblečení se váže ještě jedna pěkná příhoda. Jednou jsme někam dorazili na místo schůzky, šéf si vytáhl z kufru kabát a důkladně ho vyčistil válečkem na odstranění nečistot. Najednou koukám, že se šéf snaží dát mobilní telefony do kapes a nějak mu to nešlo. Hned mi bylo jasné, že má můj kabát! „Pane řediteli, to je můj kabát,“ říkám. A on na to: „Jsem si říkal, který blbec mi zašil kapsy! A ještě jsem ti ho vyčistil!“ Tak jsem mu poděkoval. (*smích*)

Máte ještě v autě kromě tkaniček a čistících válečků nějaký zvláštní servis? Třeba bar?

To ne. Většinou zastavíme u benzinky a vše potřebné si nakoupí sám. Když třeba jedeme z televize a je vystresovaný po vysílání, zajedeme občas do „mekáče“ na hranolky. Pak říká: „Sežral jsem hranolky! Zase přiberu!“ (*smích*)

Co obvykle jí na cestách?

Někdy jde do dražších restaurací, aby měl klid na práci, jindy zajde i do lidovky na guláš. S lidmi si dá i pivo a pokecá s nimi. Nedávno jsme někde byli a dal si hovézí na houbách s knedlíkem. Říkám mu: „Šéfe, vy jste měl knedlík! Měl jste si dát lososa, měli tam i lososa.“ A on na to: „Přece nebudu jíst lososa, když tam mají knedlík!“ Hlídá se, ale občas ulitne do nezdravé stravy.

Je ohleduplný na osádku, na řidiče, na ochranku? Děláte třeba při jízdě přestávky?

Když jezdíme dlouhé cesty, tak on moc nejí a nepije, takže zákonitě ani nečurá, tak nemůžeme čurat ani my. To pak člověk skoro čurá za jízdy. (*smích*) Ale je lidský, sociální citění má neuvěřitelné.

Traduje se historka, že vás nedávno navigace zavedla někam na samotu do lesa...

To jsme jeli na akci do vojenského muzea v Lešanech. Najednou nás navigace svedla z hlavní na polní cestu. Přijeli jsme k nějakému pánovi na dvůr. Ptám se: „Nevíte, kde je tady vojenské muzeum?“ A pán na nás řve z okna: „Jděte všichni do prdele! Už jste dnes asi jedenácté auto!“ Šéf vylezl ven a ten chlápek: „Ježíš,

”

Když byl o víkendu doma, tak si často umyl auto sám, protože u toho relaxuje.

Babiš! Pane ministře, já se omlouvám, ještě nikdy jsem ministra neseřval.“ Nakonec se s šéfem fotila celá jejich rodina. Cestou zpátky jsme zastavili ještě asi čtyři auta, která tam podle navigace blbě jela.

Řídí Andrej Babiš někdy sám?

Ano, o víkendech, ale dřív to bylo častější.

Jaký je řidič?

On je super řidič! Jezdí rychle, ostře, dobře a bezpečně. Žádnou krizovou situaci jsem s ním nezažil. Nepamatuju si, že by boural. Má to v ruce. Hodně jsem se od něj naučil, protože mně bylo jednadvacet, když jsem s ním začal jezdit. Nebyl jsem tak vyježděný jako on. Vlastně jo! (*zavzpomíná*) Kdysi dávno v zimě, u toho jsem nebyl, jel někam s kolegy autem, šéf řídil, dostal smyk a skončil v poli. Když vlítli do pole, tak jim říkal: „Čo sedíte, kokoti?! Chodte tlačit!“ (*smích*)

Projevuje se jeho temperament i za volantem? Nadává ostatním řidičům?

Jasně. Říká mi: „Zatrub na něj! Čo to robí, kokot?!“ To je normální, to je jeho styl. Taky mi třeba říká: „Jed' rychleji, pospíchám! Proč jedeš tak pomalu? Mám si tam jít sednout já? Pusť mě tam, já ti to ukážu! Já tě to naučím!“ (*smích*)

Zajímá se o auta?

Jasně. Dřív taky jezdil na autosalony. Do Frankfurtu, do Ženevy... A někdy si tam i nějaká auta vybral. Ted' mě napadá ještě jedna historka. Říkám mu: „Šéfe, proč si nekoupíte Ferrari?“ A on na to: „A čo s tým budem robiť?“ Já mu říkám: „No, vy přes týden a já s ním budu jezdit o víkendu.“ (*smích*) Zeptal se mě, kolik stojí takové Ferrari. Říkám mu, že asi pět až sedm milionů. A on na to: „Ted' jsem si koupil deset Ferrari! Krutí farmu za 70 milionů.“ Nasmáli jsme se.

Vyloženě superrychlé luxusní auto tedy nikdy neměl?

On na to není. On se nerad někde ukazuje. Nedávno jsme byli na mítinku hnutí ANO a přišlo. V autě vozíme velké deštníky, kdyby po něm náhodou lidi házeli rajčata, abychom ho měli čím přikrýt. A sehnali jsme

jenom deštník značky Bentley. Šéf na mě: „Kdes to vzal?! Chod' s tím někam! Ještě mě natočí televize, že mám Bentleyho!“ Tak tam chodil s obyčejným malým deštníkem a přišlo na něj.

Potrpí si třeba i na pořádek v autě? Nesnese smítko na podlaze?

Určitě. Donedávna, když byl o víkendu doma, tak si často umyl auto sám, protože u toho relaxuje. Má doma hadici, wap... To ho baví.

Jak se chová, když například zůstanete viset na dálnici v koloně?

Furt kouká, co by se s tím dalo udělat, a komanduje, jak mám střídát jízdní pruhy: „Jed' doleva, jed' doprava!“ Tak furt jezdím doleva a doprava. (*smích*)

Pohádali jste se někdy?

(*dlouze přemýšlí*) Myslím, že ne. Určitě ne.

Má nějaké slabé stránky?

Má hrozně rád sladké. Měl rád meruňkové koblihy a pil Sprite, ale ted' už v tom nejede. Ted' se hlídá. Kompenzuje to, že ted' tolik nesportuje. Dřív jsme spolu chodívali hrát tenis. Je dobrý tenista, nikdy jsem ho neporazil. Ted' ale trochu přibral. Jak sám říká – politická kila. (*smích*) Nedávno mu na vojenském přehlídce praskly kalhoty a schovával se za ochran-ku, aby to nebylo vidět. (*smích*) Divím se, že mu ta politika stojí za to. Na jeho místě bych si spíš užíval. Podle mě obětuje hrozně moc času práci.

Půjde podle vás někdy do důchodu?

Ne, on tady bude pořád! Jednou ho odsud odnesou. Anebo odvezou. (*smích*) Energii má na svá léta neuvěřitelnou. A hlava mu taky funguje.

Někdo o něm říká, že je hypochondr...

Snaží se jíst zdravě. Napadá mě další příhoda. Jednou jsme jeli, snídal v autě, na loketní opěrku si postavil misticčku s müsli a jogurtem. Říkám mu: „Šéfe, držte si tu misticčku, jsou tady zatáčky!“ Co se nestalo – spadl mu mobil do jogurtu s müsli. Pak olizoval mobil od jogurtu a nadával mi. (*smích*) Kolikrát taky

”

Když někomu nenadává,
tak ho vlastně chválí.

v autě usne, spadnou mu brejle, probudí se a šlápne si na ně. V Eiffel Optic na Chodově už ho znají. „Ááá, pan Babiš, rovnáme brejle?!“ Když už narovnat nejdou, tak si kupuje do rezervy hned troje najednou. *(smích)* Když usne, tak už se v autě automaticky otáčím a sundáváme mu brejle, aby si na ně nešlápnul.

Jak na něj reagují lidé, když někam přijde?

Zdraví ho, fotí se s ním, chtějí mu sdělovat svoje pocity a příběhy. Ale tím, že se nesměje a je zamračený, tak z něj řada lidí má strach. Myslím si, že nemá rád lidi, kteří jsou „uťáplí“. On do nich šlápne ještě víc. Vedle něj není místo pro slabochy.

Jak Andrej Babiš reaguje na kritiku? Když mu třeba někdo řekne: „Pane Babiši, vás bych nikdy nevolil!“?

Směje se tomu. Když v Praze před volbami rozdával v metru koblihy, byl úplně v pohodě, usměvavý. Plno lidí říkalo: „Pane Babiš, já si na vás sáhnou.“ Některé ženské mu dokonce dávaly pusy. Jednou měl obtisknutou rtěnku na tváři. Pak ale vyhodnotil, že lidi v sedm ráno jsou nasraní, že bude chodit až od osmi, protože skupina cestujících v osm je nasraná míň. Některý chlap mu říkal: „Od vás si nic nevezmu!“ Šéf byl v pohodě, dal koblihu někomu jinému. *(smích)*

Je náladový?

Samozřejmě, že jsou dny, kdy má blbou náladu, ale já v něm vidím furt to pozitivní. On musí být pozitivně nabitý, protože by jinak tuto práci nemohl dělat. I když naslouchá, tak se tváří zašklebeně. On nechválí. Málokoho pochválí. Je typ člověka, který když někomu nenadává, tak ho vlastně chválí.

A když nadává?

Když nadává, tak nadává každému! Když mi řekne, že jsem kokot, tak je mi to úplně jedno, protože je tady dalších tisíc kokotů, protože všichni jsou kokoti! Já jsem kokot, ty jsi kokot, on o sobě říká, že je taky kokot, když vlezl do politiky... *(smích)* On má slovo kokot místo slova vole. Někdo neustále říká vole, on říká kokot.

Takže vám nevadí, když mluví sprostě?

Jo, mluví sprostě, ale dneska mluví sprostě kdekdo. On je sprostý, ale s určitou hranicí. To není hulvátství! To je prostě on! Kdyby se chtěl nějak změnit, tak už to nebude on. Na druhou stranu se umí taky omluvit a umí i poděkovat, což není samozřejmost. Znáám spoustu manažerů, kteří neumí ani pozdravit. Zato šéf vždycky pošťi ženskou první do dveří a první zdraví. Gentlemanství má v sobě. Ačkoli občas nadává, to slušné vychování tam prostě je, to on má.

Má podle vás problém udržet se v televizi, aby slovo kokot neřekl ve vysílání? Protože ví, že ho nesmí říct...

Určitě! Musí to být pro něj těžké se udržet. On se pak vykecá v autě. Nedávno byl v jedné debatě s jedním nejmenovaným politickým protivníkem. Pak šéf v autě vztekle říkal: „Já si musím vzít nějaký prášek na uklidnění! Takový magor!“ *(smích)* Před televizí bývá hrozně nervózní. Vždycky říká: „Jed' opatrně! Pomalu!“ Pak přijde z televize *(Josef Votava uvolněně zahvízdá)* a úplně to z něj spadne.

Změnil se nějak v poslední době, co je v politice? Nemyslím si.

Mnoho lidí říká, že jeho televizní vystoupení se zlepšují...

Zlepšil se ve všem. Nemyslím si, že by byl introvert, jak o sobě říká. On je takový, že naslouchá, ale hned se nevyjadřuje. On na to žvanění nikdy nebyl. Některé věci řeší hned, nad jinými se zamýšlí a vyhodnocuje je. Často si to poslechne taky v jiné verzi od někoho jiného.

Co byste mu popřál k šedesátinám?

Zdraví, štěstí a ať se mu podaří to, čeho chce dosáhnout. Ať dělá, co ho baví. Jednak v politice, ale aby i firma fungovala. V politice dělá pravý opak toho, co dělají ostatní politici, a dělá to dobře, jsou za ním vidět výsledky. On je hrozně nerad, když mu lidi přejí k narozeninám. To on nemá rád. Už jsem se naučil, že mu k narozeninám posílám jen esemesku. Odpověď je: „Díky“.

”

Čím víc ho to štve, tím víc do toho půjde. To ho nakopává.

Svámi esemeskami je pověstný...

To jo, člověk mu napiše o půlnoci a on o půlnoci ještě odepíše. Jsem na to zvyklý. S telefonem chodím i na záchod. On je rád, když mu člověk odpoví hned. On to, co chce, potřebuje vědět hned, a ne až za dvě hodiny.

Některé ženy v této knize by mu nejraději přály chomout. Myslíte si, že bude svatba?

Nebylo by to špatné, on by mě určitě pozval a bylo by tam dobré jídlo a dobré pití! (*smích*) On by to udělal i ze srandy, tu svatbu. Jako takový hec.

Podají se mu změnit něco ve společnosti? Ubírá se naše země lepším směrem?

Lidi mi sami říkají: „Hele, on to dělá dobře!“ Říkají, že je to super, že to takhle uchopil, že by byli rádi, kdyby se něco podařilo změnit k lepšímu. Nevím, jestli to zmákně sám, ale podle mě už udělal dost. Kéž by mu to dlouho vydrželo. Hledá něco, v čem by mohl pomoci, co by mohl narovnat. Je jeden z mála lidí, kteří dotahují věci. On nemluví, on dělá.

Opakovaně vyhrožuje, že z politiky odejde...

„Já toho nechám!“ říká. To on má vždycky se vším. Čím víc ho to štve, tím víc do toho půjde. To ho nakopává. Říká furt, že ho to nebaví, že od toho půjde, ale neudělá to. Dokud ho budou lidi volit, tak v politice bude. Třeba prostřední na ministerstvu financí opravdu nemá rád. Když jsme tam byli poprvé, tak pak říkal: „To je ale doupě!“ (*smích*)

Šli jste spolu třeba někdy na pivo?

Vyloženě, že bychom šli do hospody na pivo, to ne, absolvoval jsem s ním už řadu večírků. Tam si povídá i s posledním skladníkem. Nerozlišuje lidi. Jde třeba tancovat i s ženskými z účtárny.

Pije vůbec alkohol?

Dostává flašky slivovice, ale on to nepije, tak je pak rozdá. Pije hrozně málo, občas pivo nebo víno, spíš červené. Jo tuhle! (*zamyslí se a zavzpomíná*) Byli jsme v zimě na nějakém mítinku. Měli jsme v autě flašku slivovice. A on: „Ty vole, to je kosa! Skoč pro tu slivovici!“ Sehnal jsem tam kelímky, co měli na kafe, a šéf

normálně popíjel slivovici. A naléval ji i lidem. Nějaký starší pán k němu přišel podat mu ruku a šéf: „Dejte si s námi!“ To bylo úžasné! Vytáhla se tam skoro celá flaška! Šéf jde rád do řad obyčejných lidí. On si nemyslí, že by měl být jenom nahore mezi sobě rovnými. To ho nebere, ti sobě rovní...

Takových lidí moc není, těch jemu rovných. Alespoň majetkově vzato.

Zažil jsem spoustu lidí, manažerů, kteří zdaleka nedosáhli tam, kam on, a mají nos nahore. A on takový není, on je skromný! To je právě to, proč si ho člověk váží.

Takže skrblík není? Podělí se s lidmi o slivovici...

Skrblík, to si nemyslím. Někdy na některých blbostech šetří halíře, ale pak mu někde lítají mega, a to mu nevádí. To jsem zažil několikrát, že kontroluje igelitové tašky, že má kecy, kam se dalo 300 tašek za dvě koruny, a pak někam ulítne mega. (*smích*) A taky chodí večer po firmě a zhasíná. Jednou v kanceláři byla zašlápaná žvýkačka v koberci. Posílal zaměstnancům e-maily, že až na toho „žvýkačkového sabotéra“ přijde, že ho to nechá vyčistit a zaplatit. Ale vtipně, smál se u toho.

Říkáte, že alkohol moc nepije, ale dřív prý dost kouřil...

Když jsem k němu před více než dvaceti lety nastoupil, tak kouřil. To mu bylo čtyřicet. Přišel devadesátý šestý rok a povídá: „Od Nového roku nekouřím!“ A nesáhnul na to! Ale taky přibral. Měl devadesát kilo, ale měl pevnou vůli.

Byl nervózní, když přestal kouřit?

Ne, on to kompenzoval koblíhami a Sprite. (*smích*)

Vážíte si ho?

Moc. Je to super člověk. Na to, v jaké pozici je, tak je neuvěřitelně v pohodě. Je fakt, že je tvrdý na lidi, ale bere to podle sebe. Je tvrdý i sám na sebe. Váží si ho. Za ta léta – je to takové zvláštní to říct – ale je skoro takový druhý táta. Člověk si s ním užije legraci, ale i nadávky. Má však při nadávání míru. Už jsem na něj zvyklý, už mě u něj nic nepřekvapí.



HANA
AUBRECHTOVÁ

”

Půjde dál a půjde výš.

Závěrem této knihy s určitou mírou nadsázky nahlédneme do budoucnosti. Hana Aubrechtová je přední česká kartářka, věštecké nadání má po své babičce. Tvrdí o sobě, že je satanovo dítě, protože má v datu narození celkem tři šestky. Při povídání o Andreji Babišovi věštila ze sto let starých mariášových karet. Osobně se s Andrejem Babišem nikdy nesetkala. Přesto se netají tím, že je jeho voličkou a fandí mu.

”

Trošku mu pokulhává papírování, to mu dělá problém.

Před sněmovními volbami v roce 2013 jste prohlásila, že Andrej Babiš se svým hnutím ANO „bude mít úspěch, jaký nikdo nečeká“.

A ne? Dopadlo to jinak? *(smích)* Pojdme si udělat takový celkový výklad na pana Babiše. Tam se objeví úplně všechno. *(míchá při tom balíček zažloutlých mariášových karet a pouští se do výkladu)* Pracovně má v kartách obrovský úspěch. Když to řeknu úplně na rovinu, ani on sám ho nečekal. A netuší, co ho ještě čeká. V tento úspěch vůbec nedoufal. Je ale současně člověk, který se nechá hrozně ovlivnit. Velmi dá na svoje okolí. Samozřejmě nějaký záměr má ve své hlavě, ale je hodně ovlivnitelný. Karty říkají, že ne všichni lidé, kteří jsou v jeho okolí, jsou lidé pozitivní. To tak je. Jeho kariéra prudce stoupá. Je hodně věcí, které nyní musí řešit a na které dosud nebyl zvyklý. Má velice dobré schopnosti, ale trošku mu pokulhává papírování, to mu dělá problém. Je sám na sebe tvrdý a to samé očekává i od veškerého okolí. Na řadu věcí si potrpí, na přesnost, ráznost, z karet velmi vyčnívá jeho tvrdost.

Co ho čeká do budoucna?

Na obzoru je změna. V tomto roce by mohla přijít i změna v osobním životě. Mohla by to být svatba, stěhování, stavba nového domu. Může to být kompletní změna rodinného života.

Myslíte, že by mohla být svatba?

Řekla bych, že svatba v kartách vyloženě je.

Letos?

Do roka. Myšlenka může přijít letos, ale skutečnění až třeba příští rok. Má s partnerkou dvě nepnoleté děti, to v kartách vidím. To je v pořádku. Miluje rodinu, miluje děti, miluje svoje zázemí. A má rád i svůj klid. Chce vyvážit extrém, který zažívá v práci. Má také v kartách úpravu domova, pozměňování, stěhování. Může mít problémy s žaludkem, se zažíváním. Příčinou je stres, ale nevidím to na nic dramatického, to vůbec ne. Čekají ho také úpravy v pracovní oblasti, ale nechce to moc řešit. On spoustu věcí neřeší, on si je nepřipouští. Je to dlouhodobé. Přijdou nějaké změny.

Úpravy v pracovní oblasti? Změny ve vládě? Výměna ministrů?

Je to možné. Chtěl by to řešení přehodit na někoho jiného, aby to někdo posunul, někdo udělal za něj. Přitom on se k tomu nevyjádří, mlčí. Sám je z toho naštvaný, ale situaci neřeší.

A bude ji řešit?

Bude se to řešit. Je to ale v kartách až úplně dole, ve třetí vyložené řadě, což znamená odhadem listopad letošního roku až únor příštího roku.

Co říkají karty na současnou vládu? Jak ji lidé vnímají? Jakou má budoucnost? Vydrží vláda celé volební období?

Ačkoli tady byly ze začátku pochybnosti, koza leze do zelí, a trvalo to, než vláda vznikla, než se někdo rozhoupal, tak samozřejmě ano, vydrží. V kartách je dlouhodobost, ale i změna. Jde to výš. Celá věc má obrovský úspěch a na dlouho.

Zůstane Andrej Babiš ve stejné pozici, v jaké je teď, to znamená ministr financí?

Ne, on je tady jako král. Jde výš. Bude dělat vedoucího celého toho komplexu. Vidím krále na trůně.

Může tedy podle vás být premiérem?

Já bych řekla, že ano.

To ale znamená, že vláda padne, protože když padne premiér, padne celá vláda...

Řekla bych, že to takhle přesně nebude, jak říkáte. On taky pan premiér může zakopnout, že jo... Něco se může stát a bude za něj náhrada. To se stát může. Karty říkají, že pan Babiš má celkový úspěch. Ať se stane, co se stane, tak je na trůně. Vidím tady období čtyř až osmi let, po které jde dál.

Předčasné volby, které by nějak přerýsovaly politickou situaci, tedy nehrozí?

Já je v kartách nevidím. Může se stát něco razantního, něco šokujícího. Ty pochybnosti v kartách jsou. Andrej Babiš ale půjde dál a půjde výš.

”

On to v podstatě miluje, tu politiku.

Kdy?

Nejpozději do tří let.

Za tři roky už ale budou řádné sněmovní volby...

To je jedno, rozhodně přijde úspěch.

Co říkají karty o jeho politických rivalích? Jak ho vnímají? Budou mu takzvané házet klacky pod nohy? Nenaštvou ho tolik, že by chtěli s politikou seknout?

To už měl v hlavě, že by s tím chtěl seknout. To už bylo, to už je za ním.

To on říká pořád, že si zkazil život politikou...

Oblíbený u svých politických rivalů rozhodně není. Jeden z nich mu jde vyloženě po krku, ale nemá na něj. Leckdo by to zkoušel, ale nemá na něj. On vydrží. V kartách je dosažení cíle, spokojenost. Už se s politikou tak sžil, že už bez ní nemůže být. Z nejhoršího je teď už venku. On to v podstatě miluje, tu politiku. Bude křičet: „Už tam nepůjdu!“ Ale půjde zase. Je zvláštní v tom, že jemu musí všechno do puntíku hrát. Chce, aby mu to všude naprosto klapalo.

Vraťme se ke svatbě. Opravdu bude?

Já bych řekla, že ano. Jeho partnerka by chtěla mít rodinu úplnou. Dokonce bych řekla, že pomýšlí na další přírůstek do rodiny. Ale on o tom nechce ani slyšet. Kdežto jeho paní to má furt v hlavě. On je ale opatrný.

V jakém smyslu opatrný?

Je opatrný ve všem. Třeba ve vztahu k blízkým spolupracovníkům, ke kterým by měl mít důvěru, se přesto neuvolní a pořád se otáčí. Nedůvěřuje. Pak je tam ale paradox, že vedle něj bude sedět neznámý člověk, který mu bude něco o ostatních říkat, a on bude naslouchat a nechá se zvíkat. Aniž by chtěl. V ten moment ho to velmi pohltí, ovlivní. Ačkoli je tvrdý, tak je velmi ovlivnitelný.

Může se Andrej Babiš jednou stát prezidentem?

I když se tváří, že by to v žádném případě nechtěl, tak ta myšlenka v jeho hlavě je. To zcela určitě.

A bude tu myšlenku realizovat?

Cesta pro něj je trošku delší. Vidím v kartách bojůvky, přetahování. Lidé, kteří jsou okolo něj ve vládě, ti by ho na Hradě určitě vidět nechtěli. Ale šance tady je. Víte, já bych si to hrozně přála. Fandím mu. I s manželem.

Co by na to říkal současný prezident?

Víte, ač on pan Zeman na to nevypadá, tak na pana Babiše docela sází. Má ho rád za jeho inteligenci. V kartách je kulové eso, to vždycky znamená kladnou odpověď; znamená to ano. Ať je pan Zeman jaký chce, tak není hloupý. I když si ti dva navzájem umí vjet do vlasů, nebo si řeknou ošklivé věci, tak vzájemné souznění je dobré. Určitě by pro něj jako pro svého nástupce byl. V kartách se neustále objevuje muž na trůně, takže šance je obrovská.

Takže nejdřív premiér, potom prezident?

Já bych řekla, že ano. Má v kartách obrovskou změnu, cestu vzhůru. Je to velmi zlomové. Podívejte se: ať je to, jak je to, tak já jako občan, který si povídá s obyčejnými lidmi ze svého okolí, musím říct, že on si hrozně získává lidi. Nejdřív mě kamarádky odsuzovaly za to, že jsem ho volila, a teď všechny obracejí.

Pojďme se podívat na hnutí ANO. Půjdou preference pořád nahoru? Nenastane pád, obrat k horšímu?

Ta obava už byla, ale karty říkají, že už je to zažehnáno. Z nejhoršího je hnutí venku, ještě ale přijde jedno významné klopýtnutí, jedna viróza.

Nějaký průsvih?

Jo, je tady malér. Velký malér. Ale všechno dobře dopadne. Bude mít štěstí. Není to ale malér pana Babiše, je to průsvih okolo něj, ale týká se ho to. Vypadá to, jako by ho někdo s něčím napadnul. Bude se to veřejně řešit, ale pro něj je na konci vítězství. Neskončí to dramaticky, šokem, ukončením. Zkrátka nepřijemnost, ale výsledek bude dobrý. Karty říkají, že kolem něj je mnoho komplikovaných lidí. Mnoho mezer, které by se měly napravit. Na rovinu říkám: v kartách jsou kolem něj lidi, kteří se mi vůbec nelíbí. Ale to se projeví, on na to přijde. Všechno vyleze ven.

”

Víte, on si furt myslí,
že je mu 28 let.

Nejbližší spolupracovníci?

Jasně, ano. Řekla bych, že je to někdo, na koho pan Babiš hodně dá a hodně s ním komunikuje.

Zajímavé. Uvidíme. Je tedy šance, že hnutí ANO v příštích volbách opět usedne v Poslanecké sněmovně? A opět bude ve vládě?

Určitě, to je úplně jasně. Šance je obrovská. Pan Babiš je ale v obrovské nevýhodě. Většina ostatních politiků ho nechce, tak mu to chtějí hrozně ztížit. Všichni jsou proti němu. Denně mu hází klacky pod nohy a furt něco proti němu vymýšlejí. Vůči němu to není spravedlivé. Ale on když se zabejčí, tak jde do toho po hlavě. Proti všem.

Co ho zastaví? Kdy ho politika přestane bavit?

Víte, on si furt myslí, že je mu 28 let. To tak někteří chlapi mají. No, už dávno není! V první řadě by se měl trochu víc šetřit. Vidím v kartách únavu. Měl by zvolnit, místo čtyřhodinového spánku by měl spát aspoň šest hodin. Může se zhroutit. Přepíná se. Je tu opět zelená devítka, koza leze do zelí. Karty mu říkají: „Přestaň!“ Ale má tu i zelené eso, Boží oko. Někdo nahoře nad ním drží ochrannou ruku. Ale dostane za vyučenu. Je tu varování. Tak do dvou let. Bude se pak víc opatrovat. Vidím v kartách čtyři až osm let plnohodnotné práce, vidím muže na trůně. Žádná katastrofa v kartách není.

Co jeho firma? Co Agrofert po jeho odchodu? Bude se mu dařit dobře?

Postavil tam místo sebe člověka, kterému absolutně věří. Jede to furt dál, firma vydělává, i když pan Babiš má trochu pochybnosti. Bude to chvíli trvat, než se všechno usadí. V kartách je na cestě nový člověk, kterého si on zvolí do nějaké vyšší funkce. Ten člověk s tím ani nepočítá. Je to muž a je mladší než pan Babiš. Řekla bych, že hodně lidem zůstane otevřená pusa, nebo ji naopak zavrou. Bude to velmi nečekané. Je to někdo, kdo už ve firmě pracuje. Pan Babiš ho už dlouhou dobu okukuje, ale on nikdy nikomu neřekne svoje sympatie, on se neprojevuje, ale na tohoto člověka má velice pozitivní názor.

Vrátí se Andrej Babiš někdy z politiky zpět do Agrofertu?

Ani náhodou nemůžeme čekat, že by Agrofert úplně vypustil. Pořád tak po očku po něm pokukuje. On nikdy nepřestane! Obrazně řečeno – denně chce mít zápis, co se dělo. Vracet se tam nechce, ale dozor chce mít neustále. On na to dohlíží jako pes na kost. Naplno už se ale nikdy nevrátí.

Povídá se o tom, že by Andrej Babiš chtěl koupit nějakou významnou televizní stanici. Koupí ji?

On ji ještě nekoupil, jo? V kartách má o tom jednání. Ale mně to vychází v kartách jako televize spojená se zahraničím, vidím tam jednání v zahraničí. Strašně o to usiluje! Už to má na dosah, ale on se sám zastavil, protože by to ohrozilo něco jiného. Možná právě v té politice. Bojí se, že lidi to postaví proti němu. Strašně o to usiluje, hrozně po tom touží, ale strašně se toho bojí. Já bych řekla, že ji mít bude. I kdyby nebyl tam, kde je, tak si to stejně chtěl splnit. Média ho baví. Už to chce delší dobu. Není to tak, že by se rozhodnul před měsícem. Ze začátku to nebude nic moc. Může to být ten problém, který zasáhne jeho stranu. A další věc bude, že tu televizi pořádně vyčistí. Něco mu tam hrozně vadí.

Podaří se Andreji Babišovi něco změnit ve společnosti, ve veřejném prostoru? Začne stát lépe fungovat? Skutečně bude líp?

Určitě. A občanům to začíná docházet. Je to dlouhá cesta, ale už ten koláč nakousnul. V kartách je pramen znovuzrození, nastartování změny. A on tu změnu udělá. Bude pro to dělat maximum, i když má pochybnosti. Jednou chce, jednou nechce, jednou končím, pak zase nekončím, všechno je špatné, všechno je výborné... On to tak má. Ale zapálení pro věc má obrovské. On by nikdy neodešel, on neodchází jako poražený. To by pro něj bylo úplně příšerné! Docela i lituju lidi okolo něj, protože s ním je to náročné. A ještě bude.





Andreje Babiše znám asi nejdéle ze všech jeho současných kolegů. Poprvé jsme se setkali v roce 1990. Působil jako obchodník, který je na rozdíl od ostatních tvrdě akční. Měl mimořádný cit pro byznys a byl schopný hádat se o korunu. Už tehdy bylo jasné, že jednou bude velmi úspěšný. V roce 1993 jsem byl u toho, když zakládal Agrofert. Tenkrát nevěděl o zemědělství skoro nic. Nevěděl, jak vypadá pšenice. Ale všechno chtěl dělat, všechno se chtěl naučit a také se všechno naučil. V té době by mě ani náhodou nenapadlo, že Agrofert jednou bude tak velká firma. Je to jen a jen jeho práce a jeho zásluha. Je pracovitý a je geniální. Vyžaduje po lidech, aby makali stejně jako on. Kdo mu nestačí, ten končí. Přestáli jsme spolu i těžké doby. Mnohokrát jsme se pohádali, mnohokrát bouchal do stolu a mnohokrát řval a nadával tak, že jsme se všichni báli. Mimo firmu ovšem působil jinak. Pamatuju časy, kdy se poněkud plaše distancoval od společenského života a na večírky s obchodními partnery posílal mě.

Dnes je z něj úplně jiný člověk. Udála se v něm změna, kterou skoro nikdo z jeho okolí nechápe. Zřejmě souvisí s jeho vstupem do politiky. Jako jeden z mála jsem ho od začátku v jeho politických ambicích podporoval. Říkal jsem mu: „Zaplať pánbůh, fandím Ti!“ Jeho cíl je naprosto nezištný. Když viděl korupci všude kolem sebe, řekl si: „Kluci, já vám udělám problém.“ Myslím, že se mu v politice daří, moc se snaží. A myslím, že pokukuje i po nějakém vyšším postu. Nepochybuji, že se jednou zařadí mezi významné polistopadové politiky. Vidím ho někde mezi Václavem Havlem a Václavem Klausem. Má Klausův ekonomický nadhled a Havlovo sociální cítění. Nejradši by se rozdál. Uvidíme, kde jednou svou kariéru završí. Zatím mu vždy v životě vyšlo skoro všechno, co chtěl. Věřím, že historici jej jednou budou hodnotit nejen jako významného podnikatele, ale také jako významného politika, který svým dílem přispěl k tomu, že v této zemi se skutečně žije líp.

Milý Andreji, přeji Ti k Tvým šedesátinám všechno nejlepší. Ať Ti všechno vychází, ať Ti vydrží Tvůj elán, ať si taky trochu odpočineš a ať si Tě užije i rodina. I to, abys nemusel sedět v té sněmovně. Musí to být pro Tebe hrozné. Kdo Tě zná, ví, že tam trpíš jako kůň. Já bych se tam asi rozbrečel, nebo bych utekl. A samozřejmě Ti přeji pevné zdraví. Ať Tvé kroky i nadále provází úspěch.

JIŘÍ HASPEKLO

člen představenstva společnosti Agrofert

O BABIŠOVI BEZ BABIŠE

14 ROZHovorů

Kolektiv autorů (Karel Hanzelka, Kateřina Kuchařová, Vladimír Vořechovský)

Na vydání se podíleli (v abecedním pořadí): Alexej Bílek, Petr Cingr, Jaroslav Faltýnek, Jiří Haspeklo, Jaroslav Kurčík, Josef Mráz, Libor Němeček, Petra Procházková, Zbyněk Průša, Simona Sokolová

Vydal: AGROFERT, a.s., Pyšelská 2327/2, Praha 4
Rok vydání: 2016

Tisk: CZECH PRINT CENTER a. s., Černokostecká 613/145, 100 00 Praha 10
Grafická úprava: Petr Tulpa

Názory respondentů jsou osobním vyjádřením a nemusí se shodovat s názorem autorů, společnosti AGROFERT, a.s., Ing. Andreje Babiše nebo hnutí ANO 2011.

ISBN 978-80-260-6639-2

O BABIŠOVI BEZ BABIŠE

MILOŠ ZEMAN
MONIKA BABIŠOVÁ
VĚRA ČÁSLAVSKÁ
JAROMÍR JOO
VĚRA JOUROVÁ
PAVEL KOLÁŘ
RICHARD KRAJČO
ISTVÁN LÉKO
JANA POSTLEROVÁ
ZBYNĚK PRŮŠA
MARIE ROTTROVÁ
JANNIS SAMARAS
JOSEF VÁŇA
JOSEF VOTAVA
HANA AUBRECHTOVÁ
JIŘÍ HASPEKLO

Andrej Babiš je významný podnikatel, zakladatel a majitel Agrofertu, jedné z největších českých firem, a dnes už také politik, lídr úspěšného politického hnutí, místopředseda vlády, ministr financí a poslanec, i když sám označení politik vytrvale odmítá.

Tato kniha je souborem autentických a necenzurovaných rozhovorů O Babišovi bez Babiše, které vznikly u příležitosti jeho 60. narozenin. Svoje postřehy, názory a vzpomínky do nich promítlo čtrnáct osobností, které k Andreji Babišovi mají nějakým způsobem blízko – o svůj pohled na něj se podělila rodina, aktéři veřejného života, umělci, byznysmeni, kolegové z firmy i z politiky. Kniha tak bez příkras a především bez jakýchkoliv dalších ambicí a postranních záměrů reálně představuje osobnost a život Andreje Babiše.

ISBN 978-80-260-6639-2

